

Tìm Thấy Nhau Trong Nỗi Cô Đơn

Contents

Tìm Thấy Nhau Trong Nỗi Cô Đơn	2
1. Phần I. Chương 1 : Bước Đường Cùng.	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Phần Ii. Chương 1 : Mối Tình Cô Độc	15
10. Chương 2	16
11. Chương 3	17
12. Chương 4	18
13. Chương 5	18
14. Chương 6	19
15. Chương 7	19
16. Chương 8	20
17. Chương 9	21
18. Chương 10	22
19. Chương 11	22
20. Chương 12	24
21. Chương 13	24
22. Phần Iii. Chương 1: Anh Dắt Theo Hình Bóng Em	25
23. Chương 2	26
24. Chương 3	27
25. Chương 4	27
26. Chương 5	29
27. Chương 6	31
28. Chương 7	33
29. Chương 8	35
30. Chương 9	39
31. Chương 10	40
32. Chương 11	41
33. Phần Iv. Chương 1: Đường Về	46
34. Chương 2	47
35. Chương 3	48
36. Chương 4	51
37. Chương 5	53
38. Chương 6	55
39. Chương 7	57
40. Chương 8	58
41. Chương 9	61

42. Chương 10	62
43. Chương 11	64
44. Chương 12	66
45. Chương 13	67
46. Chương 14	68
47. Chương 15	70
48. Chương 16	71
49. Chương 17	73
50. Chương 18	74
51. Chương 19	76
52. Chương 20. (end)	78

Tìm Thấy Nhau Trong Nỗi Cô Đơn

Giới thiệu

“Tìm thấy nhau trong nỗi cô đơn” là tác phẩm đầu tay có sự kết hợp giữa chuyện tình lãng mạn và r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-thay-nhau-trong-noi-co-don>

1. Phần I. Chương 1 : Bước Đường Cùng.

Cô đứng chết lặng trước bảng thông báo trong dãy hành lang của nhà hát, đôi vai nhỏ gầy buông thõng bất động, dường như đã đứng như vậy từ rất lâu rồi.

Trên bảng danh sách dài ngoằng đó không có tên cô. Vậy là đúng như dự đoán, cô đã trượt. Cô mím chặt môi tự nhủ với mình rằng: “Chẳng qua chỉ là một vở kịch thôi mà.” À không, chẳng qua chỉ là một vở kịch mà cô đang rất muốn đóng mới đúng. Vở kịch đó có một vai diễn nhỏ - một bông hoa trong đám hoa ăn thịt người giữa khu vườn ma quái. Nếu vào một năm trước, có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ khao khát được thủ một vai nhỏ đến mức chẳng ai có thể nhận ra như thế. Nhưng cô đã thất nghiệp từ rất lâu rồi. Có lẽ khoảng ba tháng, hay bốn tháng gì đó? và cô cũng chẳng còn nhớ rõ trong quãng thời gian đằng đẳng này đã có biết bao nhiêu lần giống như hôm nay, cô bị đánh trượt. Sáng sớm hôm nay khi bước lên sân khấu của nhà hát này, cô cố gắng múa thử một đoạn. Vì chưa từng nhìn thấy hoa ăn thịt người bao giờ, thế nên cô đành nhe răng giơ vuốt, cố gắng bày ra bộ dạng ăn tươi nuốt sống một cách đáng sợ. Vậy nhưng khi nhảy được chừng nửa đoạn, cô liếc thấy vị phó đạo diễn phụ trách tuyển chọn nhân vật đang ngồi phía dưới đột nhiên há to miệng về phía cô. Cô tưởng rằng ông ấy định hô dừng lại. Nhưng hóa ra ông ấy đang ngáp. Khoảnh khắc đó, cô biết rằng mình đã không còn cơ hội, nhưng cô vẫn ôm một tia hy vọng và quay trở lại. Chân cô như cắm rễ xuống đất, vẫn đứng cầm lặng trước bảng thông báo, lần lần nhìn lên bản danh sách vô tình kia một cách cố chấp, như tưởng rằng chỉ cần chớp mắt thêm vài lần nữa, biết đâu phép màu sẽ xuất hiện, và rồi đột nhiên cô sẽ phát hiện ra tên của mình vẫn nằm trên đó. Thế nhưng, hôm nay chẳng có phép màu nào xuất hiện. Cuối cùng, phải rất lâu sau, cô cũng khẽ động đậy, nhấc một bước chân, rồi bước thứ hai, lần

ngần không nở rời khỏi bảng thông báo. Đúng lúc này, một cơn gió từ đâu ủa tới, khiến một góc của bản danh sách bay cuộn lên, lộ ra trang thứ hai nằm ở phía sau. Và cô không nhìn thấy. Mãi cho đến rất nhiều năm sau, cô mới biết rằng tên của mình đã nằm trên đó. Khi đẩy cánh cửa kính to bản của nhà hát và lê bước ra ngoài, một cơn gió lạnh từ đâu thốc tới, cô liền đội vội chiếc mũ len, bật chiếc ô trên tay, cất bước lẻ loi giữa màn mưa mù dày đặc. Dáng người cô nhỏ nhắn, tay phải đeo một chiếc vòng được xâu chuỗi bằng những viên ngọc thạch xanh, làm nổi bật lên nước da trắng nõn mềm mại. Đôi mắt tròn đen lầy treo dưới chiếc mũ len luôn ánh lên một vẻ mơ màng khó tả. Đôi mắt đó như đang hướng ánh nhìn vô định về một nơi nào đó không tên. Sắc mặt cô hơi chút trắng bệch, những sợi tóc lơ thơ rủ xuống trước trán, trên vành chiếc mũ len lấp ló một vài lỗ thủng. Cô mặc độc trên người một chiếc váy lông cừu mỏng manh. Nơi chân váy còn sót bung cả chỉ, đôi bốt ngắn màu đỏ đậm đã mòn vẹt, và chiếc túi đeo to bản như túi bưu tá cũng đã cũ sờn. 24 tuổi, cô đang ở độ thanh xuân phơi phới, những cô gái ở độ tuổi này đều yêu thích làm đẹp, còn cô nhìn thoáng qua trông lại có vẻ luộm thuộm bất cần. Nhưng sự luộm thuộm của cô không khiến cho người đối diện cảm thấy ghét bỏ, mà tựa như một chú chim non với bộ lông phủ màu trắng tuyết, chẳng may rơi vào dòng nước bẩn, khiến cho bầu má ngầy thơ của cô toát lên một cảm giác phiêu linh không nơi nương tựa.

2. Chương 2

Cô cúi gằm mặt như một bông tuylip đã khô héo, thả bước giữa dãy cầu thang của nhà trọ. Hai bên cầu thang cũ bản lác đác vài túi rác, bát hương chỗ chiếu nghỉ vẫn cắm dăm que nhang đang cháy dở nghi ngút, tàn hương bay lơ lửng trong không trung rồi đậu lên mũi đôi bốt đỏ của cô. Cô chẳng buồn để ý. Cô đi lên tầng hai, mở cánh cửa vẫn dính quện những vết bản bóng như dầu trên ô kính và bước vào. Dãy hành lang buổi chiều tà nồng nặc mùi mồ hôi chua, vài anh chàng tây đen đang ngồi xỏm ở đó, nhe hàm răng trắng bóng cười với cô. Cô không nhìn thấy. Lách người qua phía sau họ, cô móc ra một chiếc chìa khoá, rồi đi về phía căn phòng cuối cùng. Khi đến gần hơn một chút, cô thấy chiếc vali bé nhỏ của mình đang nằm chơ vơ phía bên ngoài cánh cửa. Cô vội vàng bước đến, ngồi sụp xuống sàn rồi mở vali ra, lần giở đồng hồ đặc lỏn nhỏ được nhét đầy trong đó. Cô lục xuống tận dưới đáy, nhưng vẫn không thấy thứ mà cô muốn tìm. Lúc này, một cái bóng bỗng hiện ra sau lưng cô. Giọng phụ nữ thô khàn vang lên: “Tôi đã giao hẹn trước với cô rồi nhé, nếu hôm nay không trả đủ tiền thì rút.” Cô quay lại và ngẩng đầu lên, trông thấy khuôn mặt to bè với nước da ánh lên màu vàng nền của bà chủ nhà. Cô toan mở miệng nói, nhưng cặp môi phía trên lác đác vài sợi ria của bà ta đã cướp lời: “Đừng có tỏ ra cái vẻ đáng thương như vậy nữa đi!” Cô đứng dậy vội vàng nói: “Nhưng trong phòng vẫn còn đồ của cháu.” Cô vừa nói vừa nắm chặt lấy tay nắm cửa, định nhét chìa khoá để mở vào, nhưng bản tay ngắn mỡ của bà chủ nhà đã kịp vung ra cướp lấy chiếc chìa khoá trên tay cô, rồi trợn mắt hầm hè: “Đồ của cô ở đây hết rồi!” “Không, cháu xin cô, để cháu vào trong xem đã.” Tay cô vẫn bám chặt tay nắm cửa không buông. Bà ta liếc xéo cô một cái, bĩu môi rõ dài rồi lấy chìa khoá tự tay mở cửa, sỗ sàng nói: “Tôi chả thấy có thứ gì đáng giá trên người cô cả!” Cửa vừa mở, cô lập tức chạy vào rồi đóng sầm lại, bên trong căn phòng tối đen như mực. Cô bật chiếc bóng đèn mờ vàng trên trần nhà. Đằng sau cánh cửa, chiếc mắc áo vốn dùng để vắt khăn mặt đang treo một bức tranh sơn dầu sao chép dài 43 phân, rộng 30 phân, đó là bức Đêm đầy sao của Van Gogh. “Thứ này là của mình.” Cô khẽ nói.

3. Chương 3

Mưa đã ngưng, cô vẫn kẹp chặt bức Đêm đầy sao dưới cánh tay, kéo chiếc vali màu hồng phấn băng qua đường, rồi đi vào một con ngõ dài, nơi cách đó khoảng vài bước chân, khung cửa kính của tiệm cà phê Starbucks hắt ra thứ ánh sáng vàng dịu trông thật ấm áp.

Cô đẩy cửa bước vào, mùi cà phê thơm nồng lan đến mũi cô, tất cả chỗ ngồi trong tiệm đều đã có người. Cô đi thẳng đến chỗ giá sách, với lấy một tờ báo, lật đến mục Chòm sao hôm nay rồi lẩm nhẩm đọc.

Hôm nay mặt trăng tiến vào cung thứ hai,

Bạn sẽ bỗng trở nên đầy cảm xúc,
Đừng để sự âu sầu đa cảm dắt mũi mình,
Rốt cuộc bạn đang muốn theo đuổi điều gì,
Hễ gặp chuyện là là nghĩ ngay đến những điều tồi tệ chính là căn bệnh cố hữu của Song Ngư.
Lúc này, cô vô tình nhìn thấy một dòng quảng cáo bên cạnh mục Chòm sao hôm nay.
Cô đọc mẫu quảng cáo đó, lén xé ra rồi nhét vội vào túi chiếc váy lông cừu đang mặc trên người.
Sau đó, cô đặt tờ báo về chỗ cũ.
Khi đi qua dãy tủ bánh ngọt sáng rực đèn ở quầy thu ngân, cô nuốt nước bọt thèm thuồng, bước chân cũng thả chậm lại.
Cô móc một tờ 10 đồng mua hai chiếc bánh bao ngọt ở hàng bánh bao, cẩn thận nhét 7 đồng 5 hào thối lại vào chiếc ví nylon bạc màu in chằng chịt những hình hoa anh túc. Sau đó cô ngồi trên dây ghế đá trong công viên, cầm cùi ăn bánh.
Vừa nhai bánh bao, cô vừa móc từ túi váy ra mẫu giấy vừa xé trên góc báo.
Cô đưa tay gạt mấy sợi tóc đang rủ dài trên trán che khuất tầm mắt, rồi đọc dòng quảng cáo đó một lượt:
Quán Bar cao cấp đang cần tuyển gấp vũ công múa cột,
Body gợi cảm,
Không cần kinh nghiệm,
Quán sẽ cung cấp khóa dạy múa riêng
Công việc tự do,
Thu nhập hấp dẫn.
Từ rất lâu trước, cô từng đọc qua một cuốn sách về các cung hoàng đạo, cuốn sách đó nói rằng, những cô nàng Song Ngư đa sầu đa cảm và thường suy nghĩ bi quan sẽ là những cô gái gọi tuyệt vời và là những vũ nữ thoát y xuất sắc.
Nếu như tin điều đó sớm hơn, cô đã chẳng phải mất nhiều thời gian đến vậy. Con đường cô đi chẳng phải sẽ bớt gập ghềnh hơn hay sao? Tại sao lại cứ đâm đầu theo đuổi mơ ước làm diễn viên múa? Từ sau khi đoàn vũ đạo vô danh mà cô làm việc giải tán từ một năm trước, cô vẫn chưa nhận được bất kỳ vai diễn nào. Cơ hội không đến với cô, có lẽ, cô hoàn toàn chẳng có những tố chất mà nghề múa cần.
Thế nhưng, múa cột thì ai múa mà chẳng được chứ?
Đến nay, cô đã lâm vào bước đường cùng. Bảy đồng rưỡi đang nằm trong túi cô là khoản tiền duy nhất còn sót lại. Liệu ai sẽ chịu rằng cô không biết trân trọng và giữ gìn bản thân kia chứ?
Nếu một ngày nào đó anh trở về, nhìn thấy đứa con gái mặt trát đầy son phấn, đang ôm cột lắc múa điên cuồng mua vui cho khách trên dây bực dài nhấp nháy ánh đèn neon kia chính là cô, anh hẳn sẽ vội vàng cởi phăng chiếc áo khoác đang mặc và chạy đến bao bọc lấy cô.
“Anh ơi, em nhục lắm! Anh có thể tha thứ cho em không?”
“Đừng có ngốc nữa, em chẳng làm gì sai cả!”
“Anh, em mệt, thực sự em mệt lắm!”
Anh sẽ cứu cô ra khỏi chốn quái quỷ đó. Và hai người sẽ lại rau cháo nuôi nhau, cùng sống những tháng ngày yên ổn.
Cô lại trở về với sự sạch sẽ và thuần khiết.
Trong trí tưởng tượng của cô, anh sẽ luôn thứ tha cho những lỗi lầm của cô.

Thật vớ vẩn! Rốt cuộc cô đang nghĩ linh tinh gì vậy chứ!

Cô nuốt nốt mẩu bánh bao cuối cùng, lấy ngón tay gạt nốt những mảnh vụn còn sót lại trên môi, cắn răng gấp nhỏ mẩu giấy trên tay lại, rồi nhét vào chiếc ví hoa anh túc.

Sau đó cô đứng dậy, chậm chậm kéo vali về hướng bên xe buýt phía ngoài công viên.

4. Chương 4

Sau khi xuống xe buýt, cô đứng chờ một lúc ở cạnh bên xe. Những vì sao buổi hoàng hôn bắt đầu le lói trên bầu trời, cô mệt mỏi bước qua ba con ngõ, rồi đi xuyên qua một con đường nhỏ. Khi ngang qua một giáo đường, một người phụ nữ phát cho cô một tờ rơi. Cô đưa mắt liếc qua hai hàng chữ lớn trên đó. Chúa Giê-su là đường dẫn dắt của tôi, Chắc chắn Người sẽ không để tôi bị thiếu thốn. Cô tiện tay nhét tờ rơi vào trong túi, bước nhanh qua con ngõ nhỏ rồi đi đến một tòa nhà lớn với những tấm biển quảng cáo gắn đèn neon lấp lánh đủ màu sắc. Bên ngoài tòa nhà đó có một chiếc cột quảng cáo hình chữ nhật, phía trên viết dòng chữ “Quán Bi-a Tâm Tâm”. Cô chặt vật kéo chiếc vali xuống dãy cầu thang nhỏ hẹp dẫn xuống tầng hầm. Có hai người đàn ông đi lên, cô phải lách người để họ đi qua. Đi xuống tầng hầm, cô đẩy cánh cửa kính của quán bi-a và bước vào. Đại đa số các dãy bàn bi-a đều đã có người chơi, cô lách qua giữa hai dãy bàn, liếc mắt thấy anh chàng ở phía bên trái chộp một gậy đưa bóng chui tọt vào lỗ. Cô đi về phía quầy thu ngân. Cô gái đang đứng luôn chân luôn tay trong quầy trông thấy cô, ngạc nhiên nói: “Tóc cậu dài ra nhiều rồi đấy nhỉ.” “Hey, Tiểu Hồng!” Cô mệt mỏi buông câu chào. Trên cổ tay cô gái có một hình xăm hoa hồng, thế nên mọi người đều gọi cô là Tiểu Hồng, tuổi của hai đứa cũng xấp xỉ nhau. Cô tự mình lôi vali vào trong quầy, quăng sang một bên, sau đó với tay lấy một chiếc cốc giấy rồi rót nước, uống ừng ực hết ba cốc liền một lúc. Tiểu Hồng nước da ngăm đen, thân hình nhỏ thó làm ai mới đầu nhìn qua cũng tưởng là đàn ông. “Cậu vừa đi du lịch về đấy à?” Tiểu Hồng hỏi. “Hả? Không. Tối nay tớ có thể ngủ lại đây không?” Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế giả da xanh phía góc quầy thu ngân, “Tớ vừa cãi nhau với anh tở! Ông ấy à, suốt ngày quần rồi bắt tớ phải mấy giờ mấy giờ về nhà! Lần này tớ dứt khoát không về nữa đâu!” Cô mệt mỏi vô cùng, nằm bò trên quầy thu ngân, vui mặt vào vòng tay định ngủ một giấc. “Có ông nào đó gọi điện tìm cậu nhiều lần đấy. Tớ bảo rằng cậu không còn làm ở đây nữa. Ông ta hỏi là có thể tìm cậu ở đâu, tớ liền bảo không biết. Mà đúng là tớ cũng chẳng biết thật ấy chứ! Lúc đó chẳng phải cậu nói rằng định đi làm diễn viên múa kia mà?” “Đúng rồi! Tớ đi diễn khắp nơi, bạn ơi là bạn!” Cô không ngẩng đầu lên, trả lời một cách lười biếng, “Ông ta có tự giới thiệu mình là ai không?” “Ông ta bảo là người ở bên văn phòng luật sư, sau đó lại hỏi tớ có số điện thoại của cậu không. Thế là tớ lại cho quách số điện thoại thằng người yêu cũ của tớ, thằng khốn nạn ấy ngày trước suốt ngày giở trò lăng nhăng sau lưng tớ!” Cô nằm dài trên quầy thu ngân, miệng bật cười. Tiểu Hồng mở chiếc ngăn kéo nhét đầy những thứ linh tinh rồi lục tìm rất lâu, cuối cùng tìm thấy một mẩu giấy nhún nhúm. “Ông ta để lại số điện thoại cho cậu này, dặn rằng cậu nhất định phải gọi cho ông ta. Cậu quen luật sư à?” Cô đang rất buồn ngủ, đầu gác trên một cánh tay thần thờ, không buồn để ý đến mẩu giấy kia. Rất lâu sau do tính tò mò thúc giục, cuối cùng cô cũng ngẩng mặt lên, chống một tay lên đầu rồi đưa mắt nhìn mẩu giấy bé tẹo đó, phía trên loằng ngoằng viết một cái tên và một dãy số điện thoại lạ hoắc. “Bây giờ mấy giờ rồi nhỉ?” Cô hỏi Tiểu Hồng. Tiểu Hồng nhìn đồng hồ: “8 giờ rồi đấy.” “Văn phòng luật sư bây giờ đã tan làm chưa nhỉ?” “Tớ có làm luật sư đâu mà biết cơ chứ!” Cô dụi mắt, đưa tay với lấy chiếc điện thoại bàn trên mặt quầy xuống, rồi nhấc ống nghe lên, uể oải nhấn từng con số. Chuông điện thoại kêu một hồi, phía đầu dây bên kia vang đến một giọng đàn ông. “Tôi muốn tìm Luật sư Đới Đức Lễ.” “Tôi đây. Xin hỏi cô là ai?” “Tôi là Lộ Hỷ Hỷ, ông từng tìm tôi có phải không?” “Lộ Hỷ Hỷ? Cô đợi một lát...” Điện thoại vọng lại tiếng sột soạt, dường như ông ta đang mở đồng hồ sơ hoặc tài liệu gì đó. Cô cầm trên tay ống nghe, ngoác miệng ngáp một cái rõ dài. “Cô có đúng là Lộ Hỷ Hỷ không?” Ông ta lại nói. “Chính là tôi đây, ông tìm tôi có chuyện gì?” “Có liên quan đến bà Át Minh Phương. Ngày mai cô có thể sắp xếp thời gian đến văn phòng luật sư một chuyến không?” Ông ta trả lời. “Người đó sao rồi?” Cô mân mê chiếc vòng tay đá ngọc thạch xanh trên cổ tay một cách vô thức. “Bà ấy chết rồi.” Đôi môi cô động đậy một chút rồi khẽ mím lại, sau đó khéo môi chộp kéo dài sang hai bên, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, cô khiến cho người khác tưởng rằng mình đang cười, nhưng đó không phải

là một nụ cười, mà đó là vì cô không thể thốt lên bất cứ lời nào, và cũng chẳng thể tìm ra được từ nào để nói.

5. Chương 5

Ngoài trời mưa phùn lất phất bay, những giọt mưa thấm ướt, loang đậm trên mũi đôi boots màu đỏ của cô, cô kéo theo vali, co ro ngồi chờ ở bến xe buýt, trên người vẫn mặc độc chiếc váy mỏng tang từ ngày hôm qua.

Những chuyến xe ở bến này dường như không nhiều. Cô có cuộc hẹn lúc 11 giờ 30 với luật sư Đối Đức Lễ.

Xe buýt ơi mau đến đi!

Xe cộ trên đường từng chiếc từng chiếc vụt lướt qua. Cô mông lung nghĩ về khuôn mặt đượm vẻ trầm buồn kia. Người ấy đã chết rồi sao? Vì sao lại chết? Là tự sát chăng? Mà dường như từ trước đến nay cuộc sống của người ấy chỉ toàn một màu muộn phiền u tối. Khi bà ấy chết, có phải chỉ cô độc một mình?

Hỷ Hỷ nhớ về lần đầu tiên khi nhìn thấy khuôn mặt đó, không hề giống như vậy, đó là một khuôn mặt tròn trịa, và căng tràn hy vọng.

Năm cô lên sáu tuổi, một ngày nọ bà bảo mẫu dẫn cô vào phòng làm việc của viện trưởng, khuôn mặt ánh lên niềm hy vọng kia khi vừa nhìn thấy cô, liền nở một nụ cười rạng rỡ, khiến cô cảm thấy ấm lòng. Người đàn ông đứng bên cạnh cô, thì dường như chẳng có bất kỳ biểu cảm nào.

Viện trưởng nói với cô rằng, hai người này là ông bà Tân.

Bà Tân ngồi xuống, vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô, rồi mỉm cười nói:

“Ôi Hỷ Hỷ! Trông con thật bé nhỏ!”

Một chiếc xe buýt rẽ vào trong bến, cửa xe lạch cạch mở ra, Hỷ Hỷ kéo hành lý lên xe. Trên xe chỉ có mấy người, nhưng cô vẫn ngồi tít ở phía sau, đặt chiếc túi đang đeo trên vai và vali sang bên cạnh. Chiếc xe chậm chậm đi về phía trước, cô tháo chiếc mũ len đang đội, vẩy vẩy nước mưa xuống sàn xe, sau đó lại đội lên. Đôi mắt đen láy dõi ra màn mưa bên ngoài ô cửa một cách vô hồn.

Một buổi sớm đầu tháng 8, người ấy cùng chồng đến cô nhi viện để đón cô về nhà. Cô không nỡ rời xa anh, khóc lóc mãi không chịu lên taxi, họ phải bế thốc cô ngồi vào trong khoang xe.

Chiếc xe đi qua một quãng đường rất xa, rồi dừng lại bên ngoài một tòa nhà cũ kỹ.

Cô khóc nhiều đến nỗi thấm mệt, người ấy bế cô xuống xe. Cô gục đầu trên đôi vai mềm mại của bà, mở to đôi mắt mệt mỏi nhìn về phía căn nhà, chợt thấy trên ban công tầng hai có một khóm nho leo tím rất đẹp leo tràn quanh dây lan can sắt.

“Đây là nhà của chúng ta!” Người ấy chỉ cho cô thấy.

Nhà mới của cô là một căn hộ chung cư nhỏ được chia làm hai phòng, khu nhà thoải mái, có một chiếc kệ nhét đầy những quyển sách. Những mảnh sứ ghép hình hoa vàng đã úa màu thời gian, và ô cửa kính màu xanh cũng đã chuyển sang màu u tối.

Chiếc giường trong căn phòng được chuẩn bị sẵn cho cô chất đầy những chiếc váy mới và đồ chơi.

Người ấy kéo tay cô nói:

“Hỷ Hỷ, sau này con sẽ ở đây nhé?”

Cô nước mắt lưng tròng, thổn thức hỏi:

“Bác Tân, bác có thể nhận nuôi luôn anh của cháu được không?”

“Nếu như con ngoan, không lâu nữa ta sẽ đón anh con về ở cùng con. Sau này hãy gọi ta là mẹ, được không nào?”

“Mẹ.”

Hình như người đó không thể sinh nở, cho nên đành phải nhận nuôi. Người chồng của bà có bồ nhí bên ngoài nên rất ít khi về nhà. Cứ về đến nhà là hai người lại lao vào cãi vã, lần nào cãi vã ông ấy cũng tức giận nói rằng:

“Át, cô làm thế này rõ ràng là không muốn tôi về nhà nữa!”

Và quả thật, ông ta không còn quay về nữa.

Từ đó về sau, người ấy không còn quan tâm chăm sóc đến bụi nho leo kia, phó mặc nó mọc um tùm trên ban công.

Cứ mỗi lần, khi Hỷ Hỷ nhắc đến chuyện nhận nuôi anh trai là dường như bà lại vờ như không nghe thấy. Cuối cùng có một lần, bà ấy quát âm lên rằng:

“Mẹ không bao giờ nhận nuôi anh con! Mẹ ghét con trai! Mẹ cũng chẳng bao giờ nhận nuôi ai nữa, con cái thì có tích sự gì cơ chứ!”

Từ đó trở đi, Hỷ Hỷ không bao giờ đề cập đến chuyện ấy nữa.

Khi lên lớp, cô thường nằm mơ giữa ban ngày.

Lúc ở nhà, mặc dù đã từng thử cố gắng biết ơn và thương cảm người phụ nữ ấy, nhưng không hiểu vì sao dường như cô luôn muốn trả thù, thường xuyên nghĩ trăm phương ngàn kế để khiến cho người ấy nổi điên lên.

Người ấy oán thán với cô rằng:

“Ngày hôm đó khi lần đầu tiên nhìn thấy con trong cô nhi viện, trông con thật khổ sở đáng thương biết mấy, như thể nếu mẹ không nhận về thì con hẳn sẽ không sống nổi. Nhưng hãy thử nhìn lại con bây giờ xem, cho dù chỉ còn một hơi thở, con cũng sẽ cứng đầu đối chọi lại với mẹ bằng được. Con đã lừa mẹ!”

Rốt cuộc là ai đã lừa ai chứ?

Người đó thường than thở với bạn bè:

“Nó là đứa vô lương tâm! Nếu sớm biết nó như vậy tôi đã không nhận nó về! Tiền của mình thì mình tiêu, chẳng cần phải nuôi con của kẻ khác!”

Năm đó cô 14 tuổi, một ngày của tháng 11, cô tan học và trở về nhà, phát hiện thấy toàn bộ đồ đạc của mình đều đã bị thu dọn và đặt gọn bên ngoài cửa. Người đó ngồi trên chiếc ghế trong phòng khách, hướng khuôn mặt ra ngoài cửa chính, dường như đã đợi cô từ rất lâu rồi.

“Ta làm xong thủ tục rồi, người của cô nhi viện sẽ đến đón con về, nhanh thôi. Ta bỏ cuộc rồi! Ta chẳng thể nào quản được con.” Người ấy lạnh lùng nói.

Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt, cô khấn khoản cầu xin người ấy giữ cô lại.

Người ấy nhìn cô hồi lâu, buông từng lời không chút động lòng:

“Ta không tin con nữa! Dù cho ta có yêu con đến thế nào, thì con vẫn không hề yêu ta! Con cút đi! Cút về đi! Việc gì ta đã quyết sẽ chẳng bao giờ thay đổi được đâu.”

Rồi đột nhiên, từng hồi chuông ở đâu vọng đến, là tiếng chuông ngoài cửa. Mắt ngân ngấn nước, cô bất giác ngoảnh lại nhìn lắt lắt về phía cánh cửa đóng kín.

Người ấy vẫn ngồi trên ghế, lẳng lặng nói:

“Mau ra mở cửa đi, con tự do rồi! Đó là điều con muốn mà.”

Trải qua một chặng đường rất dài, cô lại trở về chốn cũ.

Thế nhưng, anh đã không còn ở cô nhi viện nữa.

Xe buýt cập bến lố nhố người, cô chen xuống xe, kéo hành lý đi xuyên qua con ngõ nhỏ, rẽ sang một con đường, rồi tìm đến một tòa nhà thương mại kiểu cũ, nơi đặt văn phòng của luật sư Đối Đức Lễ.

Ánh mắt cô chậm chậm ngược lên, hướng về phía những khung cửa nâu bám đầy mảng bụi, lúc này đây, cô chợt nhớ về đám nho leo tím mọc tràn ban công từng ulla vào tầm mắt trong treo của cô năm ấy.

Sau khi ra đi, cô chưa từng quay trở lại.

6. Chương 6

Văn phòng luật sư Đối Đức Lễ nằm ở tầng 7. Hỷ Hỷ ra khỏi thang máy rồi rẽ sang bên trái, cô bước đến căn phòng cuối dãy hành lang, trên cửa treo một tấm bảng tuyến dụng.

Cô đẩy cửa bước vào, một cô gái mập mạp từ đâu hiện ra trong quây tiếp tân, hỏi cô cần gặp ai.

Cô tự giới thiệu, rồi nói:

“Tôi có hẹn với luật sư Đối Đức Lễ.”

Cô gái mập mạp kia gọi một cuộc điện thoại nội bộ cho thư ký của luật sư. Vài giây sau, cô thư ký vận bộ đồ tây màu đen tuyền, tóc cuốn lộn xoăn bước về phía cô, trông cô ta khoảng 27, hay là 30 tuổi?

“Cô Lộ, hãy đi theo tôi.”

Cô kéo vali bước theo sau, khi đi đến một chỗ chất đầy những chồng tài liệu, cô chẳng may quệt phải làm rớt vài tờ trên đó. Cô cúi người định nhặt lên, nữ thư ký liếc nhìn một cái, rồi nói:

“Ồ, không sao đâu, kệ nó đi!”

Văn phòng với diện tích nhỏ chỉ có vài nhân viên, đồng giấy tờ trước mặt mỗi người đều chất đầy một xấp cao, chẳng ai buồn ngẩng lên nhìn cô.

Hai người họ đi đến trước một căn phòng, nữ thư ký gõ gõ lên cánh cửa gỗ tối màu, mở cửa để cô vào rồi tiện tay đóng luôn.

Người đàn ông ngồi trước bàn làm việc đứng dậy chào cô. Ông ta tầm khoảng 40 tuổi, hay chỉ 35? Dáng vẻ ông ta khiến cho người khác hơi khó đoán tuổi.

“Cô Lộ, chúng tôi tìm cô rất lâu rồi.”

Ông ta giơ tay ra, bàn tay nhỏ với nước da ánh lên màu nâu đen mềm mại. Cặp mắt kính dày cộp, dáng vóc thấp nhỏ như một cậu bé già đời, và uyển chuyển tới không ngờ.

“Mời ngồi, đồ đạc của cô, đặt tạm đâu cũng được.”

Trong phòng đồ đạc có vẻ ngăn nắp sạch sẽ hơn bên ngoài, giá sách chiếm trọn một mặt tường, cao từ dưới đất lên tận trần nhà, đại đa số sách trên đó đều là sách pháp luật bìa cứng dày cộp. Trong phòng chỉ có duy nhất một chiếc bàn làm việc dài, hai chiếc ghế và một chiếc sofa ngắn. Khung cửa sổ hướng ra ngoài đường rèm đã buông rủ, vách cửa kính to bản vốn có thể nhìn thấu ra khu văn phòng bên ngoài cũng được che bởi tấm màn nhựa kéo.

“Chúng tôi đăng trên quảng cáo tìm cô rất lâu rồi, cô không biết sao?”

Hỷ Hỷ cảm thấy rất bối rối, lần nào cầm trên tay tờ báo cô cũng chỉ xem duy nhất mục Chòm sao hôm nay. Tin tức duy nhất mà cô chú ý gần đây chính là mẩu tin quảng cáo tìm vũ công múa cột ngày hôm qua.

Đối Đức Lễ mặc một bộ vest màu ghi tối, Hỷ Hỷ bắt giác nghĩ trong đầu:

“Ông này đang mặc đồ thiếu nhi à?”

Ông ta thực sự trông rất lùn. Thế nhưng khuôn mặt ẩn sau đôi kính không gọng dày cộp kia lại ánh lên một vẻ sáng suốt tinh thông, không những vậy, ánh mắt còn toát lên vẻ tràn đầy sinh khí. Ông ta giống như một tiểu yêu tinh, thông minh và rất nhiều mưu kế.

Tiểu yêu tinh đột nhiên tiến về phía cô rồi nói:

“Cô Lộ, phiền cô cho tôi xem chứng minh thư được không? Thủ tục cần phải xác nhận một chút.”

Hỷ Hỷ lấy chứng minh thư từ trong ví ra rồi đưa cho ông ta. Đối Đức Lễ liếc nhanh thông tin phía trên, bước ra mở cửa, rồi nói với nữ thư ký đang ở phía ngoài:

“Thù Địch, cô mang đi phô-tô cho tôi một bản.”

Động tác rất nhanh chóng, ông ta quay người lại đóng cửa rồi ngồi vào chiếc ghế tựa cao đẳng sau bàn làm việc.

“Chúng ta có thể bắt đầu rồi.”

Chiếc ghế kia có vẻ quá khổ so với ông ta, nhưng ông ta trông vừa tự tin vừa tự tại. Ông ta với tay lấy tập hồ sơ trên bàn rồi lật giở, bên trong đính kèm vài chục trang tài liệu.

“Bà Át Minh Phương đã qua đời từ mười tháng trước rồi.”

Cô mím chặt môi, đợi ông ta tiếp tục nói hết.

“Theo những gì chúng tôi biết, bà Át có một thời gian là mẹ nuôi của cô.”

“Một thời gian... đúng vậy...” Cô trầm nghĩ. “Cho đến khi bà ấy trả tôi về.”

”Sau đó bà ấy từ bỏ quyền nuôi dưỡng đối với cô, vì vậy cô lại đổi về tên họ cũ. Từ khi trở về với cô nhi viện, hai người không còn tiếp tục liên lạc nữa.

Cô gật đầu, thấy mặt mình hơi ửng đỏ, khẽ liếc trộm tập hồ sơ trên tay tiểu yêu tinh, trong lòng nghĩ: “Những thứ trên đó là quá khứ của mình! Lộ Hỷ Hỷ... Tần Hỷ Hỷ... Sau đó lại trở về Lộ Hỷ Hỷ. Cô nhi viện. Rồi căn nhà của người ấy... Sau đó lại trở về cô nhi viện.

Có lẽ trong tập hồ sơ kia còn viết cả cuộc sống sau khi cô rời khỏi cô nhi viện năm 18 tuổi, ví dụ như:

Cô là một diễn viên múa hạng ba, ở tạm bợ nay đây mai đó, sống lay lắt qua ngày nhờ vào những đồng lương còm cõi.

Cô từng yêu vài người, và cũng từng được vài người yêu lại. Gã Kim Ngưu kia vẫn còn nợ cô một khoản tiền mãi vẫn chưa trả. Tên Song Tử thì quá lãng nhãng, khiến cho cô bao phen muốn lấy nước mắt để dìm chết hắn, nhưng lại chẳng thành. Anh chàng ở cung Bạch Dương xem ra đẹp trai nhất trong số này, và cũng đối xử với cô tốt nhất, nhưng tiếc là cô lại chẳng hề rung động trước anh ta. Còn Bảo Bình, anh chàng mà cô những tưởng có thể tính đến chuyện lâu dài, thì gần như mỗi lần gặp là một lần hai đứa cãi vã.

Những điều thuộc về cô trên tập hồ sơ kia còn có gì nữa nhỉ?

Trên đó liệu có viết rằng cô rất dễ yêu thương người khác, nhưng lại rất dễ ôm nỗi thất vọng? Liệu có nhắc đến việc cô còn có một người anh trai? Cô chẳng thể nào dài lâu với những Kim Ngưu, Song Tử, Bạch Dương, và còn cả Bảo Bình và Sư Tử, chỉ có người anh trai ở cung Bọ Cạp là hợp với cô nhất.

Tập hồ sơ kia phải chẳng đã ghi lại câu chuyện năm 24 tuổi của cô? Câu chuyện được ghép nên bởi những mơ ước vụn vỡ và những lời hứa vỡ vụn.

“Theo chúng tôi biết, bà Át Minh Phương không hề có bất cứ một người thân nào, lúc sinh thời bà ấy đã lập di chúc tại văn phòng luật sư của chúng tôi, chỉ định cô là người kế thừa duy nhất toàn bộ tài sản của bà ấy.”

Nét mặt Hỷ Hỷ lộ rõ vẻ kinh ngạc.

“Bản di chúc này được lập từ khi nào vậy?” Cô khẽ khàng hỏi.

Đối Đức Lễ trả lời:

“Được lập trước khi bà Đới mất một năm.”

Cô không biết nói gì hơn.

Người đã nhả tâm ruồng bỏ cô trở về cô nhi viện, tại sao lại cho cô toàn bộ tài sản?

“Toàn bộ tài sản của bà Ất là tiền mặt.” Đới Đức Lễ nhìn cô một cái, rồi tiếp tục đọc. “Ước chừng khoảng chín triệu bảy trăm ngàn Đài tệ.”

Hỷ Hỷ trần trần nhìn Đới Đức Lễ, nét mặt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó biến thành hoảng loạn. Cô không ngờ rằng số tiền đó lớn tới như vậy.

“Cô Hỷ, cô còn điều gì muốn hỏi tôi không?” Đới Đức Lễ tiếp tục nói.

“Tại sao? Tôi và bà ấy đã không gặp nhau cả chục năm nay rồi.” Giọng cô thoáng chút kích động, không phải là sự phấn khích khi bỗng dưng nhận được một khoản tiền từ trên trời rơi xuống, mà ngược lại, vì cô cảm thấy mình hoàn toàn chẳng có tư cách gì.

Khuôn mặt Đới Đức Lễ lộ lên vẻ vi diệu, dường như muốn nói rằng ông ta đã từng gặp rất nhiều người thừa kế được nhận những món hời lớn giống như cô vậy.

“Văn phòng luật sư chỉ phụ trách chấp hành ý nguyện của đương sự. Còn việc đương sự quyết định phân phối tài sản thừa kế như thế nào, chúng tôi sẽ không bao giờ hỏi.”

Cô ngậm chặt môi, không cất nổi nửa lời.

Người trước kia đã từng là mẹ nuôi của cô, lẽ nào vì ân hận mà đã để lại cho cô toàn bộ gia sản?

“Cô Lộ, cô còn muốn biết điều gì khác nữa không?”

“Vì sao bà ấy lại chết?” Cô khẽ hỏi.

“Vì ung thư vú.”

“Lúc bà ấy mất, có ai ở bên cạnh chăm sóc không?”

“Điều này tôi không rõ lắm. Nhưng tin bà Ất mất là do một người bạn cùng giáo hội của bà thông báo cho chúng tôi.” Đới Đức Lễ nhẹ nhàng nói.

Ông ta nhìn cô một lát, rồi nói:

“Cô Lộ, thủ tục bàn giao tài sản thừa kế có lẽ sẽ phải mất một khoảng thời gian, cô xem xem liệu có cần chúng tôi trích trước một ít tiền không, biết đâu lại phải dùng tới. Khoản tiền này đến khi nào lĩnh được hết tiền thừa kế thì trả lại cho chúng tôi cũng không muộn.”

Mặt cô đỏ ửng. Gã tiểu yêu tinh Đới Đức Lễ này tự khi nào đã phát hiện ra tình cảnh túng thiếu của cô vậy? Là lúc cô vừa bước vào, hay là từ khi cô móc chứng minh thư từ trong chiếc ví trống rỗng kia ra? Nhưng quả thực, cô hoàn toàn không hề hay biết ông ta đã soi cô một cách tỉ mỉ đến vậy.

Cô muốn lắc đầu một cách miễn cưỡng, cô muốn mỉm cười từ chối, nói rằng tạm thời cũng chưa cần đến thế, nhưng cô lại rất thèm muốn một chiếc giường ấm áp, để cô có thể nằm lên đánh một giấc ngon lành.

“Không sao cả. Thường thì chúng tôi cũng đều làm vậy.” Ông ta nói một cách rất thành tâm.

Cô gượng gạo gật gật đầu, mỉm cười tỏ ý cảm ơn.

Ông ta nhanh lẹ rời khỏi chiếc ghế, mở cửa đi ra nói nhỏ vài câu với cô thư ký. Chẳng bao lâu sau, ông ta quay về với một chiếc phong bì trên tay.

“Trong này có tám ngàn Đài tệ, cô Lộ, cô xem có đủ dùng không?”

“Đủ rồi ạ.” Mặt cô lại đỏ bừng.

Ông ta trả lại cô chứng minh thư, sau đó quay về chỗ ngồi, đặt một tập hồ sơ dày cộp trước mặt cô.

“Đây là giấy tờ để làm biên bản xác nhận bàn giao tài sản thừa kế. Cô Lộ, cô hãy điền tên vào những chỗ có dấu ba chấm, chỗ nào không hiểu có thể hỏi tôi.”

Hỷ Hỷ vừa giơ tay phải lên, Đới Đức Lễ rất nhanh chóng đưa cho cô một cái bút.

Cô cúi đầu, lặng lẽ ký tên mình trên mỗi trang, hoàn toàn chẳng có tâm trạng để xem hồ sơ đó viết những gì.

Cuối cùng cô cũng đã ký xong, và cũng ký luôn trên giấy vay tám ngàn Đài tệ của văn phòng luật sư.

Cô đặt bút xuống, ông ta tỉ mỉ kiểm tra lại một lượt tất cả chữ ký của cô. Sau khi thấy không có gì sai sót, ông ta nói:

“Được rồi!”

Cô thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy khoác chiếc túi lên vai, kéo tay nắm vali bên cạnh rồi bước ra ngoài cửa. Đi chừng hai bước, cô dừng lại rồi quay đầu gượng gạo hỏi:

“Xin hỏi... Bà ấy được chôn ở đâu?”

Đới Đức Lễ nhìn cô gật đầu, rồi thuận tay lấy một tờ giấy note viết lên đó một hàng chữ.

Hỷ Hỷ bước tới, Đới Đức Lễ rướn qua bàn làm việc đưa cho cô mẫu giấy đó.

Cô đứng im nhìn xem trên đó viết gì.

Đúng lúc này, máy bộ đàm nội bộ bỗng vang lên giọng nói của nữ thư ký Thù Địch.

“Luật sư Đới, Lâm Khắc đến rồi.”

Đới Đức Lễ nghiêng đầu nhìn qua người Hỷ Hỷ, ánh mắt xuyên qua tấm vách kính lớn bị che khuất bởi chiếc rèm kéo.

“Cô bảo anh ấy đợi một lát.” Ông ta nói qua chiếc bộ đàm.

Hỷ Hỷ tò mò quay đầu lại, nhìn về phía vách kính theo hướng nhìn của ông ta. Lúc này, qua những kẽ hở của chiếc rèm kéo, cô trông thấy khuôn mặt của một chàng trai trẻ tuổi.

Chủ nhân của khuôn mặt kia cũng đang nhìn cô... Nhưng mà không phải, không phải anh ta đang nhìn cô, mà chỉ là vô thức nhìn vào căn phòng này, và cũng giống như cô, mắt anh ta khẽ đờm lên vẻ hiêu kỳ.

Ánh mắt của cô xuyên qua chiếc rèm cửa sổ với những lớp lá nhựa đan xen trùng điệp, nơi những kẽ ngang ghép nên một dáng người mơ hồ. Chàng trai có tên Lâm Khắc khoác một chiếc áo jacket tối màu, đang đứng với vẻ nhàm chán phía ngoài xa. Liệu cô có nhìn thấy anh ta, trong khi anh ta lại không nhìn thấy cô? Quang cảnh trước mắt sao bỗng nhiên lại gần gũi đến vậy?

Cô nhìn thấy anh ta, mà tựa như đang nhìn thấy một người khác, bao niềm hạnh phúc và sự quan tâm ấm áp xưa cũ bất chợt ùa về trong tim.

“Cô Lộ, có tin tức gì tôi sẽ thông báo sau.”

Không biết từ lúc nào Đới Đức Lễ đã bước ra phía trước bàn làm việc, chìa tay về phía cô.

Cô thất thần ngoảnh lại, bất lấy cánh tay nhỏ bé với nước da đen óng mềm mại kia.

Ông ta mở cửa để cô đi ra. Cô kéo vali bước đi, nhưng lại không thấy chàng trai có tên Lâm Khắc kia đâu nữa.

Một nỗi thất vọng mơ hồ từ đâu ập đến, cô đi qua dãy hành lang nhỏ hẹp rồi rời đi. Khi đến cuối dãy, cô bất giác quay đầu lại nhìn như muốn tìm kiếm điều gì. Đúng lúc này, từ giữa những dãy bàn làm việc chất từng chồng hồ sơ cao ngất bỗng hiện ra một dáng người.

Là anh ta!

Tiểu yêu tinh gọi anh ta vào, anh ta chậm chậm đẩy chiếc ghế rồi đứng dậy.

Khi bước đến bên cạnh tiểu yêu tinh, anh ta trông thật giống một vị quốc vương khí khái rạng ngời.

Cánh cửa liền đóng sập lại ngay sau đó.

Đúng là anh ta mặc một chiếc jacket màu xanh đậm, trên tay cầm một túi tài liệu.

Anh ta cũng thuộc cung Bọ Cạp sao?

Từ anh ta toát lên thứ cảm giác mà đã rất lâu rồi cô không gặp. Anh trai cô, cũng tầm tuổi này.

Nhưng biết bao năm nay cô không còn gặp lại anh nữa.

7. Chương 7

Bước ra khỏi văn phòng luật sư, băng qua mấy con ngõ phía ngoài, cô tìm được một khách sạn nhỏ với giá khá mềm. Cô bước vào trong, đặt một phòng rồi viết tên Lộ Hỷ Hỷ lên tờ đăng ký. Cô lấy một tờ báo trên giá sách cạnh quầy lễ tân, nhắm đọc mục Chòm sao hôm nay của mình. Song Ngự à, bạn cần phải nghỉ ngơi, nếu không, cảm giác cô quanh sẽ theo bạn như hình với bóng. Lòng bạn ngập tràn nỗi hoài nghi đối với bản thân và ý nghĩa cuộc đời. Vậy nhưng, thử hỏi rằng liệu có ai chưa từng trải qua nỗi hoài nghi như vậy? Cô đặt tờ báo về chỗ cũ, rồi cầm lấy chìa khoá. Trong khi đợi thang máy, cô đưa tay che miệng, uể oải ngáp một cái thật dài. Sau khi ra khỏi thang máy, cô tìm đến phòng 103, rồi nhét chìa khoá mở cửa vào. Căn phòng rất nhỏ, chỉ có một chiếc giường đơn đặt ở giữa phòng, trên tường chỉ chít những mảng giấy dán tường sọc kẻ trông thật quê mùa. Cô quẳng hành lý và chiếc túi trên người xuống, vứt chiếc mũ len lên giường, trút hết quần áo sau đó đi thẳng một mạch vào phòng tắm rồi mở vòi hoa sen, ào ào tắm rửa sạch sẽ một lượt từ đầu xuống chân. Lúc đi ra khỏi phòng tắm, cô quần trên người một chiếc khăn bông, hất xỏa mái tóc đen mềm óng ả. Bây giờ trông cô chỉ khoảng 20 tuổi. Cô cúi xuống mở hành lý rồi lấy bức Đềm đầy sao ra. Sau đó đặt một chiếc ghế rồi đứng lên trên, tháo bức tranh phong cảnh vốn được treo trên tường phòng rồi treo bức Đềm đầy sao lên thay. Cô nhảy từ trên ghế xuống rồi thả người ngồi lên giường, sau đó lật chăn trườn lên chiếc gối êm mềm phía đầu giường, cuộn tròn lại như một chú mèo con. Cô ngược nhìn bức Đềm đầy sao trên tường, chớp chớp đôi mắt thâm quầng mệt mỏi, chẳng bao lâu sau đã thiếp đi lúc nào không biết. Cô ngủ một giấc dài đến tận sáng ngày hôm sau. Sau khi tỉnh dậy, cô tắm gội rồi thay quần áo mới, đi đôi bốt ngắn và đội chiếc mũ len, lau phỉ bụi bẩn bám trên đôi bốt bằng góc của ga trải giường, uống một ly nước đầy, xách theo chiếc túi rồi khoá cửa bước ra ngoài. Rời khỏi khách sạn, cô đi vào một siêu thị rồi mua một chiếc sim được nạp sẵn tiền, rồi lắp vào điện thoại của cô, sau đó nhân tiện mua luôn một tờ báo. Cô vừa bước ra ngoài vừa mở báo xem mục Chòm sao hôm nay, đọc xong cô vứt luôn cả tờ báo. Cô chợt nhớ ra hôm qua đã quên hỏi Đới Đức Lễ rằng phần tin quảng cáo mà ông ta đăng để tìm cô đã viết những gì. Cô ăn một chiếc hamburger trong một cửa hàng fastfood, sau khi rời khỏi cửa hàng fastfood, cô đi qua một con ngõ rộng, ghé vào hàng hoa mua vài bông tuy-líp, rồi ôm bó hoa lên một chiếc xe buýt. Khi đi đến khuôn viên nghĩa trang, cô tìm đến bia mộ nhỏ làm bằng đá cẩm thạch trắng của mẹ nuôi. Trên bia mộ, nụ cười của người đàn bà trong bức ảnh đen trắng trông thật hiền từ và rất đôi thanh thản, có lẽ khi chụp bức ảnh này, bà hẳn chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày nó lại được dùng theo cách như vậy. Cô lấy tay áo lau sạch những mảng bụi bám trên bức ảnh, nhẹ nhàng đặt hoa xuống rồi ngồi trước mộ, lấy cuốn Đời nhẹ khôn kham từ trong túi xách ra, rồi bắt đầu nhắm đọc. Năm tám tuổi, tay cô đã nắm một bàn tay khác để chìm vào trong giấc ngủ, cô tưởng tượng rằng bàn tay mà mình nắm lấy kia sẽ thuộc về người đàn ông mà cô yêu thương, thuộc về người mà cô sẵn sàng giao phó cả cuộc đời mình cho anh ấy. Cô lặng lẽ đọc, cho tới khi mặt trời dần khuất bóng sau dãy núi xa xa. Cô cất cuốn sách rồi từ từ đứng dậy, bước qua giữa những hàng bia mộ, rời khỏi nghĩa trang. Cô gọi một ly vodka vị đào trong một quán bar nhỏ ngay gần khách sạn. Gã trai trẻ ngồi phía đối diện đơn giản lại gần định tán tỉnh cô. “Xin lỗi.” Hắn ta nói. Cô chẳng hề phản ứng. Hắn đưa mắt nhìn cô, giọng bồn chồn: “Không phải em đã say rồi đấy chứ? Rượu này nặng lắm đấy nhé.” “Thế nên mỗi ngày tôi chỉ uống có một ly.” Cô nốc cạn một hơi, rồi bỏ mặc gã trai trẻ với khuôn mặt gương gạo, ngại ngần lại phía sau. Cô trở về phòng, cuộn mình trên giường, bật khò nước nóng. Trời đã về khuya, ánh đèn neon chiếu rọi qua khe cửa, hai gã say rượu nào đó đang oang oang hát hò ngoài đường. Trong cơn nửa tỉnh nửa mơ, cô nắm lấy bàn tay còn lại của chính mình. Bàn tay đeo chiếc vòng đá ngọc thạch xanh cuối cùng buông thõng xuống cạnh giường, cho tới khi trời sáng. Ngày hôm sau, mãi tới tận chiều cô mới rời khỏi khách sạn, đi đến tiệm sửa giày cạnh nhà ga để thay gót và để mới cho đôi bốt màu đỏ của cô, cô đã làm việc này không biết bao nhiêu lần rồi. Trong lúc chờ đợi, cô ngồi trên chiếc ghế cao cạnh quầy

tiếp khách, mở báo đọc Chòm sao hôm nay. Song Ngư dễ chìm đắm trong những cảm xúc bi thương, Điều này sẽ không mang đến điều gì tốt đẹp cho bạn, Hãy vui vẻ, phấn chấn lên! Shopping có lẽ sẽ là liều thuốc giúp bạn giảm stress. Cô xỏ lại vào đôi bốt, vừa ra khỏi ga tàu điện ngầm vừa gọi điện thoại: “Bích Bích, em Hỷ Hỷ đây, sau này nếu có tuyển diễn viên múa thì gọi vào số này nhé.” Cô đọc số điện thoại, “dạo này chị bận không? Thật á? Em vẫn ổn mà, chỉ là trong nhà có chút chuyện, chẳng có gì cả!” Cô cúp máy, rồi lượn lờ trên phố một vòng, mua được một chiếc mũ lông cừu màu trắng được đan bằng tay từ sạp hàng của một bà lão bày phía dưới cầu thang. Trên chiếc mũ còn đan hai chiếc tai tròn dẹt đứng, trông như tai gấu. Cô tiện tay vút bỏ chiếc mũ lên cù đang đội. Khi bước đi, hai chiếc tai tròn trên mũ cứ lắc qua lắc lại trên đầu cô. Cô đi về phía đông, xuyên qua một tòa trung tâm thương mại tấp nập, rồi lại quay lại, tấp vào một cửa hàng thời trang ở trong đó. Cô chọn một vài bộ đồ đơn giản, rồi vào phòng thay đồ. Cô ngắm nhìn thân hình trong chiếc gương, chiếc mũ cổ quái kia khiến cô chẳng thể nhịn cười, cô cũng phát hiện ra mình có một đôi mắt rất đen, rất sáng, tựa như hai viên thủy tinh đen được nạm trên khuôn mặt căng tròn mịn màng. Cô trút bỏ quần áo, khuôn lưng của cô vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, giống như hai chữ C tựa lưng vào nhau, lấy mắt rốn làm điểm trung tâm, ở giữa cách một đoạn vừa vặn hoàn hảo. Lúc bước ra từ phòng thay đồ, cô đã mặc trên người bộ quần áo mới. Sau khi trả tiền, cô gấp gọn bộ đồ cũ rồi nhét vào trong túi. Cô tiếp tục đi về phía tây, mua một chiếc dao cạo râu và sữa tắm hương đào trong một tiệm mỹ phẩm. Phân vân một hồi lâu, cuối cùng cô cũng quyết định mua thêm một thanh sô-cô-la. 10 giờ tối, cô quay lại quán bar ngày hôm trước. Cô gọi một ly kem vani và một ly vodka vị đào, tưới đầm vodka lên ly kem, rồi dùng chiếc thìa inox bé xíu nhấm nháp chút một. Cô vừa ăn vừa đọc cuốn Đời nhẹ khôn kham. 10 rưỡi đêm cô trở về căn phòng khách sạn, tắm ướm hương đào lên người, rồi dùng dao cạo râu cạo lông chân trong bồn tắm. Tắm xong, cô trèo lên giường cuộn tròn trên chiếc gối. Ánh trăng sáng vàng vạc trên cao, cô nằm mơ thấy anh. “Hỷ Hỷ, chạy mau! Chạy mau!” Anh hét lên. Cô và anh trộm đồ trong một cửa hàng bách hóa. Họ lấy được rất nhiều thứ, có quần áo, đồ ăn, và còn cả giày nữa. Lúc hai người chuẩn bị lên đi, thì bỗng hai ông bảo vệ từ đâu đuổi theo. Cô và anh chạy trốn thục mạng. Cô chạy mãi chạy mãi, được một quãng đường rất dài rồi mới phát hiện không thấy anh đâu nữa. Trên tay cô chỉ còn lại một đôi giày rất xấu. Cô choàng tỉnh giấc, tim vẫn đập thình thịch, nhận ra mình vẫn đang nằm trên chiếc giường xa lạ của khách sạn, vật vờ như một cái bóng, chỉ có bức Đèn dây sao trên tường và cuốn sách vẫn nằm lặng lẽ bên cô. Sớm hôm sau cô tỉnh dậy, cất mấy bộ quần áo cũ vào trong túi, khóa cửa, rồi đi thang máy xuống sảnh, trả tiền thuê phòng ba ngày ở quầy lễ tân. Cô rời khỏi khách sạn, ngang qua tòa nhà thương mại của văn phòng luật sư Đối Đức Lễ, sang bến xe buýt nằm đối diện bên đường đáp chuyến xe đi về hướng tây. Cô ngồi đọc sách trên xe, bà cụ già phía đối diện cứ chăm chú nhìn chiếc mũ kỳ lạ của cô. Hỷ Hỷ cố tình tỏ ra thật lạnh lùng, nghiêm túc. Xe cập bến, cô bước xuống rồi đi vào một con đường chéo ngang qua đại lộ, mang gói quần áo cũ vào tặng cho hội tình nguyện viên. Nữ nhân viên trong văn phòng xởi lởi bắt chuyện với cô, không ngừng khen chiếc mũ cô đang đội trông thật đáng yêu. Cô ngập ngừng bỏ chiếc mũ xuống, rồi tặng luôn cho hội tình nguyện viên. Sau đó, cô đến quán bar uống một ly vodka vị đào, đọc mục Chòm sao hôm nay trên báo, rồi về phòng khách sạn sớm, nằm trên giường đọc sách. Mấy ngày sau đó, cô bị cảm cúm, đại đa số thời gian đều nằm lỳ trong phòng đọc sách, chỉ thi thoảng ra ngoài để mua báo hoặc đến quán bar. Vào một buổi sáng khisố tiền trong tay cô đã gần cạn kiệt, cô đang nhủ mảy mĩu mắt đánh răng trong phòng tắm thì chuông điện thoại bỗng reo lên, cô vội vã chạy ra cầm điện thoại, là cô nàng thư ký Thù Địch của Đối Đức Lễ gọi tới, mời cô hôm sau đến văn phòng luật sư. Cô nhả bọt kem đánh răng tiếp lời.

*Mỗi ngày sẽ có 2 hoặc 3 chương nha mọi người <>

8. Chương 8

Lúc Hỷ Hỷ gặp Đối Đức Lễ vào hôm sau, ông ta đang ngồi lọt thỏm trên chiếc ghế tựa lưng cao trong văn phòng, chiếc ghế to bản khiến ông ta trông thật nhỏ bé. Đối Đức Lễ vận trên người một bộ vest màu ghi tối, đeo chiếc cà-vạt hoa văn nhỏ, nhìn qua trông vẫn chẳng khác gì bộ đồ trẻ em size lớn nhất. Quả thật, ông ta khiến cho người khác rất khó đoán tuổi. Cô trộm nghĩ, liệu ông ta có phải là một đứa trẻ thần đồng bị mắc chứng lão hóa không nhỉ? Và biết đâu ông ta cũng giống như cô, là một cô nhi. Đối Đức Lễ đặt một tập tài liệu trước mặt cô, rồi cất lời: “Cô Lộ, thủ tục đã làm xong rồi.” Cô mãi nhìn dây số kia, đó là

một khoản tiền cực lớn. Thế nhưng, tại sao cô lại không có cảm giác gì đặc biệt? Tựa như khoản tiền này không phải sự thực. Cô ngoan ngoãn ký tên trên tập tài liệu, như một học sinh đang trả bài. “Cô Lộ, nếu sau này có nhu cầu gì khác, mong cô liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.” Hai bàn tay Đới Đức Lễ đan vào nhau đặt trên bàn, khuôn mặt nở một nụ cười trông vừa thành khẩn vừa hiếu khách. Khoảnh khắc này, trông ông ta giống như một tiểu yêu tinh lương thiện với rất nhiều phép thuật, có thể giúp con người thực hiện được những nguyện vọng thẳm sâu trong trái tim mình. Cô mở lời hỏi: “Luật sư Đới... hôm trước khi tôi đến đây... có một người đang đứng bên ngoài chờ ông... anh ta mặc chiếc áo jacket màu xanh... cao chừng này...” CCô dùng tay mô tả, “tôi thấy... anh ta trông rất quen... không biết có phải ngày trước tôi đã từng gặp anh ta hay không... tên anh ta là gì vậy?” Tiểu yêu tinh nhú nhú chân mày, nhất thời không nhớ ra người mà cô đang nhắc đến là ai. “Tôi nghe hình như anh ta họ Lâm... còn tên chỉ có một chữ...” Đới Đức Lễ cuối cùng cũng nhớ ra. “Ý cô là Lâm Khắc?” “Ồ... đúng! Anh ta là nhân viên ở đây phải không?” “Không, anh ta là thám tử, chúng tôi thuê từ một công ty thám tử tư nhân.” Hóa ra người đó là thám tử tư sao? Cô bất chợt nghĩ về những nhân vật thám tử tư với trí thông minh tuyệt đỉnh, bộ dạng toát lên vẻ phong trần lang bạt, dường như họ đều có một điểm chung, đó là một quá khứ đầy thương cảm không ai biết đến, ẩn sâu dưới vẻ ngoài lạnh lùng quyết đoán. Lẽ nào anh ta cũng thuộc cung Bọ Cạp, giống anh trai cô? Bọ Cạp đều là những thám tử đại tài. “Mặc dù bây giờ Google đã cướp đi rất nhiều công việc liên quan đến điều tra bối cảnh và thu thập tình báo,” Đới Đức Lễ cười nói, “thế nhưng, có một số chuyện xét cho cùng Google vẫn không thể làm được, ví dụ như, khi cô cần theo dõi hoặc giám sát ai đó, Google sẽ không thể thay thế cho thám tử tư. ”Và anh ta sẽ thay ông làm những công việc như vậy phải không?” “Đó chỉ là một phần. Còn phải tùy theo trường hợp nữa, vì văn phòng luật sư cũng chỉ làm việc thay cho đương sự. Và đương nhiên, có những yêu cầu của đương sự chúng tôi cũng không thể làm được toàn bộ, ví dụ như, vợ của một ông sếp công an nghi ngờ chồng mình có bồ nhí, chúng tôi cũng không thể bảo Lâm Khắc theo dõi vị sếp công an kia được, trừ phi chúng tôi đã chán sống...” Nói xong, ông ta bật cười đắc ý, có vẻ rất hào hứng vì khiếu hài hước của mình. “Ông có thể bảo anh ta theo dõi tôi không?” Cô ngắt lời. Căn phòng chìm trong im lặng, nét kinh ngạc hiện rõ trên mặt Đới Đức Lễ, tựa như bị ai đó nện một gậy vào giữa đầu vậy, trông thật tội nghiệp. Vài giây sau, ông ta lấy lại vẻ điềm tĩnh, nhẹ nhàng hỏi: “Cô Lộ, cô vừa nói gì nhỉ?” “Tôi muốn nhờ Lâm Khắc theo dõi tôi.” Cô nói. Cô biết ý nghĩ này thật kỳ quặc biết bao, nhưng cô vẫn chẳng thể kìm được, giống như một người ôm niềm hy vọng chất chứa, thổ lộ với yêu tinh nguyện vọng của mình. Nụ cười trên môi Đới Đức Lễ tắt lịm. “Cô Lộ, tôi có thể biết vì sao không?” Theo dõi cô thì có sao chứ? Cô cũng đâu phải là sếp công an. Nhưng cô vẫn bịa ra một lý do. “Bây giờ tôi có tiền rồi... có thể làm một việc mà trước nay luôn ấp ủ... đó là viết một cuốn sách... một cuốn tiểu thuyết trinh thám.... có liên quan đến việc theo dõi... vì vậy... tôi muốn tìm chút cảm hứng...” Mặt Đới Đức Lễ không biểu lộ chút cảm xúc nào. Cô không đoán được ông ta đang nghĩ gì, nhưng dường như ông ta cũng chẳng đoán được cô đang nghĩ gì. “Cứ coi tôi là đương sự của ông là được, bảo anh ta rằng tôi là một thiếu nữ bỏ nhà ra đi từ vài năm trước, bố mẹ tôi muốn biết được hành tung của tôi, muốn biết liệu tôi sống có tốt hay không... Ông xem vậy có được không? Tôi sẽ trả tiền mà.” Cô cảm thấy Đới Đức Lễ đang do dự. Cô thầm cầu nguyện trong lòng: Xin ông đẩy, đồng ý đi! Đồng ý đi! Cô kiên trì nhìn về phía ông ta. Cuối cùng Đới Đức Lễ cũng cất lời: “Cô Lộ, cô quyết định muốn làm như vậy?” Cô gật gật đầu, rồi hỏi: “Luật sư Đới, ông sẽ không nói cho Lâm Khắc và bên công ty thám tử rằng, người nhờ ông chính là tôi chứ?” Ông ta trả lời một cách nghiêm túc: “Tôi không có bất cứ lý do gì để làm vậy. Luật sư có trách nhiệm bảo mật cho đương sự.” “Vậy bao giờ Lâm Khắc có thể chính thức theo dõi tôi?” “Tôi cần sắp xếp một chút. Cô Lộ, việc này ngoài khoản phí phải trả cho bên công ty thám tử tư, văn phòng luật sư cũng sẽ thu một khoản chi phí, và khoản thu này không bao gồm những chi phí phát sinh khác trong quá trình theo dõi cô.” “Không thành vấn đề!” Giờ đây cô đã có rất nhiều tiền! Và rốt cuộc khoản tiền này cũng có chút hữu dụng đối với cô. “Cô Lộ, cô muốn chỉ định Lâm Khắc theo dõi cô phải không? Bên kia còn có nhiều thám tử khác nữa...” “Không! Tôi muốn anh ta.” “Cô có cần một bản báo cáo theo dõi không?” Cô vẫn chưa nghĩ đến điều này, may mà Đới Đức Lễ nhắc đến. “Tôi cần một bản báo cáo chi tiết.” Cô trả lời. “Cô muốn Lâm Khắc theo dõi cô đến khi nào?” “Tôi vẫn chưa quyết định.” Đới Đức Lễ nhìn cô một cái, rồi nói: “Cô Lộ, tôi tính như vậy có được không, bây giờ cô cứ về trước, sau khi sắp xếp xong tôi sẽ liên lạc với cô.” Cô đứng dậy, một cảm giác hoan hỷ lan tỏa trong lòng. Đột nhiên, Đới Đức Lễ ngẩng lên hỏi cô: “Cô Lộ, cô có mang theo ảnh không?” Cô lấy từ trong chiếc ví nylon in hình hoa anh túc ra một bức ảnh bán thân. Bức ảnh chụp năm cô 13 tuổi, lọn tóc dài được buộc gọn sau đầu, trên người mặc bộ đồ múa màu đen bó sát người. Lúc chụp bức ảnh này, cô vừa mới múa xong, đang định rời khỏi căn phòng tập được lấp đầy những tấm gương lớn, không biết ai bỗng nhiên gọi tên cô từ phía sau, cô quay đầu ngoảnh lại, những sợi tóc tơ bay vương quanh khuôn mặt,

đôi mắt đen láy mên mang nhìn về phía trước. Cô luôn yêu thích bức ảnh này, cô gái trong bức ảnh kia có một thần thái gì đó mà giờ đây cô đã đánh mất. Khi đó cô đang nhìn thứ gì? Rốt cuộc là ai đã gọi tên cô? Cô không còn nhớ nữa. Nếu nói cô là một thiếu nữ đã bỏ nhà ra đi từ vài năm trước, cha mẹ giàu có của cô muốn biết hành tung của cô, vậy thì, bức ảnh này là phù hợp nhất rồi. Cô đưa bức ảnh cho tiểu yêu tinh Đới Đức Lễ. Ông ta nhận lấy bức ảnh, rời khỏi chiếc ghế tựa cao, bước ra trước bàn làm việc để tiễn cô. Khi cả hai đi ra đến cửa, ông ta hỏi cô: “Cô Lộ, hiện giờ cô đang ở đâu?” Hỷ Hỷ đáp: “Tôi ở ngay khách sạn Tân Nguyệt gần đây, phòng 103.” Mãi đến ba hôm sau Đới Đức Lễ mới gọi đến. Dường như ông ta cố ý kéo dài ba ngày, để xác minh rằng vị khách này không có bất cứ biểu hiện gì muốn thay đổi ý định điên khùng của mình. Ông ta thông báo rằng: “Cô Lộ, đã sắp xếp ổn cả rồi, bắt đầu từ ngày mai, Lâm Khắc sẽ theo dõi cô. Bản báo cáo và giấy tờ hóa đơn nên làm thế nào để gửi cho cô nhỉ?” “Tạm thời ông cứ gửi đến khách sạn Tân Nguyệt nhé.” Hỷ Hỷ cúp máy. Lúc này đây, cô đang ngồi trong quán bar nhỏ ngay cạnh khách sạn, và uống cạn một ly vodka vị đào. Cô trả tiền rồi bỏ cuốn Đời nhẹ khôn kham đã xem được một nửa vào trong túi đeo. Sau đó cô đứng dậy, sải từng bước dài rời khỏi quán mà không buồn ngoảnh lại. Bắt đầu từ ngày hôm nay, cô đã không còn đường để quay lại nữa rồi.

Xem thêm:

9. Phần Ii. Chương 1 : Môi Tình Cô Độc

Tám giờ sáng, Hỷ Hỷ tỉnh dậy, việc đầu tiên cô làm là đi chân đất ra cửa sổ, nấp sau chiếc rèm và nhòm xuống phía dưới. Phía dưới là cửa chính của khách sạn Tân Nguyệt, cô nhìn thấy vài người đi đường rảo bước ngang qua, nhưng không có ai dừng lại. Cô đưa mắt qua con đường bộ hành phía đối diện, có hai nữ sinh mặc váy đồng phục màu trắng vừa bước ra từ siêu thị vừa tíu tít chuyện trò. Không có bất kỳ bóng dáng khả nghi nào đi lại hoặc nhìn trộm ở phía dưới. Mười một giờ, cô thay quần áo trang điểm tươm tất, bước ra từ thang máy rồi đưa chìa khoá cho lễ tân. Cô liếc nhanh về phía dây xô pha dài ở đại sảnh, một người đàn ông đang chăm chú ngồi đọc báo, trang báo che gần hết cả khuôn mặt, đôi chân dài mặc quần bông màu ghi thẫm, phía dưới xỏ một đôi giày thể thao sạch tinh tươm. Khi đi ngang qua người đó, tim cô khẽ rung lên một nhịp. Hình ảnh phản chiếu vào mắt cô không phải là Lâm Khắc, mà là một ông cụ với mái đầu nhẵn thín. Cô rời khỏi khách sạn, vào trong siêu thị mua một tờ báo, lúc trả tiền ở quầy thu ngân, cô liếc ra bên ngoài qua khung cửa kính. Nếu chỉ dựa vào một bức ảnh chụp cô năm 13 tuổi, liệu Lâm Khắc có nhận ra cô ở ngoài đời không nhỉ? Cô cảm thấy mình bây giờ đã không còn giống những ngày xưa cũ nữa. Thuở trước, có một cô bạn tương đối thân trong vũ đoàn đã nói với cô không chỉ một lần rằng: “Hình như cứ cách một quãng thời gian là trông cậu lại khác hẳn ấy nhỉ!” Điều tồi tệ đó là khi soi gương, ngay cả cô cũng cảm thấy như vậy. Là điều gì khiến cho khuôn mặt của một người thường xuyên thay đổi? Khi đó, cô mỉm cười, đặt một ngón tay lên phía trên ngực, nói với cô bạn rằng: “Có thể là vì, tim tôi lúc nào cũng thay đổi thôi!” Cô nhét tờ báo vào trong túi sách, ra khỏi siêu thị rồi băng qua đường, đi vào một con ngõ phía sau, rẽ ngang qua chợ Lộ Thiên Thái, rồi vào một quán cà phê nhỏ gọi một chiếc bánh bông lan trứng và một ly cà phê. Cô ngồi xuống bên chiếc bàn đặt cạnh lề đường, vừa uống cà phê vừa đọc Chòm sao hôm nay. Sao Kim hôm nay sẽ tiến vào cung Song Tử, Cuộc đời của bạn như được chiếu rọi bởi những vì sao sáng, Những cơ duyên mới đang đợi ở phía trước... Cô bắt giắc đưa mắt lên tìm kiếm xung quanh, quang cảnh phía sau tờ báo vẫn tĩnh tại nhàn hạ, hai cô gái đang say sưa buôn chuyện, một anh chàng công sở mải gõ nhịp trên bàn phím laptop, và một cụ già chăm chú đọc sách bên tách trà nóng, nhưng bóng dáng mà cô đang mong đợi vẫn chưa xuất hiện. Ba giờ chiều, cô mua được một thỏi son và một chiếc kính mát trong cửa hàng bách hoá, rồi lại đứng ngẩn đi ngẩn lại một hồi bên quầy trang sức, chọn vài chiếc dây chuyền khảm đá ướm thử lên cổ. Thi thoảng cô lại liếc trộm qua gương, muốn thử xem liệu có phát hiện ra anh ta qua chiếc gương này hay không. Nhưng vẫn chẳng thấy gì cả. Cô quá căng thẳng, nếu như Lâm Khắc vẫn đang dõi theo cô từ một góc khuất nào đó, chưa biết chừng anh ta đã phát hiện ra cô đang cố gắng tìm xem ai đang theo dõi mình. Lúc năm giờ, cô đeo chiếc kính râm, nhàn nhã ngồi trên băng ghế dài màu xanh, đọc Đời nhẹ khôn kham. Cô đọc sách mà hồn như treo trên mây, thi thoảng lại ngược nhìn ra phía sau cuốn sách. Lúc này một chú chó ngao bỗng từ đâu xuất hiện, khuôn mặt vừa xấu vừa dị hợm tuốt xịch chạy đến sủa ầm ĩ phía sau lưng cô. Cô hốt hoảng quay đầu lại nhìn đám cây rậm phía sau lưng, nhưng không thấy

gì cả, chỉ nghe thấy một cơn gió thoảng qua, khiến cành lá xao động một hồi. Chủ nhân của chú chó ngoay chạy đến, nắm lấy chiếc vòng cổ của nó, quát: “Đa Lợi! Không được như vậy.” Trước khi bị kéo đi, chú chó có tên Đa Lợi kia như không cam chịu, vẫn cố sủa thêm vài tiếng. Hai chân trước toàn thịt của nó khều khều vào không trung vài cái một cách bất lực. Hỷ Hỷ đặt cuốn sách vào trong túi rồi đứng lên, chậm chậm rời khỏi công viên. Cảm ơn Đa Lợi. Cô đưa tay gạt chiếc kính trên sống mũi, khoé môi khẽ đượm một ý cười.

Xem thêm:

10. Chương 2

Hai giờ chiều ngày hôm sau, Hỷ Hỷ mua một ít trần châu thủy tinh, đá quý giả và những miếng kim loại óng ánh trong khu chợ chuyên bán đồ nguyên liệu phụ kiện trang sức, bà chủ của một cửa hàng còn tặng cô hai cuộn dây xâu. Năm giờ chiều, cô mua vài cuốn sách trong một tiệm sách. Khi trả tiền, cô thoáng thấy một bóng áo jacket xanh mơ hồ vụt qua. Trên tay người đó hình như cũng đang cầm sách. Tám giờ, cô mua một lọ thuốc nhuộm tóc ở cửa hàng thuốc. Tám rưỡi, cô trở về khách sạn, lấy chìa khóa ở quầy lễ tân, anh chàng khuôn vác với dáng người thấp béo mỉm cười chào hỏi cô. Bước vào phòng, cô cởi hết quần áo, cầm kéo ra đứng trước gương, đưa tay cắt hẳn mái tóc dài ngang sát cổ, sau đó mở vòi hoa sen tắm gội. Khi rời khỏi khách sạn lần thứ hai, mái tóc ngắn ngang vai của cô đã biến thành màu đỏ. Cô muốn một mái tóc đỏ từ rất lâu rồi. Liệu Lâm Khắc có không nhận ra cô? Cô đi về hướng tây, đến một quán bar trên dãy phố tấp nập, ngồi xuống nhấp ly vodka vị đào và mở sách ra đọc. Thi thoảng cô lại âm thầm đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Lâm Khắc. Cô nhìn thấy anh ta rồi. Anh ta khoác chiếc jacket màu xanh, ngồi ở một góc quầy cách xa chỗ cô ngồi, ẩn phía sau hai anh chàng thủy thủ đang vừa đứng uống rượu vừa tán gẫu. Khi bạn đã biết có ai đó đang dõi theo mình, vậy sẽ không khó để bạn phát hiện ra anh ta. Lâm Khắc hoàn toàn không nhìn về phía cô. Khi cuộc chuyện của hai thủy thủ bắt đầu rôm rả, người của họ bỗng nhiên lay động một chút, cô mới trông thấy anh ta. Nhìn anh ta có vẻ cô đơn, một mình ngồi nhâm nhi ly brandy và đọc một cuốn sách, thi thoảng còn lấy bút ghi chép gì đó. Cuốn sách đó để nguy trang hay sao? Rõ ràng anh ta trông chẳng có vẻ gì là đang theo dõi cô cả. Hai anh chàng thủy thủ cao to chặn mắt tầm nhìn của cô. Ngày trước khi sống trong cô nhi viện, ở đó có một phòng đọc sách và cô thường đến đó để mượn quyển tập về. Cô thích dùng bút chì viết chỉ chút những dòng nhỏ xíu lên những chỗ trống trong sách. Những thứ cô viết đôi lúc sẽ mang ý nghĩa nào đó, có thể là chép lại từ trong sách, nhưng có lúc thì lại viết linh tinh, chẳng có nội dung gì cả. Cô quản lý phòng đọc sách thì rất lười biếng, chẳng bao giờ buồn kiểm tra những cuốn sách được trả lại. Bởi dù sao rất nhiều sách ở đó đều là sách cũ được quyền tặng từ những tổ chức từ thiện. Nhưng một hôm, đưa bạn cùng phòng bỗng dưng chạy đi mách tội cô, bảo Lộ Hỷ Hỷ phá hoại của công. Cô quản lý nhận ra nét chữ của cô, phạt cô phải quét dọn phòng đọc sách. Ngày hôm đó, anh lên đến đưa bánh bao cho cô ăn, hỏi cô vì sao lại làm như vậy. Khi ấy cô chỉ mới sáu tuổi, không phải cô muốn phá hoại của công, mà chỉ thấy muốn chiếm lĩnh những cuốn sách đó. Bao nhiêu năm sau, khi bất chợt nhớ về những cuốn sách đã bị cô viết lung tung lên từng trang giấy, cô luôn ngậm ngùi nhớ về sự chiếm lĩnh hạnh phúc của ngày xưa. Có lẽ, khi đó cô vẫn chưa thể hiểu được rằng, từ nơi sâu thẳm con tim, cô muốn lưu lại dấu vết của mình ở những nơi đã từng đi qua, giống như một chú chó vàng để lại bãi nước tiểu phía dưới ngọn đèn đường, lưu lại dấu ấn của mình. Mười một giờ, cô trở về phòng khách sạn. Cô bật đèn, nấp sau bức rèm và ngó xuống phía dưới. Anh ta đã về nhà chưa? Nhà anh ta ở đâu? Anh ta không nhìn lên, thế là cô bạo gan thò hẳn đầu ra ngoài để nhìn anh ta cho thỏa nỗi tò mò. Cô dùng ánh mắt để chiếm lĩnh bóng dáng cô độc lẻ loi trong màn đêm kia. Đêm hôm đó, cô không tài nào ngủ được, ngọn đèn nhỏ trần trọc bật suốt đêm, cô uể oải ngồi dậy, đến bên chiếc bàn gỗ trong phòng, lục cũi làm những chiếc vòng trang sức được kết bởi chuỗi nguyên liệu được mua hồi sáng.

Xem thêm:

11. Chương 3

Thứ tư hôm đó, Hỷ Hỷ rời khỏi khách sạn và bắt một chiếc taxi. Mười hai giờ, cô xuống xe giữa một dãy phố với những cửa hàng thời trang tấp nập, rồi đi vào một cửa hàng trông khá nhỏ nhắn và thời thượng. Cô nhân viên có dáng người mảnh khảnh nhìn thấy cô liền thốt lên: “Hỷ Hỷ? Cậu nhuộm tóc đỏ từ khi nào thế? Trông khác quá nhỉ!” Cô gái đó tên là Tiểu Lục, chủ cửa hàng này, hai vành tai cô đính tổng cộng 5 chiếc khuyên tai, còn trên người chỗ nào có thể đeo được phụ kiện thì cũng treo đủ các thể loại dây vòng bắt mắt. Hỷ Hỷ nhìn thấy cô ấy, liền hỏi: “Cậu định làm gì thế?” “Ờ á?” Tiểu Lục lấy một chiếc gương soi một lượt từ đầu đến chân, nói, “Ờ muốn xem xem một người có thể đeo tới đa bao nhiêu đồ trang sức ấy mà.” “Ồ thần kinh!” Cô nói xong rồi lấy từ trong túi ra một bọc nhỏ màu đen, dốc ra vài món đồ trang sức bày trên mặt quầy. Có ba chiếc vòng tay đá, trong đó có một chiếc vòng được xâu bằng đá thạch lựu, hai chiếc vòng cổ kim loại có gắn mặt chữ thập và cung Bọ Cạp, cùng một đôi khuyên tai thủy tinh xanh. Tiểu Lục xuýt xoa: “Đẹp thế! Cậu làm nhiều hơn đi nhé! Mấy thứ lần trước bán hết veo từ lâu rồi, bao nhiêu khách hỏi đấy.” Hỷ Hỷ ướm thử một chiếc khuyên thủy tinh xanh lên tai, quay đầu hướng ra phía ngoài tiệm, lơ đãng nói: “Còn phải xem tâm trạng tớ có tốt không đã...” Tiểu Lục vội lấy tất cả những thứ còn lại đeo lên người. “Cậu đang nói chuyện cùng tớ đấy à?” Hỷ Hỷ quay đầu lại, nói: “Trong này còn ai khác ngoài cậu cơ chứ?” Cô không nhìn thấy Lâm Khắc, có lẽ anh ta đang nấp ở đầu đường. Cô đặt chiếc khuyên thủy tinh xanh xuống mặt quầy. Tiểu Lục lập tức cầm lên xỏ nốt vào tai, ngắm nghía chiếc vòng tay ngọc thạch trên tay Hỷ Hỷ: “Bao giờ cậu mới chịu bán chiếc vòng tay này đấy?” “Không bán đâu. Tớ tìm mãi mới gom đủ mười hai viên to bằng nhau đấy. Ngọc thạch là loại đá hộ mệnh cho Song Ngư mà.” Cô sờ sờ lên chiếc vòng, rồi nói: “Những thứ này bán hết thì bảo với tớ một câu. Tớ thay số điện thoại rồi, sau này có việc gì thì gọi số này cho tớ nhé.” Sáu giờ tối, cô lượn lờ một vòng trên phố, mua một đôi tất dài màu tím in hình bướm vàng và một chiếc bánh ngọt. Hỷ Hỷ có thói quen cứ đến dịp sinh nhật hàng năm là lại mua tặng mình một đôi tất. Cô kể với người khác rằng: “Đây là phong tục ở quê tôi, vì tất dài có nghĩa là trường thọ mà!” Đây là phong tục ở nơi nào cơ chứ? Rồi sau đó, chẳng còn ai hỏi đến chuyện này nữa. Chín giờ tối, cô ngồi trên bờ cát dài ngắm sao, nghe sóng vỗ rì rào và ăn bánh ngọt. Cô nhìn thấy Lâm Khắc đang một mình ngồi trong quầy bar trên bãi biển, hóng gió tây bắc cùng cô. Đó là một ngày mùa đông lạnh lẽo, cô và anh cùng nhau lên ra ngoài cô nhi viện. Họ trốn trong tháp viễn vọng nơi bãi biển không người, ban ngày tha thẩn đi nhặt vỏ ốc, đến tối thì nằm ngắm sao, nhai lương khô để sống qua ngày. Sau đó cô lên cơn sốt, người anh trai hơn cô năm tuổi đành phải công đưa em bốn tuổi của mình cuộc bộ trở về cô nhi viện. Cô nằm phủ phục trên lưng anh, hai cánh tay nắm chặt chiếc túi nặng trĩu đựng đầy vỏ ốc, không nỡ vứt đi. Cô hỏi anh: “Chúng mình dừng về được không ạ?” Anh nói: “Em ốm rồi mà.” “Đợi khi nào em khỏi bệnh, mình lại trốn tiếp nhé?” Anh gật gật đầu, khom lưng công cô cao thêm chút nữa, lê từng bước nặng nhọc trên con đường dài giữa đêm tối mịt mùng. “Đống vỏ này đều là của em à?” “Tất cả là của em.” “Em phải tìm chỗ để giấu mới được.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh đèn lập lờ le lói phía xa xa. Đó là cô nhi viện. Là chốn về của họ. Cô đứng dậy, đi về phía quầy bar chẳng kín những bóng đèn vàng trên bãi biển. Vài đôi tình nhân trẻ đang thì thào âu yếm trong quán bar. Cô cố tình bước về phía Lâm Khắc. Anh ta vẫn cúi đầu đọc sách như không có chuyện gì xảy ra, trên tay đang cầm bút ghi chép gì đó. Cô lướt ngang qua anh ta, đi đến quầy bar phía sau lưng. Anh ta có một khuôn mặt ưa nhìn, toát lên một thần thái rụt rè nhưng thanh tú. Rốt cuộc anh ta đang đọc thứ gì vậy. Cũng là Chòm sao hôm nay chăng? Liệu tối nay anh ta có chụp trộm cô một bức ảnh không nhỉ? Cô ngồi bên quầy bar, đối diện với ngàn vạn ngôi sao đang lấp lánh trên bầu trời, nhấp ly vodka vị đào đầu tiên của tuổi 25. Đến cuối tháng Ba, Hỷ Hỷ nhận được một bản báo cáo do Đối Đức Lễ cho người mang tới khách sạn và chuyển cho cô. Cô xem những bức ảnh trước. Có một bức chụp ngày đầu tiên, tóc cô vẫn đen và đang dạo trên phố. Trong một bức ảnh khác, tóc cô đã chuyển sang màu đỏ, và mới đi ra khỏi khách sạn. Hôm sinh nhật cô, cũng có một bức trong quán bar bên bờ biển, chụp lúc cô đang mơ màng nhấp vodka. Trong quán rượu nhỏ cũng có một bức, cảnh cô đang cúi đầu đọc sách. Có một bức chụp bên ngoài nhà hát, cô đang lưỡng lự không biết nên xem vở kịch nào, dựa vào góc chụp thì hình như hôm đó Lâm Khắc ngồi mãi hàng ghế phía sau. Có một bức chụp cô vừa thả bộ vừa mở báo đọc Chòm sao hôm nay. Cô không nhớ hôm đó là hôm nào. Còn lại, đại đa số đều là những bức ảnh chụp trên phố. Dường như Lâm Khắc rất thích chụp ảnh cô lúc đang đi bộ. Cuộc sống của cô đều được anh ta liệt kê thành danh sách: Ở phòng 103 khách sạn Tân Nguyệt, mỗi tuần thanh toán một lần. Có thói quen uống vodka. (Lưu ý: chỉ uống vị đào) Mỗi ngày đều xem mục Chòm sao hôm nay trên báo. Thỉnh thoảng đến tham quan hội chợ triển lãm (bao gồm triển lãm nghệ thuật ướp xác, triển lãm ướp xác mới được khai quật, triển lãm dụng cụ tra tấn qua các thời đại). Cô nằm bò trên giường

cười ha hả. Những hội triển lãm kia là cô cố ý dẫn Lâm Khắc đi, giống như một đứa trẻ muốn khoe rằng mình dũng cảm, hay một cô gái muốn chứng tỏ ma thuật của mình. Cô tiếp tục đọc. Đường như không có công ăn việc làm, Thường xuyên một mình lang thang trên phố, Nguồn thu nhập rất khả nghi, Không có bạn bè, Không nhận ra bất cứ dấu hiệu gì của việc có bạn trai, Cô độc. Cô gấp bản báo cáo đó lại. Ngày hôm sau, cô đến hòm thư ngay gần đó, gửi một phong bì bên trong chứa chi phiếu cho Dối Đức Lễ.

Xem thêm:

12. Chương 4

Thứ năm, cô rời khỏi khách sạn, mang theo những chiếc vòng tay vừa làm xong hôm kia đến tiệm trang sức. Vừa bước vào cửa, cô nhìn thấy chiếc khay thủy tinh xanh đang đựng đĩa óng ánh trên tay Tiểu Lục, mái tóc đã cắt ngắn và nhuộm thành màu xanh, trông chẳng khác gì một chú ếch cóc. “Ồ! Hỷ Hỷ?” Ếch cóc Tiểu Lục đang chống khuỷu tay trên quầy, gõ bàn phím cảnh cạch, ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi lại cúi xuống. “Đây là tiền lần trước nhé.” Tiểu Lục với tay lấy vài tờ tiền trong máy thu ngân đưa cho Hỷ Hỷ, mắt vẫn dán vào màn hình máy tính, “có khách muốn một cái mặt dây chuyền hình cung cự Giải...” Hỷ Hỷ hỏi: “Là con trai phải không?” Hỷ Hỷ gõ từng nhịp thật mạnh trên bàn phím, đáp: “Con gái, ngực cực to. Ngực của bọn Cự Giải đều rất to!” Hỷ Hỷ tò mò thò đầu vào, hỏi: “Cậu đang bận gì thế?” “Tớ phải tìm bằng được thằng khốn nạn ấy!” “Cậu đang chơi game phải không?” “Tớ làm gì có tâm trạng để chơi game chứ! Tên khốn bỉ ổi lưu manh kia đá tớ, nhưng vẫn nợ tiền không trả, tớ đang truy lùng hắn! Mà đang ở chỗ quái quỷ nào, ra đây ngay cho bà!” Hỷ Hỷ cầm lấy tiền, rồi cũng cúi đầu dán mắt vào màn hình máy tính. Ba giờ chiều, cô trở về khách sạn, thấy anh chàng khuôn vác béo ục ịch đang ưỡn đầu ưỡn ngực đứng chờ cô trước cửa phòng. “Cô Lộ, có một người đàn ông hỏi tôi về cô đấy...” Anh ta nói, mặt có vẻ rất nghiêm trọng. “Người đàn ông nào vậy! Trông anh ta như thế nào?” “Hai mấy tuổi, chưa đến ba mươi, mặc jacket màu xanh, dáng người cao, ăn mặc trông có chút luộm thuộm, đến khách sạn mấy lần rồi, trên tay lúc nào cũng cầm cuốn Sudoku, tôi còn nhìn thấy anh ta chăm chú dõi theo cô ở tiền sảnh, có thể đang âm mưu gì đó. Tôi biết, nhưng không nói gì.” “Cảm ơn anh đã cho tôi biết.” Nói xong, Hỷ Hỷ vào luôn phòng mà không tip. Trông anh ta thất vọng ra mặt. Cô lập tức nhét đồ đạc cùng bức Đêm đầy sao vào vali, rồi xuống quầy lễ tân làm thủ tục trả phòng.

Xem thêm:

13. Chương 5

Một tiếng sau, Hỷ Hỷ đã chuyển đến phòng 601 của khách sạn Con thỏ. Cô gỡ bức tranh màu nước hình hai chú thỏ đang gặm cà rốt trên tường đặt sang một bên, rồi treo bức Đêm đầy sao lên. Thì ra cuốn sách Lâm Khắc thường hay đọc là Sudokul. Không phải anh ta cần ghi chép gì, mà chỉ đơn giản là đang giải câu đố. Sáu giờ, cô rời khỏi khách sạn, uống một ly vodka vị đào ở quán bar, sau đó đến cửa hàng điện tử mua một chiếc máy tính. Tám giờ, cô xách chiếc laptop về đến khách sạn. Trong tiền sảnh, cô thoáng thấy bóng dáng Lâm Khắc. Anh ta đội một chiếc mũ lưỡi trai màu xanh, ngồi trên ghế sofa chăm chú giải sudoku. Cô ngẩng cao đầu đi ngang qua, không chú ý đến sự tồn tại của anh ta. Cô bước vào phòng, lấy laptop từ trong hộp đựng ra và cắm giắc nguồn điện. Lâm Khắc vẫn ở dưới sảnh giải đố sudoku. Cô ở trong phòng 601, đăng nhập google. Cô đánh tên Lâm Khắc trong ô tìm kiếm. Một phong nền chi chít chữ hiện ra trên màn hình, tổng cộng có 487.000 kết quả có liên quan đến từ khóa “Lâm Khắc”. Có Lâm Khắc Hoa, Lâm Khắc Trung, Lâm Khắc Quang, Lâm Khắc Bình, Lâm Khắc Châu, và cả một đồng Lâm Khắc gì gì đó nữa. Có bốn gã trai bao Lâm Khắc, ba võ sỹ quyền anh Lâm Khắc, một cuốn tiểu thuyết dở ẹc có tên là Lâm Khắc cô đơn, một vị giáo sư nhân loại học cũng tên Lâm Khắc (chuyên nghiên cứu hắc tinh tinh thời tiền

sử)... Không hề có cái tên Lâm Khắc mà cô muốn tìm kiếm. Khoan, chờ chút đã... cô tìm thấy một trang blog cá nhân. Chủ tài khoản tên là Anna.

Xem thêm:

14. Chương 6

Hỷ Hỷ truy cập vào blog Anna. Một bức ảnh xuất hiện ở phía trên cùng, là một bức chụp chung cùng ai đó. Mười bốn nam sinh và nữ sinh khoảng 16-17 tuổi đang tươi cười hướng về phía máy ảnh. Bức ảnh được chụp trước tấm bảng đen trong lớp học. Chỉ cần nhìn thoáng qua là cô đã nhận ra anh ta rồi. Lâm Khắc đứng đầu tiên bên trái ở hàng sau. Một tay anh ta đút túi quần, nụ cười bên lên nở trên môi. Một cô bé đứng bên cạnh anh ta, khuôn mặt trái xoan thanh tú, trên cổ quàng một chiếc khăn voan điệu đà nổi bật dưới nền tóc dài đen nhánh phía sau. Anna viết một bài blog như sau: Lúc chuyển nhà vô tình tìm thấy bức ảnh cả lớp hồi trung học. Người đứng thứ hai bên phải phía trước, đeo kính cận kia chính là tôi. Người đứng đầu tiên bên trái hàng sau, trông bảnh nhất, là cậu bạn mà tôi vẫn luôn thầm thương trộm nhớ, tên là Lâm Khắc. Cậu ấy là hội trưởng hội suy luận học của trường. Hồi đó để tiếp cận cậu ấy, tôi đã cày rất nhiều bộ phim và tiểu thuyết trinh thám các loại! Những giọt nước mắt từng âm thầm rơi, nếu như giờ đây có thể gom lại, chỉ ít cũng có thể đông đầy một bể cá vàng nhỉ? Thế nhưng, dường như cậu ấy vẫn chẳng hề hay biết rằng, tôi đang yêu thầm cậu ấy. Anh chồng hiện tại của tôi cũng giống cậu ấy đôi phần. Đã rất lâu rồi không có cơ hội gặp lại. Mấy dịp cả lớp tụ tập cậu ấy đều không đến, và cũng mất liên lạc với mọi người. Rồi cuộc bây giờ cậu ấy đang ở đâu? Cậu ấy đang làm gì? Cuộc sống có vui vẻ không? Có nhiều khi, tôi thực sự mong rằng giờ cậu ấy đã trở thành một gã béo ục ịch. Ai bảo cậu ấy không yêu tôi cơ chứ! Nhất định cậu ấy sẽ hối hận vì trước kia đã không chọn tôi! Nếu ai đó có tin tức về cậu ấy, xin hãy báo với tôi một câu nhé. Vậy thì, cô gái đeo khăn đứng bên cạnh Lâm Khắc là ai nhỉ? Anna nói “Nhất định cậu ấy sẽ hối hận vì trước kia đã không chọn tôi”... Liệu có phải vì anh ta đã chọn một trong những cô gái trong bức ảnh này? Cô để lại lời nhắn trên blog: Anna, Tôi biết cậu ấy! Cậu ấy là bạn của một người bạn tôi, Vẫn đam mê tiểu thuyết trinh thám như vậy, Thích uống vodka nữa. Cậu ấy rất kiệm lời, nhưng chỉ cần nhắc đến tiểu thuyết trinh thám là lại thao thao bất tuyệt, lần gặp gần đây nhất, cậu ấy còn kể với tôi về Holmes và Seicho Matsumoto đấy! Nếu như cô muốn biết tin tức về cậu ấy, hãy reply hoặc gửi mail về hòm thư của tôi nhé. Cô để tên “Cá Bong Bóng”, rồi gửi tin nhắn đi.

Xem thêm:

15. Chương 7

Một buổi tối của ba tuần sau, cô nhận được email từ Anna. Cá Bong Bóng thân mến, Xin lỗi vì vừa rồi tôi có việc bận, giờ mới trở về và thấy tin nhắn của bạn. Bạn quen Lâm Khắc thật à? Cậu ấy vẫn ổn chứ? Tôi cứ tưởng rằng sau cú sốc đó, cậu ấy sẽ trở nên rất trầm lặng. Thế nhưng khi bạn kể cậu ấy thao thao bất tuyệt cùng bạn về Holmes và Seicho Matsumoto, tôi cũng thấy yên tâm hơn nhiều. Cậu ấy là tan của Seicho Matsumoto và Conan Doyle mà. Xem ra cậu ấy đã không sao nữa rồi. Cô gái này thật là ngốc! Những bậc thầy về tiểu thuyết trinh thám cũng chỉ có vài người thôi mà! Lâm Khắc chắc chắn không thích những cô nàng ngốc nghếch. Cậu ấy uống rượu có bị đỏ mặt không? Trước kia chưa bao giờ tôi thấy cậu ấy uống rượu, huống hồ còn là vodka. Vodka không phải chỉ có bọm rượu mới thích uống hay sao? Bây giờ tôi lại có chút lo lắng rồi. Hỷ Hỷ trả lời email đó. Anna thân mến, Anh ấy uống rượu chỉ xanh mặt chứ không đỏ mặt. Anh ấy bảo rằng, vodka là loại rượu chỉ dành cho những người hiểu được sự đau thương. Nếu như muốn biết thêm tin tức về anh ấy, xin hãy gọi đến số điện thoại này của tôi nhé. Cô đứng dậy đến bên giường lấy điện thoại, đi đi lại lại trong phòng một cách thấp thỏm. 12 phút sau, một hồi chuông điện thoại vang lên.

Anna đã cắn câu. Một giọng nữ trẻ trung cất lời: “Bạn là Cá Bong Bống à?” “Đúng. Còn chị là Anna phải không?” “Xin lỗi, hình như rất mạo muội...” “Không sao đâu, chắc em ít tuổi hơn chị.” “Ồ vậy hả, em quen Lâm Khắc như thế nào?” “Anh ấy là bạn của bạn em, chúng em mới chỉ gặp nhau có vài lần, thực ra em và anh ấy cũng không được gọi là thân thiết cho lắm. Tính anh ấy có vẻ rất trầm.” “Nhất định là vì chuyện đó rồi.” “Chính là cú sốc mà chị nói tới phải không? Em chưa nghe thấy bạn em kể về điều này. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” “Chính là người vợ trước kia của cậu ấy đó.” Lâm Khắc từng kết hôn rồi sao? Sau đó lại ly hôn? Cô từng sờ một hồi, rồi tiếp tục hỏi: “Anh ấy và người vợ trước kia làm sao cơ?” “Vợ của cậu ấy là bạn học cùng lớp với bọn chị...” “Chị ấy cũng có mặt trong bức ảnh kia phải không?” “Đúng. Chính là cô gái đứng bên cạnh cậu ấy.” Cô không đoán sai, quả nhiên là cô gái đeo khăn kia. “Họ là mối tình đầu của nhau. Hồi còn đi học, cô ấy chủ động theo đuổi Lâm Khắc, khi vừa tốt nghiệp đã đòi kết hôn ngay. Chẳng ai ngờ cưới nhau chưa được một năm, cô ấy đã làm ầm lên đòi ly hôn, nói rằng hồi đó kết hôn là vì hiếu thắng. Nhưng Lâm Khắc vẫn dành rất nhiều tình cảm cho cô ấy, nên tất nhiên không chịu ly hôn...” “Vậy sao? Cuối cùng họ có ly hôn không?” “Một ngày nọ, cậu ấy về nhà và không thấy cô ấy đâu nữa, đồ đạc cũng đã dọn đi hết. Cậu ấy đi tìm rất lâu, cuối cùng mới biết được rằng cô ấy đã sang Anh. Sau đó cậu ấy liền bay sang Anh để tìm cô ta, sang đến nơi mới phát hiện ra cô ta đang sống cùng một người đàn ông khác và đang mang bầu.” Cô nghe xong, bỗng cảm thấy một nỗi buồn không tên dâng trào trong lòng. “Thế là anh ấy lại lủi thủi trở về?” “Còn biết làm thế nào nữa cơ chứ? Sau khi ly hôn, cậu ấy trở nên rất trầm lặng, ngày họp lớp cậu ấy cũng không tham gia nữa, cũng không còn tìm tới những người bạn học cũ, chị nghĩ chắc là cậu ấy muốn tránh mặt thôi! Cậu ấy bây giờ có ổn không?” “Anh ấy rất béo, ít nhất là béo hơn gấp mấy lần so với trong bức ảnh, nếu như không phải là cùng họ cùng tên, em còn không nhận ra anh ấy cơ!” Cô cúi đầu mân mê chiếc vòng ngọc thạch trên tay, lơ đãng trả lời. “Trời ạ! Chắc là cậu ấy cố tình ăn nhiều đây mà!” “Đúng vậy, một khi đã đau khổ, con người ta sẽ phó mặc chính mình mà.” “Thật không ngờ người mà chị thầm yêu ngày trước, giờ đã biến thành một gã mập.” Mặc dù nói như vậy, nhưng giọng của Anna dường như rất vui vẻ. Hỷ Hỷ nương theo niềm hy vọng trong lòng của Anna và nói: “So với trong ảnh, bây giờ anh ấy cũng già đi rất nhiều rồi! Nhìn qua chỉ ít cũng phải 35, 36 tuổi.” “Thật à?” Anna quả nhiên trúng kế, “Chị nghĩ rằng cậu ấy sẽ chẳng bao giờ muốn gặp lại bọn chị nữa đâu! Em đừng kể với cậu ấy về cuộc trò chuyện của chúng ta nhé.” “Em sẽ không nói đâu. Phải rồi, anh ấy là cung Bọ Cạp hả chị?” “Cung Bọ Cạp à? Không, Lâm Khắc cũng giống chị, là cung Cự Giải, vì vậy chị nhớ rất rõ.”

Xem thêm:

16. Chương 8

Song Ngư, Cự Giải và Bọ Cạp đều là cung thuộc tính nước, tính cách mềm mại uyển chuyển, hai trong ba cung này mà yêu nhau, thì quả là trời sinh một cặp. “Em tuyệt đối đừng kể với cậu ấy về chuyện trên blog nhé. Cậu ấy không biết chị yêu thầm cậu ấy đâu...” Anna nói. “Chuyện tối hôm nay, em sẽ không nói cho ai cả. Chị yên tâm nhé.” Hỷ Hỷ cúp máy. Nam Cự Giải luôn có bản năng bao bọc mạnh mẽ, luôn đa sầu đa cảm với tình yêu, sẽ vĩnh viễn bảo vệ người mà họ yêu thương và hy vọng rằng người mình yêu sẽ mãi mãi cần đến sự chăm sóc của họ giống như một đứa trẻ. Nam Cự Giải cũng tương đối nặng tình, họ là một chú cua lẳng mạn luôn chạy trốn để giấu đi những giọt nước mắt, luôn tiếc nhớ về dĩ vãng một cách vô phương cứu chữa. Và bọn họ đều có tâm lý luyến mầu. Chín giờ, Hỷ Hỷ khoác áo mưa ra khỏi khách sạn. Mưa phùn ầm ầm lất phất bay qua ánh đèn đường vàng vọt, cô kéo chiếc mũ áo mưa lên, che đi mái tóc đỏ của mình. Mình cô lẻ bước trong màn mưa, đôi môi mím chặt đè nén nỗi niềm đang chực dâng trào trên khóe mắt. Tiếng bước chân vang lên vô định trên con phố đêm, đôi mắt ngẩn ngơ màu đỏ càng lúc càng gấp gáp, tựa như muốn rũ bỏ tất cả những chuyện cũ đang đeo bám trong hồn. Dĩ vãng là không thể chạm đến, bởi chỉ cần khẽ chạm, nước mắt sẽ ào ạt tuôn xuống. 10 giờ 47 phút, cô đi vào quán bar. Lâm Khắc đến sớm hơn một bước. Anh ta ngồi trong một góc của quầy bar, lưng quay về phía cửa, đang giải sudoku. Lúc đi ngang qua, cô thoáng thấy một khoảng ướt lớn trên lưng áo jacket xanh thẫm của anh ta. Lúc này, bartender đặt trước mặt anh ta một ly brandy và tấm lót ly. Cô cởi áo mưa rồi vắt lên lưng ghế, ngồi trong góc cạnh của sổ ngắm mưa rơi. Mưa vẫn âm thầm rả rích. Tối hôm đó, cô uống hai ly vodka vị đào. Khi cô uống đến ly

thứ hai, một gã đàn ông khoảng 30 tuổi chệnh choạng men rượu từ đâu sáp lại hỏi: “Chào em, không phiền nếu anh ngồi đây chứ?” Cô liếc nhìn anh ta một cái, rồi quay ra cửa sổ: “Không phiền. Nhưng anh phải đợi sau khi tôi đi khỏi.” Gã đàn ông ngật ngưỡng vẫn kéo ghế qua ngồi, trên tay cầm một ly whisky, giở giọng trêu chọc: “Thảo nào người ta nói, vô tình nhất là những cô gái tóc đỏ!” Hỷ Hỷ khẽ cười nhạt, nhưng nụ cười không phải dành cho gã đang ngồi tán tỉnh trước mặt. Ánh mắt sầu muộn xuyên qua vai gã đàn ông, ngóng nhìn những hạt mưa đang bay lất phất bên ngoài khung cửa. Cô đang tự cười với chính mình. “Anh, bao giờ anh đến đón em vậy?” Lúc vừa mới dọn đến nhà mẹ nuôi, cô viết rất nhiều thư gửi cho anh, và lần nào cũng hỏi như vậy. Cô tin rằng một ngày nào đó anh sẽ đến đón cô. Cô thích bê chiếc ghế đẩu tròn ra ngoài ban công, ngồi đằng sau dây lan can lan quần đầy những khóm nho leo tím ngóng ra ngoài đường và chờ anh đến. Biết đâu một ngày nào đó, anh sẽ đột nhiên xuất hiện trên con phố vắng, ngẩng đầu gọi tên cô: “Hỷ Hỷ!” Cô dốc cạn ly vodka vị đào, cảm áo mưa rời khỏi quán bar. Gã say kia liền bám theo cô ra ngoài. Cô đi qua ba dãy nhà, băng qua con phố có những quán bar náo nhiệt, rồi rẽ vào một con ngõ vắng. Gã say kia sấn vào cô, trơ tráo: “Người đẹp tóc đỏ ơi! Đuổi theo em khó quá! Cô chẳng thèm đếm xỉa đến gã.” “Chúng mình tìm chỗ uống một ly nữa nhé!” Gã đột nhiên chụp lấy tay cô. Cô hất tay gã ra. Gã đàn ông từ phía sau tóm lấy mũ áo mưa của cô, gầm ghe chửi: “Con chó cái này! Mà không muốn chơi sao lúc này còn cười với tao!” Cô loạng choạng vài bước, gồng sức đẩy gã ra rồi nhanh chóng chạy ra khỏi con ngõ. Chạy được một đoạn, cô bỗng nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ đằng sau. Cô quay đầu lại, trông thấy gã say kia bị ai đó đâm một cái thật mạnh, mất thăng bằng ngã vật xuống cạnh cống, ôm đầu quằn quại đau đớn. Lúc này, một cái bóng jacket xanh thẫm vụt qua như điện, rồi biến mất trong chớp mắt nơi đầu ngõ. Cô quay người lại, tiếp tục chậm chậm bước về phía trước. Mười phút sau, cô về đến khách sạn, cởi áo mưa quăng lên trên ghế. Cuốn Đời nhẹ khôn kham nằm trên chiếc tủ đầu giường. Cô bước qua, kéo dây công tắc của chiếc đèn đầu giường, một con muỗi bị ánh đèn làm giật mình, vo ve bay ra từ trong lồng đèn, rồi đậu trên trần nhà. Cô mở sách, ngồi bên cạnh giường đọc một đoạn: Câu chuyện tình yêu bắt đầu từ sau đó: Cô lên cơn sốt, nhưng anh thì không thể lái xe đưa cô về nhà giống như bao cô gái mà anh từng tán tỉnh. Anh nhẹ nhàng quỳ xuống cạnh đầu giường, trong lòng mơ hồ một suy nghĩ: Tựa như cô bị ai đó đặt trong một chiếc làn, rồi thuận theo dòng nước trôi dạt đến cuộc đời anh.

Xem thêm:

17. Chương 9

Mười giờ ngày hôm sau, Hỷ Hỷ rời khỏi khách sạn Con Thỏ. Mười giờ bốn mươi phút, cô ngồi đọc Chòm sao hôm nay trên chiếc ghế dài trong công viên, sau đó gọi điện thoại cho Đới Đức Lễ, nói với ông ta rằng cô đã đổi khách sạn, dặn từ sau gửi hóa đơn và báo cáo theo dõi qua email. Đới Đức Lễ hỏi: “Cô Lộ, tiểu thuyết tiền triển thuận lợi chứ?” Tiểu thuyết? Cô đã quên khuấy đi mất. Cô trả lời: “Tôi viết chậm lắm... cũng không được ổn cho lắm...” Mười hai giờ, cô đi vào một tiệm sách. Với lấy cuốn Sudoku từ kệ sách. Cô lật đại một trang và thử đọc một câu đố. Người chơi phải điền một con số từ 1 đến 9 vào mỗi ô trong hình chữ nhật, mỗi một số chỉ được xuất hiện một lần, và không được trùng lặp. Tổng của mỗi hàng dọc và mỗi hàng ngang phải tương đồng nhau. Cô giải mãi mà vẫn không ra, ngay cả chút manh mối cũng không đoán được. đành xem trộm đáp án phía sau quyển sách. Ồ... thì ra là như vậy. Trong sách nói, đây không phải là thuật toán, đoán bừa cũng không được, mà phải là suy luận một cách logic. Người chơi phải căn cứ theo dấu vết để lần ra đáp án. Các câu đố của cuốn sách này được chia thành bốn cấp, có cực dễ, dễ, khó và cực khó. Lâm Khắc đang giải đến cấp nào rồi nhỉ? Bậc thầy Sudoku - Goode đã từng ví von rằng: “Nếu như bạn là một tử tù, sáng hôm nay sẽ bị hành quyết, người canh ngục nói rằng nếu kịp thời giải được câu đố Sudoku khó nhất, bạn sẽ bảo toàn được tính mạng của mình. Vậy thì chia buồn, bạn chết là cái chắc.” Nếu như cô là tử tù kia, vậy thì cô chết là cái chắc, trừ phi... anh làm thay cô. Dù cho câu đố đó có khó đến mấy, chắc chắn anh vẫn sẽ giải được. Cô tưởng tượng trong ngày hành hình, cô mặc quần áo phạm nhân. Hai nữ canh ngục trói chặt cô trên chiếc ghế điện. Vị mục sư trên tay cầm quyển Kinh thánh, nhân từ hỏi cô rằng: “Lộ Hỷ Hỷ, cô có đồng ý hối cải không?” Cô nhìn mục sư một cái, bình thần trả lời: “Không gấp mà!” Đoạn liếc nhìn chiếc đồng hồ to bản trong phòng hành hình, chỉ còn lại năm phút... ba phút... và mười

lăm giây cuối cùng... Chỉ còn lại một giây, nhưng bên ngoài phòng hành hình, anh đã giải được câu đố. Họ đành phải thả cô đi. Cô đặt cuốn Sudoku xuống, rồi cầm sách ra tính tiền ở quầy thu ngân. Cô mua cuốn Cuộc sống không ở đây của Milan Kundera, Trăm năm cô đơn và Khách tha hương của Garcia Marquez. Đến cuối tháng, cô nhận được bản email báo cáo theo dõi từ Đối Đức Lễ. Đầu tiên, cô xem ảnh. Có một bức chụp cô đang tản bộ trên bờ biển. Đó là một ngày đầy gió, cô bỗng nổi hứng thềm nghe tiếng sóng biển. Một bức chụp lúc cô bước ra từ tiệm trang sức của Tiểu Lục. Ngày hôm đó, cô bán được vài đôi khuyên tai, có một đôi cô thực sự không nỡ bán, cứ mang đi rồi lại mang về. Lúc ra ngoài, cô đeo kính râm che khuất nửa khuôn mặt, trên tai đeo đôi khuyên đá ngọc thạch hồng, nổi bật cùng mái tóc đỏ của cô. Một bức chụp lúc bước ra từ nhà hát, hôm đó cô xem vở Bóng ma trong nhà hát. Một bức khác chụp lúc cô bước xuống từ trò bánh xe khổng lồ. Tối hôm đó, bầu trời tràn ngập các vì sao, những gợn mây mờ lơ lửng trôi dưới ánh trăng sáng vàng vạc. Khi bánh xe khổng lồ chậm rãi bò lên tới đỉnh, cô nhìn xuống phía dưới, âm thầm tìm kiếm bóng dáng anh ta. Cuộc sống của cô đều được anh ta liệt thành danh sách. Bản báo cáo viết, cô là một nhà thiết kế trang sức tự do. Cô gần như ở hẳn trong khách sạn. Cô là fan cuồng của Chòm sao hôm nay, và ngoài điều này ra, cô không có tín ngưỡng nào khác. Cô thường xuyên ăn cơm một mình. Anh ta lập hẳn một danh sách những món mà cô thích ăn, phía dưới còn viết chú thích “(Có thể cha mẹ cô ấy sẽ muốn biết)”. Cô lưu lại bản báo cáo, ngồi lặng một hồi rồi viết một bức thư cho anh trai, gửi đến một hòm thư yahoo. Hòm thư đó là cô lập cho anh.

Xem thêm:

18. Chương 10

Một ngày đầu tháng 10, Hỷ Hỷ rời khỏi khách sạn lúc 12 giờ, ngồi trong quán cafe đọc Chòm sao hôm nay. Đừng nghĩ ngợi lung tung, Cứ như vậy sẽ chỉ lãng phí tuổi xuân. Hãy học một kỹ năng nào đó, Bạn sẽ thu hoạch được những điều không ngờ. Hai giờ chiều, cô bước ra từ quán cafe, nhét chỉ phiếu tháng này vào hòm thư gửi cho Đối Đức Lễ. Năm rưỡi chiều, cô mua một đôi giày giả da đỏ trong cửa hàng giày. Lúc bước ra khỏi cửa hàng, cô vô tình ngược lên nhìn ánh sáng dần tắt của buổi chiều tà đang phản chiếu từ dây cửa sổ kính kiểu Pháp trên tầng hai của khu nhà đối diện, thấp thoáng bóng dáng vài cô gái đang tập Yoga trên đó. Cô đi qua, đăng ký ở quầy tiếp tân. Mỗi tuần hai buổi, cô học Hatha Yoga. Huấn luyện viên hướng dẫn là NiNa, một cô gái xinh đẹp người Ấn. NiNa dạy cô rằng, lúc luyện tập phải xóa hết mọi tạp niệm trong đầu. Vậy nhưng cô chẳng tài nào làm được. Khi cố tĩnh tâm, ngàn vạn suy nghĩ cứ lướt qua tâm trí cô. Cô thích chiếm chỗ ngồi ngay cạnh cửa sổ, thì thoáng lên nhìn xuống quán cafe phía đối diện. Lâm Khắc thường ẩn mình trong quán cafe kia. Ngồi ở đó, anh ta đã giải được bao nhiêu câu sudoku rồi nhỉ? Anh ta sắp thành tinh rồi. Một ngày giữa tháng 12, giống như những học viên khác, cô trải một tấm nệm trên sàn phòng học, chuẩn bị đến giờ lên lớp. Hôm đó, NiNa không đến. Một đôi chân dài trắng ngần bước vào trong lớp. Nhưng đó là của một người đàn ông.

Xem thêm:

19. Chương 11

Hỷ Hỷ ngồi ưỡn ngực, hai chân duỗi thẳng, đôi tay vươn về phía trước nắm lấy gót chân. Cô tò mò nhìn người đàn ông. Anh ta trạc 30 tuổi, mặc chiếc áo cộc tay màu trắng và chiếc quần thể thao rộng rãi, có một vài vai rộng và đôi mắt ánh lên vẻ sáng lạn. “Bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi sẽ tạm thời thay NiNa.” Anh ta giới thiệu với mọi người bằng một giọng thanh sắc, “Tôi tên là Trịnh Lỗ, Lỗ trong Lỗ Tấn, nhưng tất nhiên không già bằng ông ấy. Trong lớp vang lên vài tiếng cười. Cô phát hiện ra trên người anh ta toát lên một phong thái rất đặc biệt, bây giờ rõ ràng đã là buổi chiều muộn, nhưng trông anh ta như vừa dạo

bộ từ một cánh rừng sớm mai, trở về mang theo ánh sáng của buổi bình minh. Có lẽ trên da anh ta còn vương lại mùi của lá cây và sương ướt. Sau đó có một lần tan lớp, cô cuộn chiếc thảm và đứng dậy, Trịnh Lỗ đi qua hỏi: "Có phải em đã từng học múa rồi không? Anh thấy người em rất dẻo." Cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta, nhún vai trả lời: "Em múa không được ổn cho lắm." Trịnh Lỗ hào hứng nói tiếp: "Nhưng em tập Yoga rất tốt, có tài năng." Mặt cô ửng đỏ, bối rối đáp: "Làm gì có? NiNa bảo khi tập Yoga phải rũ sạch hết tạp niệm trong đầu, nhưng em không làm được." Anh ta không nghĩ như vậy: "Tại sao lại phải làm được?" Cô kinh ngạc nhìn anh ta. Mắt anh ta trong vắt như nước hồ. "Em ngồi xuống đây." Trịnh Lỗ bảo cô. Cô đành trải thảm ra, ngồi xuống sàn nhà, khép hai chân lại, đôi tay vươn về phía trước theo thói quen, nắm lấy mười đầu ngón chân. Trịnh Lỗ ngồi khoanh chân nhìn cô, nhíu mày nói: "Em không cần nắm vào ngón chân như vậy, anh dám đảm bảo là chúng sẽ không chạy đi đâu mất đâu." Cô cười, rồi làm theo anh ta, buông lỏng tay, lòng bàn tay úp xuống hai bên đầu gối, ngón cái và ngón trỏ cuộn lại. Anh ta cười cười: "Anh cũng có rất nhiều tạp niệm. Nhưng nếu em thực sự muốn không suy nghĩ lung tung, vậy hãy làm theo anh..." Anh ta nói xong, rồi chậm chậm mở miệng phát ra một âm tiết đơn điệu từ bên trong: "Gâng..." Anh ta dừng lại, giải thích: "Đây là một từ Phạn âm..." Nói xong, anh ta nhắm mắt, hít một hơi dài rồi tiếp tục: "Gâng..." Cô nhắm mắt đọc theo: "Gâng..." Rồi mở mắt ti hí nhìn trộm. Mắt anh ta nhắm nghiền, mái tóc nhuộm màu nâu đậm mềm mại phủ trên đôi mày rậm nam tính. Cô lại nhắm mắt, tiếp tục "gâng...", tư tưởng như được giải phóng. Cuối cùng anh ta cũng dừng lại, mở mắt hỏi: "Tốt hơn nhiều rồi phải không? Em cảm thấy thế nào?" Cô trả lời: "Em thấy mình như một con muỗi." Anh ta mỉm cười: "Là một con muỗi không có tạp niệm." Tối hôm đó, họ đi ăn cùng nhau. Cô ăn thịt, còn anh ta ăn chay. Cô uống vodka vị đào, còn anh ta uống nước khoáng có ga. Trịnh Lỗ từng đi làm ở phố Wall - New York, sau đó vứt bỏ tất cả sự nghiệp để tầm sư học đạo nhiều bậc thầy Yoga của Mỹ, sau khi trở về Đài Loan, anh mở câu lạc bộ Yoga này. Anh ta vẫn độc thân, ở một mình, cung Xử Nữ và rất yêu thích thiên nhiên. Trịnh Lỗ có một vài người bạn cùng chung chí hướng, trong đó có một anh chàng sau khi tốt nghiệp đại học thì lại bỏ về quê làm nông dân, một cô gái khác thì mở một cơ sở trị liệu bằng liệu pháp hương thơm. Họ đều là những người yêu mến cuộc sống. Những người này cô đều gặp ở nhà Trịnh Lỗ. Bà chủ của cơ sở trị liệu hương thơm kia hỏi cô đang sống ở đâu, cô trả lời: "Khách sạn Con Thỏ." Nhà của Trịnh Lỗ ở vùng ngoại ô, đó là một căn phòng lớn với ba mặt cửa sổ kính kiểu Pháp lọt thỏm giữa lưng chừng núi. Hỷ Hỷ gọi nơi đó là "căn phòng khủng khiếp". Trong phòng nuôi sáu con vẹt sắc sỡ, không nhốt trong lồng và béo mập như gà, chúng thường tản bộ tự do trong phòng khách. Những con vẹt này hề thấy Trịnh Lỗ trở về là sẽ bay phành phạch lên người anh ta, hò hét làm nũng: "Trịnh Lỗ! Trịnh Lỗ!" Ngoài ra, trong phòng còn có một con thần lằn vàng thích ngủ trên sofa, và một con thần lằn xanh thích cuộn tròn trên đầu tượng Phật lớn ở phòng khách, tên của nó là Vô Hoa. Chim chóc thường xuyên bay đến và trú chân trong khu vườn. Ban đêm, trong rừng thì thoảng còn vọng lại tiếng gu gu của cú mèo. Một tối nọ, Hỷ Hỷ đứng trước khung cửa sổ kiểu Pháp trong phòng khách và ngắm nhìn khu rừng. Sương đã buông trĩu và sắc đêm mịt mùng, gần đây dường như chẳng có nơi nào có thể ẩn náu. Lâm Khắc đang trốn ở đâu. Cô từng bước từng bước men theo khung cửa, ánh mắt lần tìm bóng dáng anh ta. Trong giây phút này, có lẽ chỉ anh ta nhìn thấy cô, còn cô thì không. Liệu anh ta có trốn đằng sau những chiếc cột cầu thang dưới mái hiên khu nhà? Cô lấy chiếc kính viễn vọng mà Trịnh Lỗ dùng để ngắm gà soi ra bên ngoài. Lúc này, Trịnh Lỗ bước đến bên cạnh cô và nói: "Buổi tối không nhìn thấy gà đâu." Cô trả lời: "Em định nhìn cú mèo mà." "Cú mèo rất hiếm khi để con người nhìn thấy. Chúng đều trốn hết cả rồi." "Vậy em sẽ xem chúng trốn thế nào." Một trong sáu con vẹt vỗ cánh phành phạch bay về phía Trịnh Lỗ, anh giơ cánh tay đón lấy nó. Hỷ Hỷ khẽ tránh sang một bước. "Em không thích động vật à?" Trịnh Lỗ hỏi. Cô bỏ kính viễn vọng ra, nói: "Em thích mà! Từ trước đến nay em vẫn thích nuôi một chú mèo, mỗi tối em sẽ buộc dây và dắt nó đi dạo." Trịnh Lỗ bật cười ha hả. "Chỉ có người dốt chớ đi dạo, chứ làm gì có ai dắt mèo đi chứ?" Cô bĩu môi: "Vậy em sẽ tìm một con mèo thích được người dắt đi dạo..." Đột nhiên Trịnh Lỗ cong hai vai lên, dùng tay ra dấu cho cô im lặng. "Bên ngoài có người!" Anh khẽ nói. Nói xong, anh thả con vẹt trên tay xuống, vớ một cây gậy rồi xông thẳng ra bên ngoài. Cô quay người, mắt dõi ra ngoài căn phòng. Đèn trong sân lờ lờ bật sáng, tìm cô đập thình thịch trong lồng ngực, tay vớ lấy chiếc kính viễn vọng. Cô nhìn thấy một bóng người nhảy qua tường rào nhanh như cắt. Chạy mau đi! Lâm Khắc. Sau đó vài phút, Trịnh Lỗ đã quay trở lại. "Ngoài đó có người à?" Cô hỏi, giọng hơi run. "Có lẽ là lợn rừng!" Anh quăng cây gậy trên tay xuống, đến bên ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ về: "Đừng sợ." Cô thở phào nhẹ nhõm. Chín giờ tối, Trịnh Lỗ lái xe đưa cô về khách sạn. 10 giờ đêm anh về đến nhà, lên giường đi ngủ. Còn Hỷ Hỷ, 12 giờ đêm vẫn đang ngồi trong quán bar uống vodka vị đào của cô. Và Lâm Khắc thì sớm đã ngồi bên quầy bar giải sudoku. Đêm hôm đó, anh ta đã uống nửa chai brandy. Bộ dạng đờ đẫn kia cho thấy, thứ mà anh ta đã uống dường như là sự giãy vò và cảm giác

bất lực.

Xem thêm:

20. Chương 12

Trịnh Lỗ thích gọi khách sạn nơi cô ở là Hang Thỏ. Anh ta luôn trêu rằng: “Em lại trở về với cái Hang Thỏ kia đấy à?” Một tối, anh ta đưa cô về, nhân tiện thăm quan luôn căn phòng của cô. Anh ta ngó qua cái ổ bừa bộn của cô, tặc lưỡi một cách thương hại: “Một cô gái mà suốt ngày ở khách sạn, liệu có ổn không?” “Rất ổn mà! Tự do lắm nhé!” “Nếu là vì tiền thì...” “Không...” Cô ngăn anh ta nói tiếp, “Em và anh trai từ bé đã quen ở khách sạn. Bố của em là nhiếp ảnh gia, ông thường đưa mẹ và chúng em đi rất nhiều nơi... Budapes, Berlin, và cả Tây Phi nữa... nhiều lắm... lúc đó em vẫn còn bé, có rất nhiều chỗ mà em đã quên mất rồi.” Cô đi đến bên cửa sổ, tiếp tục kể: “Mỗi lần cả nhà đều ở khách sạn, cứ từ căn phòng này chuyển sang căn phòng khác... Cho đến một ngày, chúng em đến Nam Tư, bố lái xe chở chúng em ra ngoài thì không may xảy ra tai nạn, chiếc xe rơi xuống sườn núi, chỉ có em và anh trai sống sót. Anh ấy đã công em bỏ ra khỏi khoang xe. Lúc đó em chỉ mới 7 tuổi.” Cô cúi gằm, mân mê chiếc vòng ngọc thạch trên cổ tay, nước mắt lưng tròng. Trịnh Lỗ bước qua nắm lấy tay cô, đôi mắt trong vắt ánh lên niềm an ủi xen lẫn thương cảm. Cô nói tiếp: “Anh của em cũng suốt ngày ở trong khách sạn, anh ấy là một phóng viên chiến trường, làm việc cho các tờ báo tin tức. Chúng em hứa với nhau rằng mỗi năm sẽ tương phùng ở một nơi nào đó. Anh ấy rất thương em, anh ấy thường xoa đầu và nói rằng, em là niềm tự hào của anh ấy.” Cô đặt tay lên đỉnh đầu, nhìn ra bên ngoài. Đêm đã về khuya, bóng dáng mặc chiếc jacket màu xanh vẫn đang lặng lẽ canh chờ dưới ngọn đèn đường vàng nhạt ở phía con phố đối diện.

Xem thêm:

21. Chương 13

Ngày sinh nhật, Hỷ Hỷ mua ình một đôi tất dài. Trịnh Lỗ tổ chức tiệc mừng sinh nhật cho cô trong căn nhà kính, mời đến vài người bạn của anh ta. Bà chủ của cơ sở trị liệu hương thơm tặng cho cô một bó cỏ thơm ướp quần áo, còn anh chàng nông dân thì mang đến một giỏ trứng gà tươi. Sau khi khách khứa rời đi, Hỷ Hỷ đuổi con thần lẩn vàng ra chỗ khác rồi ngồi lên chiếc ghế salon bọc vải ở phòng khách, thưởng thức chai vodka vị đào tự mình mang đến. Trịnh Lỗ ngồi bên cạnh cô, nắm lấy bàn tay trắng ngần đang cầm cốc rượu, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Đừng uống nhiều rượu như vậy, chỉ ít là... đừng uống vodka...” Cô cười híp mắt nhìn anh ta: “Rượu này rất ngon đấy!” Buổi tối hôm đó, cô không về. Ba giờ sáng, cô tỉnh dậy trên giường, ngoảnh sang nhìn Trịnh Lỗ. Anh ta ngủ rất ngon, phát ra những tiếng thở đều đều. Cô choàng tạm một chiếc vỏ chăn mỏng, lẩn mò trong bóng tối và đi ra ngoài phòng khách. Đang đi thì chẳng may trượt chân, Hỷ Hỷ vội vàng tóm lấy một vật bên cạnh để giữ thăng bằng, cô chạm phải một miếng da sần sùi lỗ chỗ, giật nảy mình rồi buông tay ra, cảm thấy một chiếc đuôi vừa lọt qua giữa hai chân. Cô sợ hãi bật ngọn đèn nhỏ trong phòng khách. Thứ mà cô vừa chạm phải thì ra là đầu của pho tượng Phật. Con thần lẩn vàng Vô Hoa thường ngày hay nằm cuộn tròn ở đó giờ không thấy đâu nữa. Hỷ Hỷ tìm thấy chai vodka vị đào của mình trong tủ lạnh phòng bếp. Cô đứng trước khung cửa sổ kính phòng khách, trông ra khu vườn tối om và nhăm nháp vodka. Đâu đó trong khu rừng vắng lại tiếng cú mèo khắc khoải. Con thần lẩn vàng lại nhẹ nhàng trườn lên đỉnh pho tượng Phật. Năm giờ sáng, một bầy chim trong vườn hót vang ình ỏi. Vodka đã cạn, cô trở về ngủ trên chiếc giường xa lạ. Sáu giờ ba mươi phút, cô chìm trong giấc ngủ. Trịnh Lỗ tỉnh dậy, vào bếp uống nước ép cỏ lúa mỳ, rồi ra vườn tập yoga. Tập xong yoga, anh ta cho đàn vẹt và hai con thần lẩn ăn. Thỉnh thoảng Hỷ Hỷ sẽ qua đêm ở nhà anh ta. Lúc cô ở đó, Trịnh Lỗ sẽ nhốt lũ vẹt lại. Sáu con vẹt đó chắc chắn rất hận cô. Và cô cũng hận chúng. Một buổi tối, cô và Trịnh Lỗ ngồi trên

những bậc cầu thang làm bằng gạch đỏ trong vườn và trò chuyện. Anh ta uống nước khoáng có ga. Còn cô uống vodka vị đào. Anh ta nhìn cô nói: “Em trả phòng khách sạn rồi chuyển đến đây ở được không? Anh không yên tâm khi để em một mình sống trong cái hang thỏ đó.” Cô nhìn anh ta, nói: “Không được đâu!” Anh sửng sốt: “Tại sao lại không được?” Cô nói: “Có nhiều lúc em muốn ở một mình.” Trịnh Lỗ tần ngần hỏi: “Em không thích sống cùng anh sao?” “Hãy cứ để căn phòng đó, nếu như ngày nào đó anh ghét em, em còn có thể trở về chứ.” “Sao anh có thể ghét em được?” Cô lặng im nhìn về phía cánh rừng. “Cũng không sao... em có thể yêu chính em...” “Một người làm sao có thể yêu đương chính mình được?” Cô lắc lắc chiếc cốc trong tay, nói: “Sao mà không được nhỉ? Em sẽ tự thủ tử ngọt ngào, tự thề non hẹn biển... và sẽ không bao giờ tự phản bội chính mình...” “Vậy thì thật cô đơn...” Trịnh Lỗ tìm cầm lấy tay cô, “anh sẽ không để em làm như vậy.” Giọng cô chìm đắm trong bi thương: “Tình yêu, là Trăm năm cô đơn mà anh.” Sáng sớm ngày hôm sau, cô rời khỏi căn nhà. 11 giờ, cô mua một tờ báo. 11 giờ 20, cô đọc Chòm sao hôm nay trên giường khách sạn. Không thể sống nếu thiếu tình yêu không phải là tính cách của Song Ngư, Bạn sẽ gặp được mối lương duyên tốt đẹp. Khi hạnh phúc tự tìm đến, Đừng để nó vụt mất khỏi tầm tay. Bấy giờ tối, Trịnh Lỗ cầu hôn cô trong nhà hàng. Anh ta đặt một chiếc nhẫn bạch kim sáng lấp lánh trước mặt cô, ngọt ngào tình ý: “Em không cần phải trả lời ngay, cứ suy nghĩ thật kỹ rồi nói với anh nhé.” Cô mím chặt môi, đôi mắt đen láy nhìn Trịnh Lỗ, chỉ mỉm cười mà không nói. Chín giờ, họ rời khỏi nhà hàng, trở về căn nhà kính trên núi. Ba giờ đêm, cô tỉnh dậy, đi chân trần sang phòng bếp mở tủ lạnh lấy chai vodka. Trong tủ lạnh không có thứ mà cô muốn tìm. Cô trở vào phòng khách, bật một ngọn đèn nhỏ, đứng lặng trước khung cửa kính nhìn màu đêm mịt mùng. Đêm nay không có sao. Cô ngắm nhìn chiếc nhẫn trên tay. Không đúng... không phải là cảm giác này. Rốt cuộc là còn thiếu điều gì? Một con vệt trong lồng bồn chồn đập cánh, như đang muốn đòi ra ngoài. Con thần lân xanh Vô Hoa bám trên đầu pho tượng Phật trường trường nhìn cô. Cô nhìn quanh căn nhà, cảm thấy mình như một kẻ xa lạ. Thứ gì đó trong cô bỗng trở nên héo úa. Cô tháo chiếc nhẫn sáng lấp lánh khỏi ngón áp út, chậm chậm bước qua, đeo lên chiếc đuôi sần sùi của Vô Hoa. Con thần lân chẳng chút động đậy, như thể chiếc nhẫn đó vốn vẫn thuộc về nó. Hỷ Hỷ lui lại vài bước, lặng lẽ nhìn nụ cười của pho tượng Phật. Mọi thứ như bong bóng ảo mộng. Thấm buốt như sương, và tê tái như điện. Cô xách theo đôi giày đỏ bóng lộn của mình, âm thầm lên ra ngoài. Năm mươi phút sau, cô trở về khách sạn, lập tức gói ghém hành lý rồi ra quầy lễ tân trả phòng. Cô ngủ một đêm trong khách sạn của sân bay, tắt nguồn điện thoại và nhuộm đen lại mái tóc. Ngày hôm sau, cô thay một chiếc sim mới. Trịnh Lỗ sẽ không bao giờ còn tìm thấy cô nữa. Bỗng nhiên cô hiểu ra rằng, cô sợ những người quá yêu mến cuộc sống. Khi đứng trước mặt họ, cô luôn cảm thấy tủi hổ và choáng ngợp. 10 giờ, cô kéo hành lý và bức Đêm đầy sao đáp chuyến bay đến Tokyo. Trên máy bay, cô phát hiện ra Lâm Khắc. Anh ta xách một túi tư trang gọn nhẹ, bước qua người cô tự nhiên như không, rồi đến chỗ của mình ở hàng ghế cuối và ngồi xuống. Cô cúi thấp đầu, chăm chú đọc Chòm sao hôm nay và cuốn Trăm năm cô đơn. Tình yêu, là sự cô độc kéo dài trăm năm.

Xem thêm:

22. Phần Iii. Chương 1: Anh Dắt Theo Hình Bóng Em

Hỷ Hỷ thuê phòng trong một khách sạn nhỏ giá rẻ trong khu Shinjuku ở Tokyo. Khi bước vào phòng, việc đầu tiên cô làm đó là treo bức Đêm đầy sao lên tường. Sau đó cô nhắc máy gọi vài cuộc, cuộc cuối cùng gọi đến quầy lễ tân của khách sạn bên đường đối diện. Cô hỏi bằng tiếng Anh: “Xin hỏi có ai tên là Lâm Khắc ở đây không? Anh ta từ Đài Loan tới.” Nhân viên lễ tân trả lời: “Có, cô có cần chuyển cuộc gọi này tới phòng đó không?” Cô cúp máy. Cuối cùng thì cũng tìm ra. Thì ra Lâm Khắc ở ngay bên đó. Cô đến bên cạnh cửa sổ, đứng sau chiếc rèm nhìn sang tòa khách sạn tiêu điều phía bên kia đường. Trời đã xẩm tối, từng ngọn đèn vàng ấm áp bật sáng trong những khung cửa sổ khách sạn. Lúc ra khỏi sân bay cô không nhìn thấy Lâm Khắc, còn tưởng rằng anh ta đã bị mất dấu. Liệu anh ta có thất lạc rằng vì sao chỉ trong một đêm mà cô lại muốn trốn chạy khỏi Trịnh Lỗ? Hay anh ta cũng giống như cô, cũng cảm thấy trống rỗng hoang lạnh khi đứng trước những kẻ yêu mến cuộc đời? Cô khoác chiếc áo gió màu đỏ đun rời khỏi khách sạn, đến quán rượu gần đó ăn một bát mì. Trong quán không có vodka, nên cô uống tạm hai ly hazel, sau đó cuộc bộ trở về khách sạn. Cô mệt mỏi, nằm cuộn tròn trên chiếc giường chật chội, ngắm nhìn bức Đêm

đầy sao rồi chìm dần vào giấc ngủ. Cô gặp lại anh trong mơ. Cô và anh ngồi đối diện trên chuyến tàu đi về phương bắc. Anh hỏi cô một cách khó hiểu: “Tại sao em không cười người đó? Như vậy em có thể sẽ hạnh phúc mà...” “Nhưng... nhưng mà...” cô đáp ứng, “em sợ một ngày nào đó em sẽ biến thành một con vệt...” Anh bật cười: “Vậy thì anh sẽ biến thành con thần lằn Vô Hoa kia...” Ba tuần sau, Hỷ Hỷ đi đôi boots da cao cổ màu đỏ đen, đội chiếc mũ lông cừu màu tím đậm, ngồi lên chuyến tàu cao tốc Shinkansen về Nagano. Cô kéo hành lý đi xuyên qua các khoang tàu, cuối cùng, cô tìm được một chỗ ở khoang cấm thuốc lá. Cô đặt hành lý xuống, cởi mũ và để sang chiếc ghế trống bên cạnh. Chuyến tàu chậm chậm rời khỏi ga, cô mở tờ báo tiếng Anh mới mua ở ga đọc Chòm sao hôm nay, sau đó cô lại đọc Chòm sao hôm nay trên một tờ báo Nhật Bản. Cô thử đoán ra nghĩa của cả câu từ những chữ Hán trên đó. Bỗng nhiên cô phát hiện ra rằng, việc này cũng chẳng khác gì giải đố sudoku! Thế là trong cả chuyến hành trình, cô đều đọc báo Nhật. Bên ngoài trời đang mưa, từng giọt lất phất rơi vào ô cửa kính, kéo dài thành từng vệt trong suốt như sao sa. Cả khoang tàu chìm trong im lặng. Cô dụi dụi mắt, tựa vào lưng ghế ngủ thiếp đi. Khoảng một lúc sau, cô động đậy một chút, mơ mơ hồ hồ trông thấy chiếc mũ của mình bị rơi xuống đất. Cô muốn đưa tay xuống nhặt, nhưng lại quá buồn ngủ, nên đành phó mặc tiếp tục thiếp đi.

23. Chương 2

Lúc tỉnh lại trên lưng ghế, cô nhìn thấy những bông tuyết bay đầy ngoài cửa sổ, cô thích thú áp mặt vào cửa ngắm tuyết rơi. Ngắm được một lúc, cô quay đầu lại rồi chợt sững người. Cô phát hiện ra chiếc mũ lông cừu của mình vẫn nằm nguyên vẹn trên chiếc ghế trống không có người ngồi. Cô nhẹ nhàng thò đầu ra ngoài lối đi và ngó nghiêng xung quanh, trong khoang tàu này chỉ có hai người phụ nữ trung niên cùng đi du lịch, một ông cụ già và người tình trẻ của ông ta. Cô cầm mũ lên ngắm nghía rồi đội lại lên đầu, miệng khẽ nở một nụ cười. Lúc này, một trong hai người phụ nữ trung niên ngồi bên phía đối diện lối đi bỗng nhìn qua, sờ lên mái tóc bạc của mình, rồi lại chỉ chỉ vào đầu Hỷ Hỷ, mỉm cười lầm bầm nói gì đó mà cô không hiểu. Thì ra là bà ấy chứ không phải Lâm Khắc? Khuôn mặt Hỷ Hỷ lộ lên vẻ thất vọng, không tài nào cười nổi. Cô chuyển sang chuyến tàu hỏa ở ga Nagano, xuống tàu ở ga thứ ba. Cô kéo hành lý ra phía ngoài ga. Tuyết rơi ngày càng dày, cô giơ tay lên, từng bông tuyết thoáng đậu rồi lại vệt lướt qua lòng bàn tay. Tuyết đẹp biết bao! Anh ơi... Cô bắt taxi đến một khu nhà trọ có suối nước nóng lộ thiên, làm thủ tục thuê phòng ở quầy tiếp tân. Cô vào phòng, thay bức tranh thêu Ukiyo trên tường bằng bức Đêm đầy sao. Sau đó, cô mặc bộ đồ tắm kiểu Nhật của khách sạn, mang theo một chiếc khăn bông nhỏ, đi đôi guốc Nhật Bản lộc cộc xuống dưới tầng tắm suối nước nóng. Trong khu hồ nước nóng mờ hơi nước chỉ có mình cô, cô trút bỏ quần áo bước vào chiếc bồn gỗ đang sôi ùng ục, mặc cho những bông tuyết rơi lác đác trên đôi vai trắng ngần của cô. Suối nước nóng của nam và nữ được chia tách bởi dây tường làm bằng trúc đan, cô ghé mắt qua kẽ tường nhìn trộm, nhưng cũng chẳng thấy gì. Sau này cô mới phát hiện ra Lâm Khắc không ở đây, anh ta thuê một căn nhà trọ khá rẻ khác ngay gần đó. Ở bên ngoài nhà trọ có một khu suối nước nóng để khách du lịch ngâm chân, cô từng qua bên đó ngâm chân mấy lần. Hỷ Hỷ ở Nagano hai tuần liền, ngày nào cũng cầm theo bản đồ đi chu du khắp nơi, cô mua được một đôi găng tay len màu xanh thật đẹp ở cửa hàng bách hóa, ăn mỳ lúa mạch một cách thỏa thích, buổi tối sau khi ngâm suối nước nóng xong thì nằm ngủ trên chiếu tatami. Sau đó, cô ngồi tàu hỏa đi về phía bắc, rong chơi vài tuần liền ở Akita và Aomori, rồi đi về Sapporo. Trên cả chặng đường, Lâm Khắc cải trang thành đủ các nhân vật để bám theo cô. Cô thử liệt kê ra những lần cải trang của anh ta: Khi ở Nagano, anh ta là vị khách du lịch trên tay cầm bản đồ, và một vị đầu bếp sushi mặc kimono. Lúc ở Akita, anh ta là viên công chức mặc comple và khoác áo gió bên ngoài, trên tay xách tập tài liệu. Sau đó là một nhân viên phục vụ nhà hàng mặc đồng phục. Khi ở Aomori, anh ta là người đàn ông trung niên Nhật Bản với mái tóc bạc và chòm râu nhام nhỡ, tay kẹp chiếc túi xách, dáng đi hình chữ bát trông rất khệnh khạng. Lần đó suýt chút nữa cô đã không nhận ra. Lúc ở Sapporo, anh ta lại biến thành vị khách du lịch mặc áo jacket màu xanh. Buổi tối trước ngày rời Sapporo, cô đến công viên Odori xem Lễ Tế tuyết, dòng người đông nghịt chảy về chen vai bên nhau, những ánh đèn màu rực rỡ phủ lên những bức tượng băng đẳng mờ mờ ảo ảo, trông thật đẹp mắt. Cô len qua dòng người để đi về phía trước, có vài lần cố ý dừng lại để xem băng đẳng, nhưng không thấy bóng dáng Lâm Khắc đâu. Anh ta mất dấu rồi sao? Ra khỏi công viên Odori, tuyết vẫn bay đầy trời, cô lập cập men theo con đường dành cho người đi bộ thẳng hướng về khách sạn. Cô đi thẳng về phía bắc, cách xa dòng người nhộn nhịp, xuyên qua dãy phố mua sắm đã tắt đèn, ngang qua một bến xe hiu quạnh, rồi bước đến một con phố vắng tĩnh mịch. Cửa hàng bách hóa đã đóng cửa im lìm, cô

quẹt ngón trở lên dây cửa kính của gian trưng bày đang phủ mờ hơi nước, để lại sau lưng một dấu tay dài cong cong lượn lượn. Khi đi đến ô cửa kính chỗ ngã rẽ, cô phát hiện ra mình đã đi sai đường, đành phải quay đầu lại. Hỷ Hỷ trông thấy một cột trụ đá hình tròn phía đầu đường, cô đổi tay, rồi vẽ lại một đường đề lên nét vẽ cũ trên cửa kính của gian trưng bày. Bất thành hình, cô phát hiện ra nét ngón tay uốn lượn trên khung cửa đã rộng hơn, dường như có ngón tay nào đó nhân lúc cô không để ý, đã lướt qua dấu tay cô để lại. Tim cô rung lên một nhịp, không dám quay đầu lại. Cô tiếp tục bước đi, ngón tay của nụ cười và hạnh phúc tiếp tục chậm chậm lướt lại trên dấu tay giờ đã hoen rộng hơn trên khung cửa. Cho tới khi nó biến mất phía trước trụ đá, cô mới thu ngón tay trắng ngần đã tê buốt lại, đặt lên trên môi hà hơi sưởi ấm.

24. Chương 3

Ngày thứ hai, cô đáp chuyến tàu từ Sapporo đi Kushiro. Lần này, cuối cùng Lâm Khắc đã ngồi cùng khoang với cô.

Anh ta đội tóc bạc, vận một bộ comple với dáng may lỗi mốt, tay chống một chiếc gậy, đóng giả thành một ông cụ lưng gù, chân đi tập tễnh tìm đến chỗ ngồi ở dãy phía trước, cách cô khoảng mười hai hàng.

Trên cả chặng đường, hai người đã đi qua rất nhiều nơi, Hỷ Hỷ không còn lo Lâm Khắc sẽ lạc mất cô nữa.

Cô cúi đầu, chăm chú đoán mò mục Chòm sao hôm nay trên tờ báo Nhật, rồi lại quay sang đọc sách. Hơi ẩm từ máy sưởi trên tàu và chuyển hành trình gập ghềnh khiến con người ta dễ dàng buồn ngủ. Và cô cũng không phải ngoại lệ.

Cô ngủ mê mệt không biết trời đất là gì, trong cơn mơ vô thức, cô cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng lay vai cô. Cô mặc kệ, nhưng bàn tay kia vẫn tiếp tục lay một hồi.

Cô mở mắt tỉnh dậy, khuôn mặt mông lung phía trước dần dần hiện rõ, người nhân viên phục vụ trong bộ đồng phục mỉm cười với cô. Anh ta chỉ chỉ ra bên ngoài, lẩm nhẩm vài câu tiếng Nhật gì đó.

Thì ra tàu đã đến ga cuối, và hành khách đều đã xuống cả.

Cô vội vàng đứng dậy xách hành lý.

Lúc này, cô nhìn thấy ông cụ lưng gù cũng lồm khồm chống gậy rời khỏi toa xe.

Cô bèn rời khỏi toa bằng cửa khác.

Ở bên ngoài ga, tuyết đóng thật dày, hình như nơi này còn lạnh hơn cả Sapporo nữa.

Cuối cùng cô cũng đi đến ga cuối của hành trình, đặt chân lên miền tuyết trắng mênh mông này.

Trong giấc mơ kia, cô đã cùng anh đáp chuyến tàu đi về phương bắc.

25. Chương 4

Từ rất nhiều năm trước, cô từng hứa với anh rằng, đời sau này có thật nhiều tiền, hai người sẽ cùng nhau phiêu bạt đến chân trời góc bể.

Ký ức sớm nhất trong cuộc đời, giờ đã phai mờ hoen ố. Cô chỉ lờ mờ nhớ rằng đã từng cùng anh áo quần rách rưới, ăn mày trên phố để sống qua ngày.

Vậy mà, anh đã phủ định mảnh ký ức này của cô.

Anh nói, sau khi cha mẹ lần lượt lâm bệnh nặng rồi qua đời, hai đứa mới bị đưa đến cô nhi viện, và trước nay hai anh em chưa bao giờ phải đi ăn xin.

Nhưng cô không tin anh.

Cô cảm thấy cha mẹ không phải lâm bệnh mà chết. Trong trí tưởng tượng của mình, cha mẹ cô là những người tuyệt vời. Cha là một vị giáo sư nổi tiếng, thường xuyên đưa mẹ và hai anh em cô đi khắp nơi trên thế giới để giảng dạy. Có một ngày, chiếc máy bay mà cả gia đình ngồi không may gặp nạn ở sa mạc, tất cả mọi người đều chết cả, chỉ còn cô và anh sống sót một cách kỳ diệu.

Sau đó, cô lại thay đổi suy nghĩ.

Cô ảo tưởng rằng cha mình là một nhiếp ảnh gia tự do phiêu bạt khắp thế gian, còn mẹ là một nghệ sĩ. Từ tấm bé, cô và anh đã cùng cha mẹ bốn ba khắp thế giới, được gặp vô vàn những nhân vật huyền thoại. Họ cùng nhau chung sống trong hạnh phúc êm ấm, cho đến một ngày một vụ tai nạn đã cướp đi tất cả, chỉ để lại anh và cô lủi thủi nương tựa lẫn nhau để sống.

Ngày qua ngày, cô không ngừng thêm thắt thêm dệt rất nhiều những chi tiết mới cho câu chuyện này, rồi dần dần, ngay chính cô cũng tin vào điều đó.

Câu chuyện tưởng tượng này đã sưởi ấm trái tim cô qua bao màn đêm đằng đẵng và cô độc.

Bỗng nhiên, gió ào ào thốc tới, những bông tuyết trút xuống như mưa như khói, tựa như khung cảnh trong những quả cầu tuyết. Gò má cô sáng lấp lánh, kéo chiếc vali rồi nhanh chóng bước lên một chiếc taxi.

Cô dừng chân ở một khách sạn nhỏ bị che phủ bởi một biển tuyết trắng. Xung quanh đây không còn khách sạn nào khác, Lâm Khắc theo sau cô vào trong khách sạn này.

Từ một ông cụ lưng gù, anh ta đã biến thành một du khách trẻ với đôi kính cận và chiếc mũ lông cừu màu xanh nhạt.

Hỷ Hỷ ở phòng 211, còn anh ta ở phòng 212.

Phòng của hai người chỉ được ngăn cách bởi một bức tường. Cô đứng lên ghé treo bức Đêm đầy sao lên bức tường đó.

Trên cả chặng hành trình dài, chắc hẳn đây lần đầu tiên?

Lâm Khắc đang ngủ ngay gần kề, đằng sau bức Đêm đầy sao của cô.

Mấy ngày đầu, cô thực sự không thể ngủ ngon, cũng không thể chuyên tâm đọc sách. Cứ đến đêm, cô thường áp tai lên bức tường đó, tìm đập thành thịch để nghe trộm xem anh ta đang làm gì trong phòng.

Lâm Khắc thực sự rất yên tĩnh. Đây là bản năng nghề nghiệp của một thám tử chăng?

Anh ta ngủ không ngon. Cô nghe thấy tiếng đi đi lại lại trong căn phòng lúc nửa đêm, và cũng nghe thấy tiếng anh ta trần trọc trên chiếc giường. Có một lần thậm chí anh ta còn bắt cần cộc đầu vào thành giường, cô đã nghe rõ một tiếng “cộp” rất to.

Liệu có phải anh ta mắc chứng mất ngủ? Hay là anh ta lạ giường?

Nửa đêm không ngủ được, anh ta thường làm gì? Giải đố sudoku, hay là nhớ về người vợ cũ đã bỏ anh ta mà đi trong màn đêm lạnh lẽo? Lúc này đây, anh ta có cảm thấy cô đơn không?

Một đêm nọ, cô nghe thấy đằng sau bức tường vọng lại những tràng ho sù sụ.

Lâm Khắc bị cảm rồi sao?

Cô đặt cuốn sách đang đọc xuống, nhẹ nhàng xuống giường, rón rén bước qua, đầu áp vào tường lắng nghe hồi lâu.

Anh ta lại ho vài tiếng. Cô còn nghe thấy cả tiếng xì mũi.

Tất cả đều là tại cô, đã dẫn anh ta đến vùng đất tê tái nơi phương bắc này.

Cô dán chặt má lên tường để nghe ngóng. Do quá chú tâm, đầu cô chẳng may đụng phải bức Đêm đầy sao. Khi bức tranh rơi xuống, cô kịp thời đưa tay ra đỡ, nhờ vậy mới không tạo ra tiếng động nào. Cô đặt tay lên ngực để hoàn hồn, thở phào một cái rồi lại nhẹ nhàng treo lại bức tranh, sau đó chuồn về giường ngủ.

Bọn họ đã đi cùng nhau một chặng đường dài như vậy, cô chợt nhớ ra đây mới là lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng của Lâm Khắc, nhưng đó lại là những tiếng ho.

Một đêm sau hôm đó, khi đang nằm trần trọc trên giường không thể ngủ được, bất chợt cô nghe thấy tiếng hát ai oán dật dìu của một người phụ nữ văng vẳng từ sau bức tường.

26. Chương 5

Cô bật ngọn đèn nhỏ trên đầu giường, lật chăn ngồi dậy, đi chân đất qua rồi tựa lưng vào tường.

Tiếng hát mơ hồ truyền qua, như ma như quỷ, như kể như khóc, đó là bài Dạ khúc của ban nhạc Secret Garden.

Lâm Khắc đang nghe nhạc sao?

Lưng cô áp chặt vào tường.

Con tim khẽ hòa theo rung động.

Cô nâng hàm lên, giờ ột bên đùi như một chú mèo, trên người mặc chiếc váy ngủ trắng dài đến gót chân, ôm lấy cánh tay và tự phiêu bồng với bản nhạc đêm. Cô lướt qua ô cửa sổ động mờ hơi sương, phiêu qua thành giường, trôi về dưới bức Đêm đầy sao, chìm đắm tha thướt trong căn phòng. Tiếng hát vẫn vang lên lạnh lạnh không ngừng. Mãi cho tới khi thấm mệt, cô mới thả mình nằm xuống giường.

Đêm hôm đó, cô ngủ rất ngon.

Sáng muộn ngày hôm sau, Hỷ Hỷ gần như phải đem tất cả quần áo chống lạnh để mặc lên trên người, đội mũ, khăn len và găng tay, lập cập rời khỏi khách sạn.

Tuyết phủ rất dày. Mười một giờ, cô bước đi trên khu đất ẩm ướt mênh mông, không rõ bên bờ.

Một mình cô chìm trong mưa tuyết, từng dấu chân in hằn phía sau, rồi lại lập tức bị tuyết phủ lấp.

Mọi người đi xem sếu Nhật Bản. Nhưng cô không đi.

Cô sợ những loài chim lớn, sợ vẹt béo, và cũng sợ chim ưng nữa.

Anh từng kể với cô, chim ưng là loài ăn thịt thối và xác chết. Kể từ đó, mỗi lần nhìn thấy chúng là cô lại nổi hết cả da gà.

Từng mảng tuyết lớn rơi xuống trắng xóa đất trời, khung cảnh trước mắt như càng thêm diệu vợi.

Ở đây lạnh quá đi mất!

Anh ơi.

Cô ôm chặt chiếc áo khoác trên người.

Lời hứa cùng anh phiêu bạt chân trời góc bể, vẫn chưa thành hiện thực.

Giờ cô lại đến đây cùng một người khác.

Rốt cuộc anh đang trốn nơi đâu? Tại sao lại mất tăm mất tích như vậy?

Cô bật khóc nức nở, với tay ra sau để kéo chiếc mũ lông của áo khoác bị gió thổi ngược. Cô vụng về kéo mãi mấy lần mà không được, đến lúc định mặc kệ thì bỗng nhiên lại kéo được. Hình như cô vừa chạm phải tay ai đó.

Ngày xưa cứ mỗi dịp sinh nhật, anh đều sẽ tặng cô một món quà, lúc thì đĩa nhạc, vòng tay, khi thì cặp sách, vở hay chỉ đơn giản là vài cái kẹo.... Anh thường trêu cô rằng:

“Em đọc nhiều sách như vậy, không sợ sau này biến thành một cô nhóc cận thị sao?”

Rời khỏi vùng đất ẩm ướt kia, cô đến cửa hàng bách hóa mua một đôi tất dài cho chính mình, năm nay là một đôi tất lưới.

Sáu giờ, cô đi ăn cơm hải sản và uống hai chai sake.

9 giờ 10 phút, cô bước vào một quán rượu gần khách sạn. Cô cởi mũ, khăn quàng và chiếc áo phao dày cộp, kéo đầu ngón tay cởi găng tay rồi quăng trên bàn, ngồi xuống cạnh cửa sổ.

Lâm Khắc không có ở đây, nơi này quá chật, anh ta chẳng thể ẩn mình.

Cô đoán anh ta đang ngồi trong cửa hàng game phía bên kia đường.

Cô lau hơi nước bám đầy trên cửa sổ, khe khẽ nhìn sang. Bên đó vẫn sáng đèn, cô trông thấy lỗ nhỏ bóng người đang ngồi trước máy điện tử.

Cô ăn cá nướng, thịt bò, đậu phụ, và uống rất nhiều rượu ấm.

Một lúc sau, cô cảm thấy mặt nóng rần rần, quang cảnh phía trước hơi mờ lung.

Cô lại đưa tay lau cửa sổ, bên ngoài tuyết rơi ngày càng nặng. Mắt cô bắt đầu hoa lên.

Rượu này mạnh thật đấy!

Anh ơi.

Cô vịn lên bàn, lảo đảo đứng dậy mặc áo khoác, rồi ra quầy thu ngân trả tiền.

Tuyết vẫn rơi mịt mù.

Cô bước ra từ quán rượu, chệnh choáng đi trên mặt đất phủ đầy tuyết, được một vài bước, cô bỗng trượt chân rồi ngã phịch xuống.

Cô luống cuống bò dậy, đôi tay đã lạnh cóng, lúc này cô tìm thấy một chiếc găng tay trong túi áo, nhưng không tìm thấy chiếc còn lại.

Cô nhìn sang bên cạnh, không thấy chiếc găng tay kia, chắc là để quên trong quán rượu mất rồi.

Cô lại lảo đảo quay lại quán rượu kia.

Cô đẩy cánh cửa gỗ của quán rượu, nhìn thấy chiếc găng tay lông màu xanh lục đang nằm chơ vơ phía dưới gầm bàn.

Đúng là cô đã quên nó ở đây. Cô mỉm cười bước qua kéo ghế, định khom lưng nhặt chiếc găng lên.

Thế nhưng, chiếc găng kia cách xa cô quá!

Cô co tay lại, cảm thấy rất chóng mặt, bèn nằm bò lên bàn, vùi mặt vào cánh tay rồi mơ hồ chìm vào trong giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trên chiếc giường khách sạn, dưới lớp chăn ấm và trên người vẫn mặc nguyên đồng áo quần dày cộp.

Đôi găng tay màu xanh và cuốn Trăm năm cô đơn nằm gọn gàng ngoan ngoãn trên chiếc tủ đầu giường, bên cạnh đặt một cốc nước.

Cô nhồm đậy, vặn công tắc chiếc đèn vàng ở đầu giường, miệng khô cháy, cầm cốc nước uống cạn.

Cô bỗng thấy nóng, cởi quần áo vứt xuống dưới chân, cầm găng tay và sách lên ngắm nghía.

Lâm Khắc có mở cuốn sách này ra không? Anh ta đi từ khi nào?

Trên tường, bức Đêm đầy sao vẫn nguyên vẹn, không gian vẫn im lặng như tờ.

Bên ngoài tuyết vẫn xao xác rơi.

Cô ôm cuốn sách, nhẹ nhàng chui vào trong chăn rồi lại ngủ thiếp đi.

Đêm hôm đó Lâm Khắc không tài nào ngủ được, cứ mãi nghĩ về cô gái kia, niềm khao khát và nỗi thương xót dâng tràn trong tim.

Anh rất muốn được yêu, được bảo vệ cô.

27. Chương 6

Đến tháng tư, Hỷ Hỷ bay từ Sapporo trở về Đài Loan.

Cô ở trong phòng 303 của khách sạn Lan Hoa. Vừa đặt hành lý xuống, cô liền bắc ghế gỗ bức tranh cây diên vĩ trên tường xuống cất sau chiếc kệ tivi, rồi treo bức Đêm đầy sao lên.

Buổi tối hôm đó, cô ngồi trước gương cắt ngắn mái tóc đã mọc dài trong chuyến du lịch đến sát gáy, sau đó nhuộm sang màu tím đỏ.

Bây giờ trông cô như 19 tuổi.

Màu tím là màu may mắn của Song Ngư.

Cô lạc mất bóng dáng Lâm Khắc ở sân bay Đài Loan. Nhưng đến đêm, cô lại trông thấy anh ta trong lúc uống vodka vị đào ở quán bar gần đó.

Như thường lệ, anh ta lại nhâm nhi brandy, và giải đố sudoku.

Sang ngày hôm sau, khi rời khỏi khách sạn vào buổi chiều muộn, cô thấy anh ta đeo một chiếc kính râm, khoác áo jacket xanh đứng lẫn trong đám người đang chờ xe buýt bên kia đường, tay cầm bút cúi gằm mặt giải sudoku.

Khi không thể giải được, liệu anh ta có liếc trộm đáp án phía cuối sách không?

Và rốt cuộc là anh ta có bao nhiêu chiếc jacket màu xanh nhỉ?

Sáng nay, cô mở máy tính xem bản báo cáo theo dõi mà Đới Đức Lễ gửi đến. Trong hành trình mà họ vừa mới kết thúc, thứ Lâm Khắc chụp đều là những bức ảnh lúc cô đang đi bộ ở sân bay, bến xe, đầu đường, công viên, vùng đất ẩm ướt, con đường tuyết... cô đuổi theo xe buýt, lúc chuyển sang tàu hỏa, khi bước đi giữa dòng người náo nhiệt trên con phố đi bộ...

Trong mắt Lâm Khắc, dường như đôi chân của cô chưa bao giờ dừng lại.

Chỉ có những kẻ không nhà mới luôn phải đi bộ như vậy.

Cô đi về phía đông, dừng lại trước một cửa hàng và mua một tờ báo, vừa đi vừa đọc Chòm sao hôm nay.

Kể từ khi anh tặng cô cuốn sách chiêm tinh có in hình mười hai cung hoàng đạo năm cô 10 tuổi, cô bắt đầu yêu thích thuật chiêm tinh.

Ai có thể lên nhìn thấy sự bí ẩn của các vì sao?

Người phàm trần chỉ có thể ngược lên trời đêm và mỉm cười an phận.

Dù cho ngày đó là bao giờ, chỉ cần khi đó cô vẫn muốn biết Chòm sao hôm nay nói gì, có điều gì khác so với hôm qua? Và khi sao kim tiến vào cung Song Ngư thì sẽ có duyên ngộ gì mới? Vậy thì cô sẽ có thêm sức mạnh và trí tò mò để tiếp tục sống.

Bạn bè sẽ tìm đến sự giúp đỡ của bạn,

Với bản tính lương thiện, Song Ngư sẽ không thể cự tuyệt,

Chuyện gì cũng nên lượng sức để làm,

Trái tim quá mềm yếu sẽ chỉ làm khổ bản thân.

Đọc xong Chòm sao hôm nay, cô cầm máy gọi cho Bích Bích.

“Bích Bích hả, em Hỷ Hỷ đây. Em thay số điện thoại rồi nhé.” Cô đọc số điện thoại, “sau này nếu cần tuyển diễn viên thì gọi số này cho em. Vâng, em vẫn ổn... em vừa đi du lịch cùng anh trai, vừa về hôm qua xong... Anh em à? Anh ấy hơn em năm tuổi, chúng em thân nhau lắm. Giới thiệu cho chị hả? Chị lại thất tình rồi sao? Mà chị cung nào ấy nhỉ? Kim Ngưu? vậy không được rồi... Anh em Bọ Cạp cơ. Bọ Cạp và Kim Ngưu yêu nhau thì chỉ có sex mà chẳng có tình cảm đâu... Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên là một cặp nam Bọ Cạp và nữ Kim Ngưu nổi tiếng đấy, không có kết quả đâu... Hơn nữa, anh em cũng có bạn gái rồi!”

Năm giờ, cô mang những món trang sức tự làm trong chuyến du lịch đến tiệm của Tiểu Lục.

Tiểu Lục vừa trông thấy cô, liền sung sướng như gặp đồng cố thể vậy, mồm liền thoảng:

“Tớ gọi điện tìm cậu không biết bao nhiêu lần! Tại sao gọi vào số cậu đưa à không được vậy?”

“Tớ thay số rồi mà.” Cô đọc số điện thoại, sau đó móc từ trong túi ra một chiếc túi vải, đổ mấy món trang sức lên mặt kính của quầy.

“Cậu trông hàng thay tớ được không?” Tiểu Lục hỏi.

“Hôm nay?”

“Không phải hôm nay, mà là từ cuối tuần này, chỉ khoảng ba tuần thôi. Tớ phải đi Ấn Độ du lịch, lúc đầu có đưa bạn đồng ý trông giúp rồi, nhưng mấy hôm trước nó lại bảo không được. Làm tớ cuống chết đi được!”

Người bạn mà Chòm sao hôm nay nhắc đến thì ra là Tiểu Lục, chứ không phải Bích Bích.

“Được thôi!” Hỷ Hỷ vui vẻ đồng ý.

“Ôi! Tốt quá rồi! Tớ sẽ mua tặng cậu một chiếc khăn nhé!”

Tiểu Lục vừa nói, vừa vuốt vuốt mái tóc tím mềm mại của cô.

“Cậu đúng là chỉ được cái nhuộm màu nào cũng đẹp.”

“Cậu đừng chỉ dùng một loại màu, mà phải tự pha màu lấy.” Cô vừa nói vừa đeo thử chiếc nhẫn thủy tinh tím tự làm lên tay.

Lần này chắc Lâm Khắc không thể chỉ chụp cô lúc đang đi bộ nữa rồi nhỉ? Chỉ ít anh ta sẽ phải chụp ảnh cô khi đang trông tiệm chứ.

Bắt đầu từ cuối tuần, cứ đến chiều là cô lại đến tiệm trang sức rồi ở đó cả ngày. Có lúc thì đọc sách, có lúc thì tiếp khách, rồi trò chuyện cùng họ. Nếu gặp phải những vị khách hay phân vân, cô sẽ tư vấn cho họ rằng món đồ nào đáng mua.

Có vài vị khách khen mái tóc tím của cô thật đẹp, trong đó có một cô gái ăn vận rất hợp mốt, khen rằng mái tóc tím của cô trông đáng yêu như một chiếc chổi đánh phấn. Hỷ Hỷ nói cho họ tên của loại thuốc nhuộm mà cô dùng, rồi cả mã màu tím và mã màu đỏ phai nào. Thế là sau khi về nhà nhuộm tóc, những vị khách kia lại thường xuyên đến ghé thăm tiệm hơn.

Lâm Khắc bỗng dưng nhìn thấy bao nhiêu cô gái tóc tím đi vào trong tiệm như vậy, liệu có đau đầu nhầm lẫn loạn lên, rồi một hôm lại theo dõi nhầm sang người khác không nhỉ?

Mỗi tối sau khi đóng cửa tiệm, Hỷ Hỷ sẽ đi ăn cơm và uống vodka đào.

Hàng ngày Lâm Khắc đều đi làm, rồi lại tan làm cùng cô. Cả ngày anh ta ngồi trong quán trà phía đầu đường để canh chừng.

Đến tháng năm, tiết trời bắt đầu ấm dần. Cô cất đôi boots, chuyển sang đi giày lười và mặc quần áo mỏng.

Khi không có khách, cô thường ngồi ở trong quầy, ngắm nhìn dòng người và xe cộ qua lại sau khung cửa kính.

Một hôm, khi đang thần thờ nghĩ ngợi mông lung, cô nhìn thấy một chiếc ô tô thể thao đen phóng vụt qua rồi lại chậm chậm lùi lại, dừng hẳn phía bên kia đường.

Một người đàn ông mở cửa bước xuống, anh ta khoác chiếc jacket bò, bên trong mặc áo cộc tay và quần bông, đôi vai gầy nhỏ, mái đầu đỉnh cắt sát như trong quân đội, cao khoảng 1m8, đang băng qua đường bước về phía cô.

28. Chương 7

Anh ta dừng lại trước cửa xem xét một hồi, sau đó đi thẳng vào trong, giả bộ ngắm nghía các món đồ trang sức đang bày trên kệ.

Hỷ Hỷ tò mò liếc nhìn người khách lạ. Anh ta chưa đến 30 tuổi, gương mặt toát lên vẻ kiêu ngạo lạnh lùng nhưng lại có chút gì đó lơ đãng mơ màng, thả lỏng lại sờ lên đai cổ của chiếc jacket bò.

Sau một lúc anh ta mới quay lại, bước đến phía trước quầy, mỉm cười nhờ Hỷ Hỷ tư vấn:

“Anh định mua một món quà để đem đi tặng, nhưng không biết là nên mua thứ gì...”

Hỷ Hỷ hỏi:

“Anh tặng cho người yêu à?”

“Không... là tặng cho em gái anh.”

“Em gái anh thích trang sức kiểu gì?”

Anh ta lại sờ lên cổ áo:

“Anh cũng không rõ lắm...”

“Vậy cô ấy khoảng bao nhiêu tuổi?”

Anh ta nhìn nhìn cô rồi nói:

“Chắc tầm tuổi em.”

“Anh có biết cô ấy thuộc cung gì không?” Cô dò hỏi.

Dường như anh ta không nghĩ rằng cô sẽ hỏi như vậy, nên làm bộ suy nghĩ, sau đó nói:

“Ừm... Anh cũng không hiểu về cung lắm.”

Cô lại hỏi:

“Anh có nhớ sinh nhật cô ấy là ngày nào không?”

Anh ta tắc lưỡi phớt mặc:

“Tháng 11... Hình như là mừng 7 hoặc mừng 8 gì đó?”

Cô nhìn anh ta chằm chằm, nói một cách lười biếng:

“Căn bản là anh chẳng có cô em gái nào cả... Đúng không?”

Khi bị cô nói trúng tim đen, anh ta lại sờ lên cổ áo, tỏ ra ngại ngùng bẽn lễn. Lúc này, vẻ kiêu ngạo kia bỗng bay biến đi đâu mất. Giọng anh ta chùng xuống, có vẻ áy náy và pha chút muộn phiến:

“Thực ra anh có một đứa em gái...”

Anh ta đặt tay ngang đùi để mô tả chiều cao, “nhưng nó chẳng may mất từ khi còn rất bé, chỉ mới 3 tuổi.”

Tim cô bỗng nhiên mềm nhũn, nhìn anh ta với ánh mắt thông cảm.

Tại sao cô lại phải vạch trần anh ta cơ chứ?

“Nhưng anh vẫn có thể mua một chút gì đó cho cô bé mà.” Cô nhẹ nhàng nói.

Như để chuộc lỗi, cô chọn một chiếc vòng đeo tay bằng bạc đính rất nhiều những ngôi sao nhỏ xíu, rồi ướm thử lên cổ tay, nói:

“Anh xem những ngôi sao này được làm rất đẹp! Dù cô bé thuộc cung nào đi nữa, chắc chắn vẫn sẽ rất thích.”

“Được. Anh sẽ lấy cái này.”

Anh ta mua chiếc vòng tay đó.

Vài hôm sau vào một buổi tối, anh ta quay trở lại, bộ dạng có vẻ mệt mỏi, bảo rằng vừa mới đi làm xong, tiện đường qua gần đây rồi tự nhiên nhớ đến cô, hỏi cô có muốn đi ăn tối cùng anh ta hay không.

Cô nhìn ra khung cửa, bên ngoài trời đã sẩm tối, chỉ còn lác đác vài bóng người rảo bước dưới ánh đèn đường mờ vàng. Lúc này, lời một bài hát bỗng đặt dịu vang lên trong tiệm:

Buổi tối mùa hạ,

Bỗng thật muốn bắt đầu một tình yêu,

Nắm lấy tay anh,

Ngắm nhìn bộ dạng ngốc nghếch khi anh nhìn em...

Cô đóng cửa tiệm, rồi đi cùng anh ta.

Anh ta tên là Mã Lâm, lúc ăn cơm còn nói đùa là mình thuộc cung Tiểu Khuyển, nhưng thực ra là cung Song Tử, ngày 23 tháng 5 năm sau, anh ta sẽ tròn 29 tuổi.

Mã Lâm và Lâm Khắc, cùng có một chữ giống nhau.

Chín năm trước, Mã Lâm cùng ba người bạn thành lập một ban nhạc rock, đã từng ra một album ế chơ và đến nay đã chẳng mấy ai còn nhớ nó nữa. Ban nhạc không gặp thời này thường đi biểu diễn ở các quán bar, câu lạc bộ và vài tụ điểm party khác nhau, họ có một nhóm fan thường mặc những bộ trang phục kỳ dị, trông giống như những thiếu nữ dạt nhà cùng đi theo họ.

Hỷ Hỷ chưa từng nghe qua những bài hát của họ.

Cô không thích rock.

Nhưng anh ta lại thích cô, vì cô không thích rock, vì cô chưa từng nghe những bài hát của họ, và vì cô không hề biết đến bài Nicole chán nản.

Một tối nọ, Mã Lâm đi bộ cùng cô về khách sạn. Anh ta nhắc đến bài hát này, khuôn mặt lộ chút kiêu ngạo. Hỷ Hỷ thuận miệng hỏi:

“Ai hát bài đó vậy?”

Anh ta thất vọng tràn trề:

“Em chưa từng nghe bao giờ sao?”

Hỷ Hỷ mỉm cười lắc đầu.

Mã Lâm đột nhiên đứng giữa con phố đêm đông người qua lại, ngân giọng hát vang bài Nicole chán nản do chính anh ta sáng tác. Người đi đường lần lượt quay lại nhìn họ, có người dừng bước.

Anh ta đặc ý đưa mắt nhìn Hỷ Hỷ, rồi lại tiếp tục say sưa ngân nga, như những nghệ sỹ hát dạo nơi đầu đường vậy.

Cô khoanh tay thưởng thức tiết mục ngẫu hứng này.

Đợi anh ta hát xong, và người đi đường cũng tản dần, Hỷ Hỷ vỗ tay tán thưởng, sau đó lấy từ trong túi ra một đồng xu quăng về phía anh ta.

Mã Lâm giờ tay bắt lấy đồng xu, trên mặt vờ tỏ vẻ chán nản.

Cô nheo mắt cười tinh nghịch.

“Ai là Nicole vậy nhỉ?”

“Bài hát này có phải anh ta viết cho cô ấy không?”

“Anh ta từng thích cô ấy phải không?”

Hỷ Hỷ trầm nghĩ trong lòng, nhưng không cất lời hỏi.

Tình yêu, dường như luôn bắt đầu từ những sự ghen tỵ vô duyên vô cớ?

Cô đưa mắt liếc ngang qua khuôn mặt của Mã Lâm, thoáng thấy bóng áo jacket xanh cô độc lẩn khuất phía xa xa.

Lúc đầu, Lâm Khắc đi song song cùng họ trên con phố đi bộ đối diện, nhưng dần dần tụt lại phía sau.

Lòng đổ kị chính là ngục tù của tình yêu.

29. Chương 8

Mỗi tối, Hỷ Hỷ đều đến xem ban nhạc của Mã Lâm biểu diễn. Đến tháng 9, cô đã cùng họ đi tới rất nhiều quán bar, hộp đêm và những buổi party với đám đông hò hét nhảy múa điên cuồng.

Ba thành viên còn lại trong ban nhạc: Kiều, Hàn và Tiểu Bắc, cô đều đã khá thân. Họ là dân sống về đêm, đều thích uống rượu, nhưng chẳng ai thích uống vodka cả. Kiều và Hàn hút thuốc rất kinh. Tiểu Bắc thì thường hay trêu chọc và giả vờ quyến rũ cô những lúc Mã Lâm không có ở đó.

Những khi cô ở bên cạnh họ, Lâm Khắc giống như một chú chó vàng trung thành, luôn đứng đầu đó trông ngóng và bảo vệ cô.

Cô nhìn mấy cô gái với bộ dạng như những thiếu nữ dạt nhà kia lần lượt qua tay Kiều, Hàn và Tiểu Bắc, hôm nay với người này, ngày mai lại với người khác.

Đêm hôm đó trong một buổi party chật ních người, những người khác đều ra ngoài nhảy múa, bàn của họ chỉ còn lại cô và Mã Lâm.

Hỷ Hỷ nhấp vodka vị đào, nghịch chiếc xác xô của một fan nào đó bỏ lại trên ghế. Mã Lâm thì uống bia.

Cô hỏi anh ta:

“Trước anh cũng hay nhập nhằng với fan như vậy à?”

Mã Lâm giật mình, bĩu môi oan ức:

“Anh chưa từng làm như vậy với fan của mình.”

Uống thêm một ngụm bia, anh ta tiếp tục nói:

“Anh đã cảnh cáo Kiều và mấy đứa kia rất nhiều lần, đừng có lằng nhằng với fan, nhưng họ không chịu nghe. Mấy cô bé đó còn quá nhỏ.”

Cô nhìn anh ta:

“Nếu như em gái anh vẫn còn, chắc cũng tầm tuổi như mấy cô bé đó phải không?”

Mặt Mã Lâm thoáng buồn, giọng như thu lại:

“Có lẽ hơn một hai tuổi...”

Hỷ Hỷ lắc chiếc xác xô trên tay:

“Nếu như em chết rồi, anh trai em nhất định sẽ rất đau lòng. Anh ấy rất thương em. Anh ấy sẽ xoa đầu và bảo rằng, em là niềm tự hào của anh ấy. Khi còn nhỏ, chúng em ở trong một căn nhà ngay sát biển, cứ tối đến là lại nghe thấy tiếng gió thổi vù vù và tiếng ếch kêu ộp ộp.”

Tiếng xác xô vang lên leng keng, lạch lũng giữa tiếng nhạc sàn ồn ã.

“Phòng ngủ của anh ấy cạnh phòng ngủ của em. Em sợ bóng tối, nên anh ấy thường cuộn chăn và gối mang sang rồi trải xuống nằm dưới tấm thảm cạnh giường, cứ như vậy cho đến khi em ngủ rồi mới rời đi. Anh ấy bảo rằng, những con ếch kia cũng sợ bóng tối nên mới kêu như vậy. Nếu em cũng sợ bóng tối, vậy thì em chính là con ếch!”

Cô mỉm cười kể tiếp:

“Anh ấy còn cầm gối giả vờ làm đàn ghi ta rồi hát cho em nghe! Nhưng em quên hết những bài anh ấy hát rồi, hình như có một bài thế này...”

Cô để chiếc xác xô bên cạnh tai, chậm chậm đánh nhịp hát theo.

Mã Lâm dịu dàng đặt tay lên vai cô, hỏi:

“Anh của em đang làm gì?”

Cô nói:

“Anh ấy là phi công máy bay vận tải loại nhỏ. Nhưng không phải ở đây, mà ở Tây Phi...”

Khuôn mặt Mã Lâm bừng lên vẻ tò mò và ngưỡng mộ.

Cô nói: “Anh ấy chuyên chở hàng hóa, cả người và động vật nữa. Những con vật trên máy bay đều không bị nhốt trong những khoang sắt riêng biệt, mà chúng đều được tiêm thuốc mê trước khi lên máy bay để tránh bị hoảng loạn. Có một lần, anh ấy còn chở cả một con hươu cao cổ...”

Cô đặt chiếc xác xô lên trên đầu, vươn dài cổ ra nói:

“Vì hươu cao cổ quá dài, nên chẳng có lồng nào nhốt được, họ đành phải tiêm cho nó một liều thuốc mê. Sau đó cả đồng nhân viên hô hào khiêng lên máy bay, nó nằm ngủ mà bò dài từ đầu đến cuối khoang, chân còn khều cả vào buồng lái...”

Cô rút cổ lại nói:

“Anh ấy bảo, lúc ngủ hươu cao cổ còn nói mê chảy nước dãi ròng ròng, nhưng đến khi máy bay hạ cánh, nước dãi nó mới chảy được đến nửa cổ...”

Cô bật cười sảng khoái:

“Nhưng em biết đấy chỉ là câu chuyện hài anh ấy bịa ra thôi. Anh ấy cũng từng chở cả tinh tinh, còn bảo rằng cứ trông thấy tinh tinh là lại nhớ tới em, bởi vì tay em rất dài...”

Cô giờ tay ra trước mặt Mã Lâm.

Mã Lâm đặt một nụ hôn lên cánh tay đó.

“Em rất thích nghe anh ấy kể những chuyện ở Tây Phi! Chúng em hứa với nhau rằng, mỗi năm sẽ gặp nhau ở một nơi nào đó của Tây Phi...”

Cô nốc cạn vodka trong ly, nhìn lên chiếc đèn treo nhấp nháy không lồ đang quay như bay trên sàn nhảy, mím chặt môi trầm ngâm im lặng.

Mã Lâm bỗng nhiên nói:

“Em có phát hiện thấy hình như có một gã nào đó toàn xuất hiện ở những nơi em đến không?”

Cô giật mình sững sốt, cất lời hỏi:

“Là anh hả?”

Mã Lâm bấu bấu môi:

“Là người khác! Trông cao cao, bộ dạng lôi thôi lếch thếch. Anh thấy hấn ta mấy lần rồi, vậy mà em cũng không phát hiện ra?” Đột nhiên anh ta chỉ tay ra phía sau lưng Hỷ Hỷ, “bên kia kìa!”

Tim cô chợt run lên, cổ tình quay lại thật chậm. Phía xa sau lưng cô là quầy bar, bên đó chật kín những người.

Cô không trông thấy Lâm Khắc.

Cô trấn tĩnh lại, hỏi:

“Anh bảo em nhìn gì cơ?”

Mã Lâm nói, giọng hơi ngà ngà:

“Vừa xong hình như anh thấy hấn ta ở bên đó...”

Cô nói:

“Là ai cơ chứ?”

Mã Lâm lại nhìn quanh tìm kiếm một hồi, nhúu mày nói:

“Bây giờ lại chẳng thấy đâu nữa...”

Cô quay đầu lại, nói:

“Có bao giờ anh từng gặp một ai đó hoàn toàn xa lạ, hai lần liền trong cùng một ngày và cùng một địa điểm chưa? Có một số người, sẽ đến đúng nơi mà anh đến... và một số người cũng sẽ yêu người mà anh yêu...”

Cô nhoẻn miệng cười, mơ hồ trong men say:

“Ý của em là, cuộc sống có rất nhiều điều trùng hợp ngẫu nhiên... mặc dù thế gian này có hàng ngàn hàng vạn người, thời gian thì không ngừng trôi, nhưng anh vẫn sẽ gặp được một ai đó vào một ngày và một nơi nào đó... và đó, chính là định mệnh...”

Cô đang lảm nhảm cái gì thế?

Dường như cô nói nhiều như vậy chỉ nhằm kéo dài thời gian, để Lâm Khắc có cơ hội chuẩn đi.

Hộp đêm sôi sục trong tiếng người và tiếng cười đùa, cô lạc mất bóng dáng chú chó vàng trung thành của mình.

Mã Lâm nắm lấy đôi tay đang cảm xúc xô của cô, nói:

“Có khi gã đó mê mẩn em rồi, thế nên mới theo dõi em cả ngày như vậy... không biết lúc nào hấn sẽ đột nhiên lao ra...”

Hỷ Hỷ thè thè lưỡi:

“Anh đừng có dọa em nhé!”

Mã Lâm ôm cô vào lòng:

Cô nũng nịu:

“Nhưng mà... rõ ràng chẳng có người đó.”

Ngày cuối cùng của tháng 10, Hỷ Hỷ nhận được bản báo cáo theo dõi từ Đối Đức Lễ.

Mấy tháng gần đây, rõ ràng gần như ngày nào cô cũng đi cùng Mã Lâm, có những khi Mã Lâm còn ở lại qua đêm trong phòng của cô. Thế nhưng bản báo cáo này lại giống hệt với những bản báo cáo trước đó, trong ảnh chỉ có mình cô xuất hiện.

Cô đi bộ một mình bên ngoài quán bar...

Cô bước ra từ những hộp đêm khác nhau...

Cô vừa đi trên đường vừa mở báo đọc Chòm sao hôm nay...

Cô lẻ loi giữa ánh đèn vàng mịt mù trên con phố đêm, khuôn mặt đượm vẻ cô đơn...

Trong bản báo cáo, anh ta không hề nhắc đến Mã Lâm, Kiều, Hàn, hay Tiểu Bắc.

Đây là báo cáo theo dõi kiểu gì vậy?

Cô lưu lại bản báo cáo, rồi tắt máy tính.

5 giờ, cô rời khỏi khách sạn, mua một hộp kẹo ho hiệu Ngư Phu và một tờ báo.

Buổi sáng lúc tỉnh dậy, cô bắt đầu cảm thấy cổ họng khan ngứa, chắc là do đêm hôm trước đã hít phải quá nhiều khói thuốc lá của Hàn và Kiều trong quán bar.

Cô ngậm một viên kẹo ho, vừa đi vừa mở báo đọc Chòm sao hôm nay.

Với một người nặng tình và lúc nào cũng khao khát được người yêu quan tâm, săn sóc như cự Giải,

Ngày hôm nay sẽ là ngày mà bạn sẽ phải chịu đựng sự giằng vò của lòng đổ kỵ.

Đừng để lòng đổ kỵ khiến cho bạn mất đi lý trí,

Yêu một người,

Cần phải cho họ một chút không gian,

Một chút thời gian,

Một chút tự do và một chút phóng túng,

Đừng dùng chiếc còng của bạn kìm kẹp anh ấy quá chặt...

Hỷ Hỷ nhướn miệng cười, tiếp tục đọc những dòng viết về cung Song Ngư.

Một người yêu mến bạn,

Hôm nay sẽ không kìm được lòng mình và bày tỏ nỗi niềm,

Khiến cho bạn bối rối,

Thế nhưng,

Một người khi càng yêu càng đắm say như Song Ngư,

Khi phải đối diện với sự bày tỏ chân thành và say đắm,

Có lẽ sẽ cảm thấy do dự,

Nếu như bạn yêu một người,

Hãy thử cho anh ta biết được tình cảm của bạn nhé...

Hỷ Hỷ gấp tờ báo lại.

Bao nhiêu năm nay, thứ mà cô yêu thích nhất chỉ đơn giản là được đọc Chòm sao hôm nay mà thôi.

Tác giả là một nhà chiêm tinh tự xưng “Chú lùn của các chòm sao”.

Cô không biết người đó là nam hay nữ, cao hay thấp, già hay trẻ, hay quả thực là một vị nho sĩ thông thái. Nhưng từ trước tới nay, người này đoán đều rất chuẩn.

Khi đưa mắt nhìn lên bầu trời sao vô biên và khoảng không vũ trụ thần bí kia, chẳng phải chúng ta đều chỉ là một chú lùn vô cùng nhỏ bé hay sao?

Năm mười tuổi, anh tặng cô cuốn sách chiêm tinh, trên bìa in hình mười hai cung hoàng đạo. Cô chỉ lên bìa hỏi anh rằng:

“Đây là cái gì thế anh?”

Anh nói:

“Cái này à?... Là hình của các vì sao, mỗi người trên trái đất này đều thuộc về một vì sao trong số đó...”

Anh chỉ cho cô xem:

“Đây là mặt trời, đây là mặt trăng, đây là sao của em... Còn anh là ngôi sao kia... Bọ Cạp và Song Ngư cách nhau xa thế này này...”

“Anh ơi...” cô ngược lên nhìn anh, ánh mắt trong veo, “Em rất vui khi có anh là anh của em.”

10 giờ 40 phút đêm, những vì sao đều đã lần lượt thấp sáng trên bầu trời. Khi bước đến bên ngoài hộp đêm, Hỷ Hỷ trông thấy dòng người xếp hàng để đợi đi vào.

Đôi nam nữ tiếp tân đứng ngoài cổng nhận ra cô là bạn của Mã Lâm, bèn kéo dây rào chắn cửa để cho cô vào.

Cô gái tiếp tân đưa cho cô một chiếc mặt nạ phù thủy.

30. Chương 9

Hôm nay là giáng sinh của người phương Tây. Cô đeo mặt nạ bước vào hộp đêm. Đến những nơi như thế này, muốn ngắm kẹo ho xem chừng có vẻ cũng khó. Nhạc đánh âm ỉ, chỗ nào cũng chỉ toàn người là người, cô trông thấy một đám quỷ hút máu, xác ướp Ai Cập, xác ướp ngàn năm, tu nữ quái dị, Frankenstein, vài tù nhân mặc bộ đồ sọc đen trắng chân đeo xiềng xích và những quả cầu sắt, một quái nhân với khuôn mặt bị bấm nát và cả thằng gù ở nhà thờ Đức Bà. Cô thầm nghĩ, không hiểu anh chàng cải trang thành xác ướp với băng quần đầy người kia lát nữa đi WC kiểu gì nhỉ? Hỷ Hỷ len lỏi qua dòng người, đi tới phía quầy bar gọi một ly vodka vị đào. Cô kéo chiếc mặt nạ lên một chút, nhấp một ngụm rượu. Mã Lâm, Kiều, Hàn và Tiểu Bắc đang hát trên sân khấu. Có một gã quỷ hút máu trông thấy cô vừa kéo chiếc mặt nạ lên, bèn đi tới lân la tán chuyện. Cô muốn bảo với anh ta rằng, hình như từ trước tới nay phù thủy chưa từng qua lại với quỷ hút máu. Nhưng cô không nói gì, và quỷ hút máu cũng đành tiu nghỉu đi ra chỗ tu nữ quái dị. Một tiếng trôi qua, Mã Lâm vẫn đang ở trên bục diễn. Bọn họ lại hát bài Nicole chán nản. Cô nhón chân vẩy Mã Lâm, Mã Lâm cũng vẩy tay về phía cô. Ba ly vodka cô đã uống cạn, thêm năm viên kẹo ho khiến bụng cô hơi đầy. Cô đi xuyên qua sàn nhảy chen chúc người, đột nhiên một cánh tay từ đâu thò ra chụp lấy vai cô. Cô quay đầu lại, thì ra người đó nhầm cô là phù thủy khác, nói lời xin lỗi và đi mất. Cô bước qua dãy hành lang dài, cuối cùng cũng đến được phòng vệ sinh. Frankenstein bước ra từ bên WC nữ. Hỷ Hỷ không ngờ rằng người đó lại là nữ. Cô đứng trước gương ngắm nghía chỉnh lại chiếc mặt nạ, bây giờ cô là một phù thủy tóc đỏ, với chiếc mũi khoằm trông thật đáng sợ. Nếu cô thực sự biến thành như vậy, liệu còn ai dám yêu thương cô nhỉ? Chắc chỉ còn có anh. Cô kéo cánh cửa nặng trĩu của phòng vệ sinh và bước ra ngoài. Một làn khói trắng thơm nhẹ lan tỏa khắp dãy hành lang, khiến cô húng hắng vài tiếng, thoáng thấy hơi rượu nồng xộc lên phía sau mặt nạ. Lúc này, một xác ướp Ai Cập với dáng người cao to từ đầu bên kia hành lang bước thẳng về phía cô, trên người khoác một chiếc áo jacket xanh. Cô giật nảy. Nhưng cô không thể dừng lại, nếu không, anh ta sẽ nghi ngờ. Cô chậm chậm bước về phía trước, cố gắng không đưa mắt nhìn về phía anh ta. Thế nhưng, khi anh ta tiến sát về phía cô, và khoảng cách giữa hai người chỉ còn vài chục centimet, bỗng nhiên anh ta dừng lại. Hỷ Hỷ không còn cách nào khác, đành phải ngược lên nhìn. Anh ta cũng đang nhìn cô. Khoảnh khắc khi bốn mắt gặp nhau, cô nhìn thấy phía sau chiếc mặt nạ xác ướp vô cảm kia, một đôi mắt to đa tình như có điều gì muốn nói, nhưng chẳng thể thốt ra. Đôi mắt kia lưỡng lự. Rồi bỗng nhiên, anh ta bước sang một bên, quay người nhường đường cho cô. Hỷ Hỷ gật đầu tỏ ý cảm ơn. Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Một người yêu mến bạn, hôm nay sẽ không kìm được lòng mình và bày tỏ nỗi niềm, khiến cho bạn bối rối... Khi bước ngang qua anh ta, cô nhìn thấy bên túi áo jacket nhô ra một góc của cuốn sách. Chẳng cần nhìn, cô cũng biết đó là cuốn Sudoku. Cô không quay đầu lại, đi thẳng về phía trước. Cuối cùng cô cũng ra đến sàn nhảy, cố len qua đám người còn đông hơn khi nãy, ngồi xuống cạnh quầy bar và gọi một ly vodka. Nhân viên

pha chế đang rất bận, cô chống tay trên quầy chờ đợi. Cô cảm thấy họng mình khô rất, bất giác cúi đầu ho sù sụ. Lúc này, bỗng nhiên cô cảm thấy một bàn tay to bản đang nhẹ nhàng vỗ về lưng mình. Cô rùng mình hoảng hốt không biết phải làm sao, cũng chẳng dám quay đầu lại, cơn ho cũng vì thế mà không kìm lại được.

31. Chương 10

Bàn tay kia vẫn nhẹ nhàng vuốt ve.

Dứt cơn ho, cô chậm chậm quay đầu lại, bỗng nhìn thấy một bộ mặt nham nhở đầy máu.

Mã Lâm tháo chiếc mặt nạ quỷ kia ra, cười nói:

“Tự dưng có một trai đẹp vỗ lưng cho như vậy, em cũng không coi xem đó là ai à? Làm sao em biết chắc chắn đó là anh?”

Giọng cô khàn đặc:

“Em biết chắc là anh, vỗ lưng em mà cũng theo nhịp cơ đấy...”

Mã Lâm ngẩn tò te:

“Vậy ư? Làm gì có?”

Tim cô cũng đập chậm lại.

Cô nhìn Mã Lâm, mặt anh ta mờ mờ nhễ nhại. Đôi mắt này trông vui vẻ hơn nhiều so với ánh mắt cô vừa gặp trong dãy hành lang.

Rốt cuộc, cô hy vọng bàn tay vừa đặt trên lưng mình thuộc về ai đây?

“Em uống hết bao nhiêu cốc rồi?” Mã Lâm hỏi.

Cô trả lời, giọng hơi chệnh choáng:

“Em còn chưa bắt đầu uống cơ...”

Anh chàng pha chế kia hình như quên bég ly vodka của cô.

“Chúng mình ra nhảy đi.” Mã Lâm kéo cô ra sàn.

Trên sàn đặc quánh tiếng nhạc DJ và ánh đèn chớp nháy, dân tình bám lấy nhau reo hò nhảy múa, Mã Lâm đặt tay lên vòng eo thon tròn của cô.

Kẹo ho đã hết, cô lại sù sụ vài tiếng.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

Cô ngẩng mặt, mỉm cười với Mã Lâm.

“Anh lại vỗ em hả?”

“Anh có làm gì đâu...”

Hai tay anh ta vẫn đang đặt trên eo cô.

Hỷ Hỷ giật mình ôm vội lấy anh ta rồi quay lại nhìn, những chiếc mặt nạ xác ướp lướt qua thấp thoáng như ảo ảnh.

Mắt cô hoa lên, vòng tay lại càng siết chặt.

“Có phải em yêu anh quá rồi không nhỉ?” Cô thở thê.

Phải chăng đã đến lúc cô nên kết thúc tất cả những chuyện này?

Ngày mai cô sẽ gọi cho Đới Đức Lễ.

Mã Lâm thì thầm bên tai cô:

“Em vừa nói gì ấy nhỉ?”

Cô mỉm cười im lặng, bởi khi này là một câu hỏi.

Cô khẽ sát mặt anh ta, giọng như chùng xuống:

“Có một dịp Giáng sinh, em biểu diễn trong vũ hội được trường tổ chức, anh ấy cũng đến xem. Đó là lần đầu tiên em được làm diễn viên chính, có hẳn một đoạn độc diễn. Nhưng do căng thẳng quá, nên vừa lên đến sân khấu là em vấp ngã.”

Cô tiếp tục nói:

“Trên đường về, em không chịu nói câu nào, cứ cúi gầm mặt cúi đầu bước đi. Anh ấy cũng lặng lẽ đi cạnh chẳng nói câu nào. Mãi tới khi sắp tới em vẫn không chịu về nhà. Đột nhiên anh ấy nghiêm giọng bảo rằng: ‘Hỷ Hỷ, em cứ dán mắt xuống đất như vậy, nếu như nhặt được tiền thì phải chia cho đều cho anh đấy...’ Nói xong câu đó, hai đứa không nhìn được cùng bật cười ha hả.”

Cô tựa đầu trên vai Mã Lâm, lặng nhìn những chiếc mặt nạ ma quỷ mờ mờ ảo ảo, lẫn khuất trong ánh đèn phía sau anh ta.

Lúc này, ý nghĩ ngày mai sẽ gọi cho Đới Đức Lễ đã biến mất trong cô.

Một sáng nọ, cô tỉnh dậy trên giường khách sạn, uể oải bước ra mở cửa sổ, bỗng nhìn thấy một chiếc ô tô con đang chậm chậm đi qua, trên nóc xe buộc một cây thông Noel màu xanh thẫm, cành lá um tùm xum xuê, dưới gốc gắn một cái giá bằng gỗ được bọc bằng giấy bạc.

Chỉ còn hai ngày nữa là đến Giáng sinh.

Vậy là một năm lại trôi qua.

32. Chương 11

Hỷ Hỷ khoác chiếc áo gió màu trắng gạo và đi đôi bốt ngắn màu đỏ, ra khỏi khách sạn với một túi quần áo cũ trên tay.

Cô mang quần áo cũ đi quyên góp cho hội tình nguyện viên. Gần đến dịp Giáng sinh, người đem đồ đi tặng nhiều hơn bình thường, cô phải xếp hàng chờ đợi một lúc.

Cuối cùng cũng đến lượt cô, nữ nhân viên kia nhận ra cô, cứ luôn miệng khen mái tóc đỏ tím của cô thật đẹp.

Hỷ Hỷ vuốt tóc và mỉm cười.

Tiếc là mái tóc này cũng chẳng thể quyên góp được!

Mục Chòm sao hôm nay viết rằng:

Gần đến Noel,

Khắp nơi tràn ngập niềm vui,

Đến gần với những điều thần thánh sẽ giúp ích cho bạn...

Cô đưa mắt nhìn lên bức tượng Chúa Jesu bị đóng đinh trên chữ thập ở trên tường, và quyết định đem quyên góp luôn cả túi đồ trang sức vốn định mang đến tiệm bán cho Tiểu Lục.

Hôm nay không đến tiệm của Tiểu Lục nữa.

Cô dạo bộ trên con phố lớn ồn ào náo nhiệt, ngắm nghía những ô cửa kính ngập tràn hàng mẫu của các shop thời trang. Dòng người đi mua quà Giáng sinh đổ về từ tứ phía, hết người này đến người khác liên tục nhét vào tay cô những tờ rơi giảm giá và rút thăm trúng thưởng, tổng cộng cô nhìn thấy ba ông già Noel và năm cây thông treo đầy những món đồ trang trí bắt mắt, trong đó có một cây còn gắn đèn nhấp nháy.

Cô mua một đôi giày cao gót màu đỏ thẫm giảm giá, trên mũi giày có đính một bông hoa hồng màu đỏ tím.

Lúc bước ra từ cửa hàng cô đã đi luôn đôi giày mới, thả lỏng lại cúi xuống ngắm bông hoa hồng một cách thích thú.

Bốn giờ chiều, cô ngồi co đùi trong quán bar nhấm nháp vodka vị đào, đọc cuốn Mùi hương của Suskind trong im lặng.

Trong lúc đọc sách, cô thích đoán xem nhân vật chính thuộc chòm sao nào. Ví dụ như Grenaa, một chuyên gia điều chế hương liệu vì theo đuổi hương thơm nên đã ra tay mưu sát thiếu nữ sẽ thuộc cung nào?

Liệu anh ta có phải là cung Bọ Cạp, vị thần bảo hộ của quốc vương địa ngục Pluto?

Hay là Sư Tử, một cung luôn thích nắm giữ và khống chế tất cả?

Hay đó là Cự Giải, một cung luôn vương vấn nỗi nhớ nhà mà chẳng ai hay biết?

Hỷ Hỷ khẽ đưa mắt nhìn ra xung quanh, lòng chợt cảm thấy phiền muộn. Đã cả ngày hôm nay, cô không thấy bóng dáng Lâm Khắc đâu.

6 giờ 20 phút, cô đi bộ về khách sạn.

Một cây thông Noel nằm nổi bật giữa đại sảnh khách sạn, phía trên gắn những bóng đèn nhỏ sáng nhấp nháy, dưới gốc là những hộp quà đủ kích cỡ được bày la liệt.

Cô đi qua cây thông, bước vào thang máy và lên tầng ba.

Ra khỏi thang máy, cô dừng lại trước phòng 303, móc chìa khoá ra mở cửa.

Căn phòng tối om, cô cảm thấy hình như chân mình vừa đá phải thứ gì đó, bèn đưa tay mò mẫm công tắc trên tường. Đèn liền bật sáng, một phong thư màu trắng nằm ngay cạnh chân cô.

Cô bỏ đồ trên tay xuống, đóng cửa rồi nhặt phong thư lên.

Cô lật phong thư lại nhìn. Nét bút xanh gọn gàng viết ở phía trên: “Gửi cô Lộ Hỷ Hỷ.”

Cô tò mò lần sờ phong thư, ngồi xuống cạnh giường xé phong thư ra. Bên trong không có thư, chỉ có vài bức ảnh.

Cô chăm chú nhìn.

Bức ảnh đầu tiên, Mã Lâm đang âu yếm nắm tay một người phụ nữ trên đường. Người phụ nữ kia khoảng 30 tuổi, trông cũng khá xinh đẹp, cô ta mặc một chiếc váy dáng suông với cái bụng lồ lộ, chỉ ít cũng phải có bầu năm đến sáu tháng.

Bức ảnh thứ hai, Mã Lâm đang đi cùng người phụ nữ mang bầu, một bé trai khoảng 3, 4 tuổi đang ngồi giữa hai người. Đứa bé trai kia thực sự giống Mã Lâm như hai giọt nước. Ba người đang ăn cơm, và người phụ nữ kia đang xúc cho cậu bé ăn.

Bức thứ ba được chụp trộm bên ngoài một căn nhà. Vẫn là người phụ nữ kia đang đứng trước cửa sổ, gương mặt nở một nụ cười hạnh phúc, Mã Lâm vòng tay ôm lấy cô ta từ phía sau, đôi tay đặt trên chiếc bụng bầu, và người phụ nữ cũng nắm lấy tay anh ta.

Trong cả ba bức ảnh, trên cổ tay phải của người phụ nữ kia đều đeo chiếc vòng tay bạc đính đầy những ngôi sao nhỏ. Ngày đầu tiên khi Mã Lâm đến tiệm trang sức, chính Hỷ Hỷ đã giúp anh ta chọn chiếc vòng tay này cho người em gái đã mất lúc 3 tuổi do miệng anh ta nói ra.

Bức ảnh cuối cùng chụp hình Mã Lâm đang ngồi trên ghế phía trước của chiếc xe thể thao màu đen của anh ta, đang ôm hôn cuồng nhiệt một cô gái khác. Hỷ Hỷ nhận ra cô gái đó là fan của họ.

Tất cả những bức ảnh này đều được chụp gần đây.

Cô thần thờ ngồi bệt xuống giường, khuôn mặt méo mó một cách đau khổ. Sự phẫn nộ và hối hận như những con sóng lạnh lẽo cuộn cuộn dâng lên trong lồng ngực, cô cảm thấy đôi chân mình tê rần rần từng hồi, khiến cho bông hoa hồng dưới mũi giày cũng không ngừng run rẩy.

Cô cắn chặt môi, cánh mũi phập phồng từng hơi gấp gáp.

Lúc này, một tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên. Cô yếu ớt đưa tay ra đằng sau, với lấy chiếc túi đang vút phía cuối giường, lấy điện thoại ra.

“Hỷ Hỷ, anh đến rồi, em vẫn chưa xuống à?”

Cô thần thờ đứng dậy, chậm chậm bước ra bậu cửa sổ, nhìn thấy chiếc xe thể thao đen của Mã Lâm đang dừng phía dưới.

Cô đáp một câu rồi cúp điện thoại.

Năm phút sau, cô từ khách sạn đi ra.

Mã Lâm đang ngồi trong xe, tay gác trên vô lăng, mắt nhìn về phía trước, đầu đang đung đưa theo tiếng nhạc nền.

Anh ta không nhìn thấy cô.

Hỷ Hỷ bước thẳng đến. Mã Lâm trông thấy, liền mỉm cười với cô.

Nhưng cô không lên xe.

Cô bước vòng qua cửa xe chỗ Mã Lâm ngồi, móc bốn bức ảnh trong túi ra, kẹp vào giữa cần gạt nước và kính chắn gió.

Cô không thèm ngoảnh lại nhìn Mã Lâm lấy một lần.

Đèn giao thông vừa chuyển xanh, dòng xe cộ bắt đầu di chuyển, cô lao qua đường, tiếng phanh tiếng còi vang lên inh ỏi không ngừng.

Cô sải bước men theo con đường bộ hành, băng qua những ô cửa trưng bày hỗn tạp của dãy cửa hàng.

Mã Lâm đã đuổi kịp theo, bực tức hỏi:

“Em thuê thám tử theo dõi anh?”

Cuối cùng, cô cũng nhìn anh ta một cái, nét mặt hằn vẻ đau đớn.

Thật nực cười! Người mà cô thuê thám tử để theo dõi chính là cô.

Cô tiếp tục bước về phía trước, những giọt nước mắt uất ức lăn dài trên gò má.

Mã Lâm chụp lấy tay cô, nhỏ giọng nói:

“Hỷ Hỷ, chúng mình lên xe rồi nói.”

Cô hất tay ra.

Nhưng anh ta vẫn bám lấy không buông.

Cô lạnh lùng nói:

“Anh chẳng có cô em gái nào cả, đúng chứ?”

Mã Lâm không đáp, vẫn thẳng tay lôi cô đi.

“Đi thôi! Chúng mình lên xe!”

“Bỏ tay ra!” Cô hét lên, vùng vằng thoát khỏi anh ta.

Lúc này, một ông già Noel to béo bỗng từ đâu nhảy ra chắn giữa hai người, liên tục múa may chặn tay Mã Lâm.

“Chào anh, giáng sinh vui vẻ nhé!”

Hỷ Hỷ thoát khỏi Mã Lâm, bước thẳng không thèm nhìn lại.

“Làm gì thế! Bỏ tôi ra! Hỷ Hỷ!”

“Chúa Giê-su yêu anh!”

“Yêu cái thằng cha ông!”

Cô đi ngày càng xa. Những dàn đèn trang trí bên ngoài các tòa nhà đã lần lượt tắt sáng, từng đợt từng đợt sóng người như những hình nhân vô cảm chen xô qua vai cô. Cô đút tay vào túi áo, cúi đầu lặng lẽ bước đi.

Nếu như có anh ở bên, nhất định anh sẽ không tha cho bất kỳ ai dám bắt nạt cô. Nếu như có ai đó bắt nạt cô, cô sẽ nói với người đó rằng:

“Hừ! Tôi sẽ đi mách anh tôi!”

Trên phố tràn ngập tiếng người, tiếng xe, tiếng cười. Có người hỏi đường, cô tiện tay chỉ ra sau lưng.

Một gã ăn mày xin tiền cô, nhưng cô không trông thấy. Vài người tay xách nách mang chẳng may va phải cô, nói lời xin lỗi. Cô vẫn chẳng buồn để tâm.

Bởi vì cô đang khóc.

Từng giọt ấm nóng lăn dài xuống gò má, rẽ vào kẽ môi khô khốc hoang lạnh.

Tiếng người, tiếng xe, tiếng cười đều đã bỏ lại ở phía xa. Cô bước tới một con ngõ dài tăm tối không một bóng người, bỗng nghe thấy tiếng hát tiếng đàn vang lên du dương trầm bổng.

Cô ngẩng đầu lên, trông thấy một tòa giáo đường vẫn chưa đóng cửa, ngọn đèn ấm áp chiếu tỏa từ bên trong.

Cô bước lên bậc cầu thang tam cấp, tò mò ghé vào.

Bây giờ đã 10 rưỡi đêm. Cô ngồi xuống ở băng ghế đầu tiên. Trong giáo đường vẫn còn hơn hai mươi người. Phía bục đài thấp đầy ánh nến, khoảng mười thành viên của dàn hợp ca mặc bộ áo dài trắng đang tập hát thánh ca, đôi tay của vị nữ tu sĩ bắt nhịp xinh đẹp bay lượn đặt đều trên phím đàn đen trắng.

Trên lối đi dẫn tới bục đài, một thanh niên dáng cao dong dỏng đang cẩn thận dán những dải ruy băng và đồ trang trí giáng sinh đầy màu sắc lên trần nhà, vài chàng trai cô gái khác đứng bên dưới vừa giữ chiếc thang vừa ngược lên rì rầm chỉ bảo.

Một cụ bà tay cầm tràng hạt đang quỳ phía trước hàng ghế rậm rậm cầu nguyện.

Hỷ Hỷ ngược nhìn bức tượng Đức mẹ đồng trinh đặt ở trước sảnh giáo đường. Ánh mắt Đức mẹ nhân từ hiền hậu, mỉm cười ngắm nhìn hài nhi trong lòng. Trên đầu hài nhi có một chiếc vòng ánh sáng, đôi mắt tròn to, toát ra một nỗi cô liêu hăng cổ.

Đôi giày đồ mới mua khiến gót chân cô bị mài xước, âm thầm rỉ máu. Hỷ Hỷ bèn cởi giày ra và đặt cạnh chân.

Cô đọc cuốn Kinh thánh trong làn nước mắt mờ hồ mù mị. Một lúc sau, cô đặt lại cuốn sách lên lưng ghế phía trước, đứng dậy bước ra ngoài lối đi.

Cô nhìn thấy Lâm Khắc đang ngồi ở dãy ghế phía sau, gần cửa ra vào.

Anh ta vẫn mặc chiếc jacket xanh, hai tay đan vào nhau, nhắm mắt cúi đầu cầu nguyện.

Khi đi ngang qua, cô thoáng thấy chân anh ta đi đôi bốt cao su cổ tròn màu đen của ông già Noel.

Ra khỏi giáo đường, cô liền rẽ sang phải.

Cô thừa biết hôm nay ai đã nhét phong thư qua kẽ cửa phòng cô.

Lâm Khắc nghĩ mình là ai cơ chứ? Cô có bảo anh ta làm vậy không? Tại sao lại xen vào chuyện người khác như thế? Lẽ nào anh ta nghĩ rằng cô ngu si ngốc nghếch, sẽ chẳng bao giờ phát hiện ra bí mật của Mã Lâm? Hẳn là anh ta muốn giấu cô có mắt không trông thấy mà.

Anh ta dám coi thường người mà cô yêu thương.

Trái tim cô rừng rực lửa hận, chỉ muốn xông đến cho anh ta một trận ra trò.

Khi đi qua góc rẽ, cô bỗng dừng bước rồi đứng đứng quay ngược trở lại.

Quả nhiên Lâm Khắc không ngờ cô sẽ quay lại, suýt chút nữa anh ta đã không kịp tránh. Đúng lúc này, anh ta đột nhiên rẽ thẳng sang bên phải, ở đó vừa hay có một tòa chung cư nhỏ chỉ cao có vài tầng, anh ta rút tay trong túi, điềm nhiên bước thẳng vào bên trong.

Lúc đi ngang qua, cô liếc thấy anh ta quay lưng về phía mình, giả vờ là một vị khách thuê phòng vừa mới trở về, đang móc chìa khóa chuẩn bị mở cửa.

Vốn dĩ cô có thể bước thẳng tới, chờ xem bộ dạng lúng túng ngô nghê của anh ta khi không thể mở được cửa. Nhưng bỗng nhiên, cô không còn thấy hận anh ta nữa. Cô coi như không có chuyện gì, tiếp tục đi về phía sáng đèn.

Cô quay trở lại giáo đường, tìm thấy đôi giày đỏ mà cô bỏ quên ở đó.

Cô xách đôi giày, đi chân đất rời khỏi giáo đường.

Lúc này, cô bỗng nhìn thấy một khách sạn nhỏ trông rất tầm thường nằm ngay bên cạnh giáo đường, phía ngoài cửa không treo những món đồ trang trí Noel thường thấy. Nếu không có tấm biển quảng cáo, suýt chút nữa cô đã không nhận ra sự tồn tại của nó.

Tối hôm đó, cô xách theo đôi giày cao gót vào thuê phòng số 412 của khách sạn có tên Hà Tây này.

Khi bước vào phòng, cô cũng chẳng buồn đóng cửa, cởi phất chiếc áo gió đang mặc trên người, tháo luôn áo ngực rồi co tròn trên giường, lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, sáu tiếng chuông của giáo đường lay tỉnh cô trong cơn mê.

Cô trở về khách sạn Hoa Lan để dọn dẹp đồ đạc.

Trong phòng không treo tranh ảnh gì, cũng chẳng có đỉnh vít, cô đành đặt bức Đền đầy sao cạnh chiếc đèn chụp trên tủ đầu giường.

Cô nhuộm lại tóc đen, màu tóc thắm tối tôn lên khuôn mặt nhợt nhạt sần muộn.

Sau đó, cô ngồi trên giường đọc Chòm sao hôm nay.

Cô vô tình nhìn thấy một mẫu tin nhanh.

Tin lạ Noel,

Một ca sĩ quán bar bị một ông già Noel tấn công ngay trên hè phố,

Sau khi sự việc xảy ra, kẻ tình nghi lập tức bỏ chạy, chỉ vớt lại một chiếc bụng giả.

Ca sĩ kia chỉ bị thương nhẹ, không yêu cầu truy cứu.

Cô cười, nhưng đó không phải nụ cười vui.

Cô cười trong làn nước mắt lã chã.

Hôm nay là lễ Giáng sinh.

Đúng nửa đêm, chuông giáo đường ngân vang 12 tiếng. Cô ngồi trong quán bar nhỏ gần đó, nốc cạn nửa chai vodka vị đào.

Cô tính tiền, rồi đi bộ trở về khách sạn.

Cô lảo đảo bước đi trên con phố vắng không một bóng người.

Đi được một quãng, cô thấm mệt, bèn ngồi bệt xuống dãy cầu thang đá nhô ra cạnh vệ đường.

Khi Lâm Khắc đi qua trước mặt, cô khẽ nói:

“Đừng có bám theo nữa.”

Toàn thân Lâm Khắc như đông cứng.

Vài giây im lìm trôi qua, Hỷ Hỷ bỗng cúi người, ôm lấy chú chó vàng nhỏ đang luẩn quẩn cạnh chân. Sau khi rời khỏi quán bar, nó cứ lèo đèo theo sau cô một cách tội nghiệp. Trên chóp mũi nó có một vết sẹo, xem ra là một chú chó vô chủ.

Lâm Khắc thở phào, tiếp tục bước về phía trước.

Hỷ Hỷ đứng dậy, ôm theo chú chó nhỏ, đi sau Lâm Khắc.

Trên con phố vắng, chỉ có hai người im lìm sải bước dưới ánh đèn vàng, bóng Lâm Khắc hắt xuống nền đường, nghiêng ngả trước mắt cô.

Cô thả chú chó qua khung cửa gỗ đang hé mở của giáo đường, phía bên trong đèn vẫn sáng, tiếng người cười nói vẫn vang lên ầm ập.

Cô bước xuống cầu thang, bài thánh ca vẫn ngân lên du dương, dịu dặt phía sau lưng.

Cô vẫn luôn muốn nuôi một chú mèo.

Người khác tưởng rằng cô yêu mèo, không yêu chó. Nhưng thực ra cô nghĩ rằng, chỉ có chó mới có thể là bạn của cô, sẽ luôn trung thành đi theo cô đến cùng trời cuối đất mà chẳng cần phải buộc dây để dắt đi.

Cô bước dưới ánh đèn đường khuya muộn trở về khách sạn. Bỗng chợt nghĩ rằng, một người cũng có thể dắt theo hình bóng của chính mình, hoặc của người khác.

Cũng giống như đêm nay và vô số màn đêm lạnh lẽo trong quá khứ, cô đã dắt theo hình bóng của Lâm Khắc, và Lâm Khắc cũng dắt theo hình bóng của cô.

33. Phần IV. Chương 1: Đường Về

Một ngày nọ, Hỷ Hỷ mua cuốn Đoạn cuối của tình yêu của Graham Greene trong một tiệm sách.

Cô đọc đi đọc lại mấy lần, chìm đắm trong nỗi đau thương muộn phiền.

Có những khi, cô nằm lì trên giường khách sạn vài tiếng liền. Rất ít khi cô ra ngoài, và cũng chẳng buồn chăm sóc bản thân, khiến bộ dạng trông khá lụi tụy.

Tiếng chuông nhà thờ bên cạnh đã không còn dễ dàng đánh thức cô bởi vì cô luôn uống rất nhiều rượu vào đêm hôm trước.

Những màn đêm đằng dẵng của cô đều chìm trong men vodka vị đào nơi quán bar, còn Lâm Khắc thì vẫn ngồi giải sudoku.

Cô ngày càng chìm đắm, còn Lâm Khắc thì ngày càng tỉnh táo.

Giáo đường đã nhận nuôi chú cún vàng kia.

Chú lớn lên từng ngày, giờ đây đã không còn nhỏ nữa.

Thỉnh thoảng cô có sang thăm nó, nó thường ngẩng cao đầu, đi lại nhớn nhợ phía dưới bức tượng Đức mẹ đồng trinh trong khu vườn đằng sau giáo đường.

Chỉ có điều, nó đã không còn nhận ra Hỷ Hỷ nữa.

Mấy tháng gần đây, tòa giáo đường này đã cử hành tổng cộng 12 lễ thành hôn và 4 lễ tưởng niệm. Qua ô cửa sổ khách sạn, cô từng nhìn thấy những cô dâu trẻ rạng rỡ trong bộ váy cưới màu trắng, và cả những bà quả phụ sầu thảm trong bộ đồ đen.

Từ ô cửa sổ này, cô cũng từng âm thầm ngóng nhìn hình bóng Lâm Khắc trở về trong bóng tối.

Một tối nọ, cô trông thấy Lâm Khắc đang thì thào gì đó với chú chó vàng qua dây hàng rào của vườn hoa giáo đường. Anh ta cho nó ăn, và chú chó vàng vẫy đuôi quăn quít, có vẻ như nó khá quý anh ta.

Cô ngấm nhìn, nhưng trong lòng cảm thấy hơi ghen tỵ. Chú chó vàng kia rõ ràng “thuộc về” cô kia mà!

Thế nhưng sau đó, cô lại không ghen tỵ như vậy nữa. Khi nhìn thấy Lâm Khắc chơi đùa cùng chú chó kia, cô thường tưởng tượng ra mẫu đối thoại giữa anh ta và nó. Cô chắc rằng chỉ ít có một lần Lâm Khắc đã nói như vậy:

“Hôm đó cô ấy làm tao giật bắn cả người, hóa ra là cô ấy bảo mày đừng đi theo nữa!”

34. Chương 2

Ngày 19 tháng 3, cô lơ mơ tỉnh dậy sau cơn say, bên ngoài trời đã ngả bóng chiều.

Cô bật máy tính, dùng hòm thư của anh để gửi tặng cho chính mình một tấm thiệp nhạc chúc mừng sinh nhật. Tấm thiệp được viết bằng hàng chữ đỏ:

Hỷ Hỷ!

Chúc em sinh nhật vui vẻ!

Cô nhóc giờ lại lớn thêm một tuổi nữa rồi,

Chúc tất cả mơ ước của em đều trở thành sự thật.

Anh luôn thương yêu em.

Cô mặc bộ váy trắng và đi giày đỏ, rời khỏi phòng rồi bước vào thang máy.

Ở phía dưới sảnh, anh chàng nhân viên khuôn vác với đôi bông mắt trĩu xuống và một khuôn mặt dài, khiến cô liên tưởng đến một chú chó săn đang đứng nghiêm cẩn cạnh thang máy. Anh ta cất lời chào hỏi cô. Người này dường như lúc nào cũng dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn cô.

Năm nay, đôi tất dài cô tự mua tặng mình có màu xanh thẫm.

Chòm sao hôm nay viết rằng:

Tháng này là tháng may mắn của bạn,

Bạn sẽ có cơ hội để suy nghĩ lại mọi việc,

Hãy vứt bỏ quá khứ, và nghĩ tới ưu điểm của chính mình nhé!

Đừng mãi chìm đắm vào sự thương hại đối với bản thân.

Cô đến bờ biển khi trời đã tối muộn.

Mặt biển đêm nay trầm mặc im lìm, từng gợn sóng lăn tăn xô nhẹ trên triền cát thoải.

Bầu trời không một bóng sao, chỉ có vầng trăng lạnh lẽo trút thứ ánh sáng vàng nhạt ra khắp không gian.

Gió hiu hiu thổi từng hồi.

Lâm Khắc ngồi trên một phiến đá to ngay sát mép biển, dáng vẻ nhàn hạ. Trên tay cầm cần câu, bên cạnh là một chiếc xô nhựa, chắc anh ta thả những con cá câu được vào đó.

Hỷ Hỷ cởi giày, từng bước từng bước đi xuống mặt biển mát lạnh.
Áo cô dần ướt thấm, sóng vỗ ngập lên tận trước ngực.
Cô chìm vào lòng biển, lặn một vòng men theo bờ rồi nổi lên mặt nước, trở lên phía bãi cát.
Trên phiến đá kia chỉ còn lại chiếc cần câu và chiếc xô nhựa đổ nghiêng.
Khi thu lại ánh nhìn, cô trông thấy Lâm Khắc đang chạy đến trước mặt.
Anh ta đang chạy bộ!
Ngay cả cần câu và những con cá câu được anh ta cũng vứt ở đó, tự dưng nhảy xuống rồi chạy tập thể dục ra tận bờ biển?
Anh ta tưởng cô muốn tự tử sao?
Cô mỉm cười thê lương.
Chỉ là cô muốn làm theo sự chỉ dẫn của Chòm sao hôm nay mà thôi. Vứt bỏ quá khứ, suy nghĩ về tất cả mọi việc.
Cô chợt nhớ về những người mà cô đã từng yêu thương. Khi nghĩ về Trịnh Lỗ và Mã Lâm, ký ức về họ đã phai mờ đôi chút, và cả những Kim Ngưu, Ma Kết, Bảo Bình và Song Tử nữa...
Cô chỉ cảm thấy buồn cho chính mình.
Lâm Khắc chạy bộ từ đầu bên này sang đầu bên kia của bãi biển, sau đó lại chạy ngược trở về.
Đây thật là một đêm hoang đường.
Đột nhiên cô nhận ra rằng, anh ta chính là người mà cô thuê để dắt theo hình bóng của chính mình.
Vậy thì rất cuộc, anh ta dắt cô nhiều hơn, hay là cô dắt anh ta nhiều hơn?
Chúng ta đều dắt theo bóng dáng cô độc của kẻ khác dưới ánh trăng.
Bao nhiêu năm qua, anh ta đã trở thành người duy nhất theo cô như hình với bóng.
Cô xỏ lại giày vào chân.
Đêm hôm nay, để chúc mừng sinh nhật, cô uống cạn một chai vodka vị đào.

35. Chương 3

Hai tháng đã trôi qua. Sáu mươi bài Chòm sao hôm nay, nhân với bội số cốc vodka.
Cô đắm chìm trong sự chìm đắm của bản thân, ngày tháng cứ thế đàng đàng trôi qua, như một cơn mê không ngày tỉnh lại.
Cô luôn nhận được báo cáo trên quãng đường đi từ khách sạn đến quán bar.
Cô luôn cố bước đi một cách nho nhã, bởi vì cô biết ở một góc khuất nào đó, một ống kính máy ảnh đang dõi theo đợi chờ.
Thế nhưng không phải lúc nào cô cũng làm được như vậy, nhất là khi say xỉn.
Vậy mà, lần nào Lâm Khắc cũng chụp được cô trong những tư thế khá đẹp.
Trong đó có một bức chụp vào ban ngày, cô đang đứng bên ngoài giáo đường và quay đầu lại, đôi mắt mông lung nhìn thẳng vào ống kính.
Không phải cô đang nhìn Lâm Khắc.

Vậy hôm đó cô đang nhìn gì vậy nhỉ?

Điều gì đã khiến cô phải quay lại?

Cô cố gắng hồi tưởng.

Hay là chú chó vàng kia bỗng nhiên sủa cô?

Hay là tiếng chuông giáo đường chợt ngân lên từng hồi ngay khi cô vừa bước đi?

Cô lặng ngắm một Hỷ Hỷ khác lạ dưới ống kính của Lâm Khắc. Những sợi tóc xõa bung trên khuôn mặt, đôi mắt mở to mơ hồ nhìn về máy ảnh, anh ta đã kịp chớp lấy khoảnh khắc này.

Cô nhận thấy tình yêu trong bức ảnh.

Thế nhưng, hôm đó sau khi ngoảnh lại cô đã làm gì? Có lẽ cô đã tiếp tục bước trên con đường của mình...

Một đêm trong cơn mơ, Hỷ Hỷ bỗng nghe thấy một tiếng nổ lớn. Cô giật mình kinh hãi ngồi bật dậy, tưởng rằng vừa trải qua một cơn ác mộng. Sau đó, cô nghe thấy tiếng thủy tinh rạn vỡ, tiếng còi hú của xe cảnh sát từ đằng xa vọng lại inh ỏi, trên phố tiếng người hỗn loạn và tiếng bước chân chạy lại ngày một đông hơn.

Cô cũng tò mò bật đèn bước xuống giường, mở cửa lối đầu ra ngoài hành lang thăm dò.

Cô trông thấy một vài cảnh sát với sắc mặt nghiêm trọng cùng đám người khách trọ đang mặc quần áo ngủ, chắc họ cũng giống như cô, bị lay tỉnh bởi tiếng động lạ kia, những người này chen kín ở một phòng nằm cuối dãy hành lang.

Sau một hồi, cô nhìn thấy hai viên cảnh sát áp giải một người đàn ông to béo mặc comple nhưng không thất cả vạt ra ngoài.

Người đàn ông kia cúi đầu ủ rũ bước qua trước mặt cô, nhìn khoảng chưa đến 40 tuổi, nồng nặc hơi rượu.

Anh chàng khuôn vác hành lý có khuôn mặt giống chó săn kia đi qua nói riêng với cô, người kia là một viên thanh tra, định dùng súng tự sát nhưng lại không thành, viên đạn đi chệch hướng bắn vỡ tung chiếc đèn trong phòng.

Hỷ Hỷ nghe xong, gạt đầu rồi đóng cửa. Cô chẳng buồn quan tâm, mò mẫm về giường nằm vùi trong chăn rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Tối hôm sau khi xuống tầng mua báo, cô đọc được mẩu tin kia:

Đêm hôm qua, một viên thanh tra nợ nần chồng chất đã thuê một phòng trên tầng 4 của khách sạn Hà Tây để tự sát, đứng vào giây cuối cùng khi chuẩn bị nổ súng, mũi súng đi chệch và bắn vỡ chiếc đèn treo phía trên trần nhà...

Cô quảng tờ báo, đến quán bar uống ly vodka vị đào ngày hôm nay của cô.

Cô chọn một bàn nằm khuất phía trong góc và ngồi xuống, Lâm Khắc ngồi chỗ quầy bar hình móng ngựa, cầm cú giải sudoku.

Hôm qua lúc xảy ra chuyện, anh ta cũng đang ở quanh khách sạn chứ?

Lúc cô uống đến ly vodka thứ năm, quầy bar đã chật kín người, vài khách rượu chặn mắt tầm nhìn khiến cô không thể trông sang phía quầy bar được nữa.

Đăm phút sau, một gã đầu to mặc bộ đồ tây bóng bẩy, trên tay cầm một ly vodka trắng bước đến bắt chuyện với cô.

Gã ta kéo ghế, thản nhiên ngồi xuống.

Xem ra, gã ta cũng trạc tuổi vị thanh tra tự tử bất thành hôm qua.

Gã ta mở miệng hỏi:

“Hương đào ngon như vậy cơ à? Anh thấy em uống rất nhiều rồi đấy.”

Hỷ Hỷ nhắc ly lên uống một ngụm dài, nói:

“Có đào thì sẽ ngọt mà!”

Đầu to nhìn vào ly rượu của mình:

“Vậy thì lạ thật! Uống vodka không phải để thưởng thức vị đắng của nó hay sao?”

“Đôi khi anh sẽ chê vì nó quá đắng đấy.”

Gã ta nói:

“Xem ra em có tâm sự.”

“Tâm sự thì ai mà không có nhỉ?”

“Tâm sự của những cô gái đẹp thì luôn rất nhiều.” Gã ta buông lời tán tỉnh.

Hỷ Hỷ kể cho gã nói nốt.

“Có ai từng nói với em rằng, mắt em rất đẹp không?”

“Vậy sao?” Cô cười nhẹ, uống hết ly rượu.

“Và sáng như những vì sao nữa.” Đầu to nói.

Cô giơ tay vẫy bồi bàn để gọi thêm ly nữa. Người đó đang bận nên không nhìn thấy cô.

“Anh lấy cho em nhé, vẫn vị đào hả?”

Cô gật đầu, cảm thấy hơi men đang ngấm dần trong huyết quản.

Khi quay trở lại, gã cầm trên tay một ly vodka vị đào và một ly vodka trắng.

“Trút bầu tâm sự với rượu là chuẩn nhất rồi.” Đầu to nói, “rượu có thể giúp chúng ta giữ bí mật.”

Cô nhấp một ngụm rượu, nói:

“Có chuyện gì tôi cũng kể với anh thôi. Anh tôi là tướng cướp mệnh mông...” Cô che miệng cười lớn.

“Tôi đang nói gì thế nhỉ! Ý tôi là, anh ấy là biển cả mệnh mông, dù có bao nhiêu tâm sự đi nữa, tôi cũng có thể trút hết vào...”

Cô thao thao một hồi, mắt bỗng hoa lên, khuôn mặt của đầu to như chia ra làm hai, bóng dáng của những người xung quanh cũng mờ ảo hiện.

Cô nhấp thêm ngụm nữa, cố gắng để tỉnh táo nhưng lại càng mụ mị.

Cô nhìn thấy hai gương mặt của đầu to cười cợt, rồi gã dìu cô đứng dậy.

“Đi đâu thế?” Cô chệnh choáng cười nói.

“Lên xe của anh, chúng mình ra chỗ này hay lắm nhé.”

“Lâm Khắc đâu?” Cô thì thào.

Cô không nhìn thấy anh ta phía bên quầy bar.

Đầu to vội vàng ôm cô bước ra ngoài.

Xe gã ta đỗ ở ngay lề đường. Gã mở cửa, rồi đẩy dúm cô vào bên trong.

Cô ngã nằm ở ghế trước, một chân kẹt ở phía ngoài, tay bám lấy cửa xe muốn thoát ra.

“Không có Lâm Khắc, tôi không đi đâu cả. Tôi muốn về nhà.” Cô chỉ tay về khách sạn Hà Tây phía trước mặt, móc chiếc chìa khóa trong túi ra đung đưa, “Tôi ở ngay đó, không cần phải ngồi xe.”

“Vậy thì tiện quá rồi! Nhưng chúng mình vẫn phải lái xe qua đó.” Đầu to vẫn cố nhét chân cô vào xe, đóng sập cửa lại.

Cô thấy đầu đau như búa bổ. Liệu có phải gã ta đã bỏ thuốc vào ly rượu của cô không? Tên khốn nạn này!
Cô muốn xuống xe, nhưng chẳng còn sức để vẫy vùng nữa.
Chiếc xe lao đi như bay.
Lúc này, cô lơ mơ nhìn thấy Lâm Khắc chạy ra từ quán bar, cố đuổi theo cô.
Nhưng đã quá muộn rồi.

36. Chương 4

Đầu to lái xe vào con hẻm cạnh khách sạn Hà Tây rồi dừng lại.
Gã lôi Hỷ Hỷ xuống, trên tay cầm chiếc chìa khóa phòng của cô.
Cô lảo đi, loạng choạng bước theo gã.
Cả hai vào thang máy lên tầng bốn.
Gã mở khóa vào phòng, đóng sập cửa, rồi đẩy cô nằm vật bên cạnh giường.
Gã cởi bộ complet, tháo thắt lưng, lộ nguyên hàm răng trắng bóng cười cợt:
“Anh sẽ rất nhẹ nhàng thôi! Đảm bảo em sẽ sướng hơn tiên!”
Gã tụt phất quần, bước qua nắm tóc cô kéo thẳng lên giường rồi nằm đè lên.
Hỷ Hỷ gắng sức đẩy ra, nhưng gã liền tóm chặt lấy hai cổ tay xanh gầy của cô, chiếc vòng bị giật mạnh đứt bung thành hai đoạn, những viên ngọc thạch vung vãi khắp nơi. Cô vung chân đá gã nhưng không trúng.
“Anh ơi! Cứu em!” Cô kiệt sức, hổn hển kêu lên.
“Ầm!!”
Cửa phòng bỗng nhiên bật tung.
Đầu to giật bắn mình, ngơ ngác quay lại nhìn.
Hỷ Hỷ nhìn thấy có hai Lâm Khắc xông thẳng vào phòng, cả khuôn mặt giống chó săn của anh chàng khuôn đồ cũng trở nên dài ngoẵng.
Lâm Khắc lôi đầu to từ trên người cô xuống, nện một cú trời giáng vào mặt gã, sau đó tiếp một cú nữa.
Cô nghe thấy tiếng vật lộn và tiếng thứ gì đó đổ rầm xuống đất.
Rồi tiếng ai đó kéo một người khác đang nằm sõo trên đất ra ngoài.
Không khí trong phòng lại trở nên tĩnh lặng.
Hình như cô nhìn thấy Lâm Khắc đang ngồi xồm trước giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô:
“Em sao rồi?”
“Anh... sao bây giờ anh mới tới? Em buồn ngủ quá...” Cô nhắm mắt thì thào trả lời, rồi quay mặt đi ôm lấy một góc chăn, vùi mặt vào chiếc gối, nhọc nhằn chìm vào giấc ngủ.
Cô ngủ li bì tận đến chiều ngày hôm sau.
Lúc tỉnh lại, cô nghe văng vẳng đâu đó tiếng chuông giáo đường vang bên cửa sổ.
Đầu đau như muốn nổ tung, cô bò dậy, lấy một ly nước uống liền bốn viên thuốc đau đầu, rồi lại trở về ngồi thần thờ cạnh thành giường.

Từng giọt sáng cuối cùng của buổi chiều tà luồn xuyên qua khe cửa, chảy vào trong phòng và đọng lại từng vũng trên sàn nhà. Cô vẫn mặc nguyên bộ quần áo từ đêm qua, trên tay chẳng chịt những vết bầm tím và hằn xước. Trong phòng mọi thứ vẫn tĩnh lặng như tờ. Bức Đêm đầy sao vẫn đặt trên chiếc tủ đầu giường, chiếc vòng tay đứt thành hai đoạn đặt trước bức Đêm đầy sao, 12 viên ngọc thạch nằm gọn gàng ngay cạnh đó.

Một nỗi chua xót xen lẫn tủi nhục nhói lên từng hồi trong tim cô.

Cô bật khóc, khóe môi run rẩy khô khốc. Ban đầu là thút thít, cuối cùng thì òa trút như vỡ bờ.

Cô vừa khóc vừa kéo ngăn bàn bên cạnh giường, lấy ra một chiếc kéo.

Cô xuống bên kia giường, đi chân trần bước vào phòng tắm, đứng trước gương rồi chải xoa mái tóc rối bù, sau đó cắt gọn đến ngang vai. Từng sợi tóc vụn lơ thơ bay trên gò má cô.

Cắt tóc xong, cô bước vào bồn tắm bật vòi hoa sen tắm gội một lượt từ đầu đến chân.

Một là chết quách cho xong, nếu không thì phải sống sao cho thật tốt. Huống hồ, cô còn có rất nhiều tiền kia mà! Trong tài khoản của cô là cả một gia tài mà mẹ nuôi đã dành tặng.

Cô tắm rất lâu rất lâu, như một chú cá được trở về với biển rộng.

Cô bắt đầu ngân nga một cách vui vẻ.

Tắm xong, cô lấy khăn tắm lau khô tóc, rồi lại dùng nó để quấn quanh người.

Lúc bước ra ngoài bồn tắm, cô lại trở về là một cô gái 24 tuổi.

Cô xoa tung những giọt nước bám trên mái tóc, ngồi xuống cạnh giường rồi bật máy tính.

Hỷ Hỷ!

Dạo này em có khỏe không ?

Anh vẫn ổn.

Khi không có anh bên cạnh, em phải tự chăm sóc bản thân cho thật tốt đấy nhé!

Mặc dù bề ngoài có vẻ không giống như vậy, nhưng anh biết em là một cô bé rất kiên cường.

Anh luôn tự hào vì em.

Anh trai.

Cô viết xong bức thư, rồi dùng hòm thư của anh gửi đến email của mình.

Sau khi nhận được thư, cô đọc lại một lần nữa.

6 giờ 20 phút, cô sửa xong chiếc vòng ngọc thạch kia, và đeo lại trên cổ tay. Sau đó cô sấy khô tóc, thay đồ và đi xuống dưới tầng.

Dưới tiền sảnh, cô nhìn thấy anh chàng khuôn đồ với khuôn mặt chó săn.

Cô mỉm cười với anh ta.

Thấy cô tự dưng thay đổi, khuôn mặt anh ta lộ lên vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn cố không tỏ ra bên ngoài. Có lẽ khuôn mặt giống chó săn kia là cách che giấu cảm xúc tốt nhất, người khác sẽ không dễ để đoán định sắc diện của anh ta.

Cuối cùng Hỷ Hỷ cũng hiểu ra rằng, Lâm Khắc đã mua chuộc anh chàng khuôn vác đồ này. Trong đêm vị thanh tra kia nổ súng, Lâm Khắc vẫn ở ngay cạnh cô.

Cô bước ra ngoài khách sạn.

Khi đi ngang qua giáo đường, cô trông thấy chú chó vàng đang nằm trầm tư bên dưới bức tượng Đức mẹ phía sau vườn hoa.

Cô nhướn miệng cười với nó, và hình như nó cũng đang cười với cô.

Cô mua một tờ báo trong tiệm tạp hóa, đọc mục Chòm sao hôm nay mà cô đã lỡ muộn trong ngày.

Trên đó viết:

Song Ngư thường có tư tưởng của một nhà triết học,

Họ có thể tìm thấy lối thoát trong những hoàn cảnh khó khăn.

“Giác ngộ” là chủ đề hôm nay của bạn.

Chú cá bé nhỏ, hãy thưởng thức một ngày mới nhé!

Hỷ Hỷ sắm được vài bộ quần áo mới trong cửa hàng thời trang. Khi cô bước ra ngoài, trời đã lất phất mưa.

Bây giờ đang là mùa mưa phùn.

Cô khoác chiếc áo mưa màu xanh cỏ vừa mới mua, ung dung sải bước trên con phố lớn.

Hỷ Hỷ tìm được một chỗ trống trong nhà hàng Tây Ban Nha chật kín khách ngồi. Cô gọi một suất cá mực, dăm bông, nấm xào và một đĩa cơm hải sản to.

Lúc cô gọi thanh toán tiền, một cô bé nhân viên chỉ tầm 16-17 tuổi chạy qua lễ phép nói rằng:

“Chị ơi, vừa xong có một khách đã thanh toán tiền cho chị rồi ạ.”

Cô đưa ánh mắt hồ nghi nhìn ra bốn phía, hình như xung quanh chẳng có ai đang nhìn cô cả.

“Người ấy đâu?”

“Ông ấy đã đi rồi ạ.” Cô bé trả lời.

“Trông ông ấy như thế nào?”

“Ông đó ạ? Khoảng chừng hơn 60 tuổi, tóc bạc trắng, lùn lùn béo béo...”

“Ông ta không để lại tên à?”

“Không chị ạ. Ông ấy trả tiền mặt.”

Cô thoáng băn khoăn, đứng dậy xách đồ ra khỏi nhà hàng Tây Ban Nha.

Rõ ràng cô chẳng nhìn thấy ông cụ nào cả. Hỷ Hỷ biết cô bé nhân viên kia nói dối mình. Có ai đó đã bảo nó nói như vậy.

Mưa đã tắt.

Cô mang theo nụ cười bước đi trên con đường về.

37. Chương 5

Ngày hôm sau, Hỷ Hỷ nhuộm mái cắt ngắn sang màu nâu, khuôn mặt cô trông hơi xanh xao.

Những ngày sau đó, mỗi ngày cô đều rời khỏi phòng để đi tản bộ, hấp thụ ánh mặt trời và không khí trong lành, nhờ vậy mà nét tiêu tụy trên khuôn mặt cũng dần dần phai dấu.

Mỗi lần nhìn thấy anh chàng khuôn vác có khuôn mặt giống chó săn ở dưới tiền sảnh, cô thường tỏ ra không hồ hởi cũng chẳng lạnh nhạt, để tránh làm anh ta nghi ngờ rằng cô đã biết tất cả mọi chuyện.

Hỷ Hỷ lại bắt tay vào làm đồ trang sức. Cô làm một bộ mặt dây chuyền có hình 12 chòm sao.

Một hôm, cô hẹn Bích Bích đi uống trà chiều.

Bích Bích hơn cô hai tuổi, là giám đốc của vũ đoàn ngày trước cô từng làm. Sau khi vũ đoàn đó giải tán, Bích Bích chuyển sang làm công tác nghệ thuật, cô ấy quen với rất nhiều người trong giới nên thường hay giới thiệu Hỷ Hỷ đi tham gia ứng tuyển.

Bích Bích xách túi bước vào quán cà phê, vừa trông thấy Hỷ Hỷ liền cười nói, giọng có ý trách:

“Lâu lắm rồi chẳng có tin tức gì về cô cả! Cô mất tích hả?”

“Đâu có! Anh của em đi công tác nước ngoài, nên em sang ở cùng anh ấy vài tháng.”

Bích Bích gọi một ly cà phê sữa, quay sang hỏi tiếp:

“Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên đúng là nam Bọ Cạp và nữ Kim Ngưu à? Trong Thủy Hử viết như vậy hả?”

Hỷ Hỷ ngơ ngác, nuốt nốt cà phê đang ngậm trong miệng:

“Chị nói gì cơ?”

“Lần trước em nói đó! Em bảo tình yêu của Bọ Cạp và Kim Ngưu chỉ có sex mà chẳng có tình yêu còn gì.”

Hỷ Hỷ chợt nhớ ra. Hôm đó, Bích Bích bảo cô giới thiệu anh trai cho cô ấy, thế là cô đành phải bịa ra câu chuyện này.

“Ồ! Chắc các nhà chiêm tinh dựa vào dã sử để đoán mò như vậy thôi.”

“Đạo này chị đang hẹn hò với một Bọ Cạp đấy.” Bích Bích nói tiếp, “chị kể chuyện này cho anh ấy. Thế là anh ấy bảo rằng: ‘Anh đâu phải Tây Môn Khánh!’”

Bích Bích nói xong, bật cười ha hả.

“Em có quà cho chị đấy.”

Hỷ Hỷ lấy từ trong túi xách ra một chiếc bị vải màu đen, đổ một đôi khuyên tai màu xanh lục bảo vào lòng bàn tay.

“Tặng chị đấy, lục bảo là ngọc bảo hộ của Kim Ngưu.”

“Ồi! Đẹp thế! Là em làm đó hả?”

Bích Bích đeo chiếc khuyên lên tai, vui vẻ hỏi:

“Có đẹp không?”

Hỷ Hỷ mỉm cười gật đầu.

“Em nên hành nghề thiết kế trang sức đi. Em có năng khiếu đấy.” Bích Bích nói.

“Em thích múa cơ. Khi nào có đợt tuyển mới thì chị gọi em nhé.”

“Bao lâu rồi em không múa nhỉ?” Bích Bích đột nhiên hỏi.

Hỷ Hỷ câm lặng.

Làm gái nhảy trong hộp đêm thì đâu thể tính là diễn viên múa.

Kỹ năng múa của cô đã phí hoài từ rất lâu rồi.

“Một lúc nữa chị phải đi tập múa đây, cô giáo đó giỏi lắm, em có muốn đi cùng không?”

Thế là, cô cùng Bích Bích đi học múa Flamenco.

Cô giáo đó đến từ Tây Ban Nha, chỉ dừng chân ở Đà Loan khoảng chừng nửa năm rồi sẽ chuyển đi nơi khác. Hỷ Hỷ nhảy múa hăng say, mồ hôi vã ra như tắm trên sàn gỗ của phòng học.

Những hôm không phải học, cô sẽ đi ra bờ biển.

Cô mặc bộ bikini ngụp lặn trong làn nước mát, nằm dưới ô để đọc sách. Cô đọc cuốn Cô nhi miền biển của Le Guin, cuốn Màu đêm mộng lung của Zweig, và cuốn Người đọc của Bernhard Schlink. Đến tối, cô tự thưởng mình một ly vodka vị đào.

Hỷ Hỷ!

Em đúng là một cô gái luôn khiến cho người khác phải bất ngờ!

Em gái ngoan của anh, xem ra anh không cần phải lo lắng nữa rồi!

Anh luôn thương em.

Hỷ Hỷ đọc đi đọc lại bức thư này hai lần, sau đó mới gửi đến email của mình.

Bản báo cáo theo dõi cuối tháng có vài bức ảnh chụp cô đang mặc bikini tung tăng trên bãi biển.

Hỷ Hỷ trong ảnh là một cô gái vui tươi, đang đắm mình dưới ánh nắng ấm áp của tuổi thanh xuân.

38. Chương 6

Một ngày của tháng 11, cuối cùng Hỷ Hỷ cũng có cơ hội để tham gia đợt tuyển chọn diễn viên múa.

Mới tờ mờ sáng, cô đã nhét bộ quần áo múa và đôi giày vải vào trong chiếc túi xách to bản, bước vào thang máy đi xuống tầng.

Tâm trạng cô khá vui vẻ, lúc bước ra khỏi thang máy còn cười một cái thật tươi với anh chàng khuôn vác đồ có khuôn mặt chó săn. Chàng ta có vẻ hơi kinh ngạc, dường như cũng định mỉm cười đáp lại, thế nhưng do mặt quá dài, mồm lại khá nhỏ, nên đợi đến khi hai bên khoé miệng kéo lên lộ ra một nụ cười e thẹn, chắc phải đợi mất khoảng vài giây.

Hỷ Hỷ không đợi được. Cô sốt sắng muốn xem xem Chòm sao hôm nay nói như thế nào.

Trên đường đi, cô ghé vào siêu thị mua một tờ báo.

Thế nhưng, phần chiêm tinh của cung Song Ngư hôm nay không hé lộ bất cứ manh mối nào, không có “Hôm nay là ngày may mắn của bạn” “Hôm nay bạn sẽ cầu gì được nấy!” hay những câu khích lệ đại loại như vậy.

Cô chuyển qua đọc cung Cự Giải. Có những khi người bên cạnh chính là một mặt gương phản chiếu, ta có thể soi vào đó và suy ra được vận mệnh của mình.

Nếu như hôm nay Lâm Khắc may mắn, vậy thì cô cũng sẽ may mắn thôi.

Vậy mà mục chiêm tinh của cung Cự Giải lại chẳng nói rằng “Hôm nay, người bên cạnh bạn sẽ khiến cho bạn cảm thấy tự hào” hay những câu nói kiểu như vậy.

Hỷ Hỷ đọc tiếp đến cung Bọ Cạp của anh trai, nhưng lại phải thất vọng một lần nữa. Mục chiêm tinh của Bọ Cạp cũng chẳng hề ghi “Người thân của bạn hôm nay sẽ khiến cho bạn cảm thấy hạnh diện!”

Cô tặc lưỡi gấp báo cất vào trong túi. Lúc ngang qua cổng giáo đường, cô chợt nhớ ra điều gì đó, bèn quay lại rút hai tờ 100 tệ nhét vào hòm công đức. Quyền góp cũng là một cách để thỉnh cầu may mắn.

Lúc bước xuống bậc thang bên ngoài giáo đường, lòng cô ngập tràn hy vọng.

Thế nhưng, đợt tuyển chọn đã kết thúc chỉ trong nháy mắt.

Đây là một vở vũ kịch quy mô lớn, ai được chọn sẽ phải đi lưu diễn những một năm. Khi đến nhà hát, cô mới phát hiện ra rất nhiều cao thủ đều tề tựu về đây. Ngoài ra, có rất nhiều diễn viên múa tham gia ứng tuyển mới chỉ mười mấy hai mươi tuổi, trẻ và dẻo dai hơn cô rất nhiều.

Cô thay giày và quần áo múa trong phòng thay đồ, nóng lòng chờ đợi trên ghế khán giả. Đạo diễn, phó đạo diễn và ê kíp đang ngồi ở dãy đầu, khuôn mặt ai nấy đều cực kỳ nghiêm túc. Họ sẽ chọn ra chưa đến 10 người trong số 100 diễn viên tại đây.

Các diễn viên ngồi tản mát rì rầm chuyện trò quanh khán đài của nhà hát.

Hỷ Hỷ len lén quay đầu lại, mãi một lúc sau mới nhìn thấy Lâm Khắc. Anh ta đội chiếc mũ lưỡi trai, ngồi trong góc tối dưới hàng ghế cuối cùng, trà trộn giữa những nam diễn viên múa cũng đến ứng tuyển.

Tiếc là, Lâm Khắc không có cơ hội được nhìn thấy cô lên bục nhảy múa.

Đợt tuyển buổi sáng kết thúc, vẫn chưa đến lượt cô.

Đợt tuyển buổi chiều vừa bắt đầu được chưa bao lâu, phó đạo diễn liền đứng dậy tuyên bố đã tìm thấy diễn viên phù hợp, những người khác có thể ra về.

Hỷ Hỷ còn chẳng có cơ hội để lên sân khấu. Mà giả như có lên, cô cũng biết rằng sẽ chẳng tới lượt mình được chọn.

Nguyên một buổi sáng, những người mà cô thấy đều là những cao thủ trẻ tuổi thân thủ phi phàm. Ngồi trên ghế xem họ biểu diễn mà cô thấy run lên vì sợ hãi.

Cô cởi bộ đồ múa và mặc lại quần áo thường, ủ rũ rời khỏi nhà hát.

Ánh nắng đầu chiều tươi sáng ấm áp, cô thấy chiếc mũ lưỡi trai của Lâm Khắc thấp thoáng giữa đám người đang chờ xe buýt bên đường đối diện.

Hỷ Hỷ băng qua đường, đi thẳng về phía bên xe buýt, khiến cho Lâm Khắc giật mình quay đầu đi thẳng vào một công viên ngay cạnh đó.

Sao lại phải trốn nhĩ? Cô chỉ muốn một cái ôm cho vơi bớt mệt mỏi thôi mà.

Nhưng cô biết rằng đó là điều không thể.

Xe buýt vừa cập bến, sau một hồi chen lấn, cô tìm được một chỗ phía cuối xe.

Qua ô cửa kính, cô nhìn thấy Lâm Khắc hốt hải chạy ra từ công viên, rầu rĩ nhìn chiếc xe dần khuất xa.

Khi trở về phòng khách sạn, cô nhìn qua khe cửa sổ và phát hiện ra Lâm Khắc đã đứng ở dưới từ thuở nào.

Anh ta đứng cạnh hàng rào phía trước vườn hoa của giáo đường, thì thầm to nhỏ gì đó với chú chó vàng.

Cô đoán anh ta đang nói:

“Tao biết làm thế nào để an ủi cô ấy bây giờ?”

Cô rời khỏi cửa sổ, trèo lên giường bật máy tính.

Trong máy của cô có một tấm ảnh chụp Lâm Khắc đang đứng nhìn từ dưới lên, hôm đó cô đã dùng máy ảnh của mình lén chụp qua khe cửa sổ.

Cô mỉm cười, nhẹ vuốt lên khuôn mặt thanh tú của anh, màn hình máy tính in lên từng vệt ngón tay.

Đây chính là cái ôm của cô.

Trước kia khi nhìn cô, trông anh cũng như vậy.

Khi còn ở nhà mẹ nuôi, thỉnh thoảng anh có đến thăm cô, và mỗi lần anh phải về, cô đều chạy ra trước dãy ban công bám đầy nho leo tím để nhìn theo.

Anh sẽ nhìn lên, vẫy tay bảo cô đi vào.

39. Chương 7

Cứ thế hai năm trời đằng đằng trôi qua.

Hai lần sinh nhật, hai đôi tất dài, 730 mục Chòm sao hôm nay, 20 lần thi tuyển rồi lại trượt, hay là 30 lần nhỉ? Cô cũng chẳng còn nhớ nữa.

Chỉ nhớ duy nhất có một lần, Hỷ Hỷ nhận ra dấu chân của thần may mắn đã từng lướt qua cuộc đời mình.

Hôm đó, khi buổi tuyển chọn diễn viên vừa kết thúc, cô mua một ly cà phê trong quán giải khát cạnh nhà hát rồi ra ngoài đứng uống. Một cô gái bước vào trong quán, khi nhìn thấy Hỷ Hỷ, cô ấy liền đi qua chào hỏi.

Hỷ Hỷ thấy cô gái kia hơi quen quen, vẻ như cô ấy cũng vừa mới thi tuyển, bộ đồ múa màu đen bó sát người bên trong chiếc áo khoác vẫn chưa được thay ra. Nhưng khi nãy trong nhà hát có biết bao nhiêu người, Hỷ Hỷ chẳng hề có ấn tượng gì với cô ấy cả.

“Cậu là Lộ Hỷ Hỷ phải không? Lâu rồi không gặp!” Cô gái xởi lởi nói.

Hỷ Hỷ cố gắng nhớ lại, tên cô ấy là gì nhỉ? Betty? Mary? Joanne?

Cũng may, cô gái đã xưng tên của mình ngay sau đó.

“Tớ Tiểu Hạ đây! Ngày xưa có một dạo cũng làm trong cái vũ đoàn đã bị giải tán kia đó, cậu không nhớ sao?”

Dường như Hỷ Hỷ đã có chút đầu mối, nhưng cô vẫn chẳng thể nhớ ra.

“Vở vũ kịch ngày trước, tại sao cậu lại không đi diễn vậy?” Tiểu Hạ lại hỏi.

Hỷ Hỷ nghe mà chẳng hiểu gì cả.

“Vở nào nhỉ?”

“Thì Vườn hoa ác ma đó!”

Cô không hề quên, một buổi sáng của rất nhiều năm về trước, cô đi ứng tuyển vai bông hoa ăn thịt người trong vở Vườn hoa ác ma. Cô thi xong mà chẳng có chút niềm tin nào cả. Khi chiều xuống và trong lòng nặng trĩu ưu tư, cô quay lại nhà hát để xem bảng danh sách trúng tuyển dán trên tấm bảng thông báo. Trên bảng danh sách không có tên cô.

“Họ đâu có chọn tớ.” Hỷ Hỷ nói.

Tiểu Hạ cười:

“Haiz, lần đó tớ cũng tưởng bị trượt rồi. Trên danh sách không thấy tên đâu. Nhưng sau đó tớ vẫn thử sờ xem có phải danh sách đó chỉ có một tờ hay không, ai dè vẫn còn một tờ nữa ở đằng sau thật, tên của tớ có ở trên đó, còn tên của cậu đặc biệt như vậy nên tớ vẫn nhớ. Nhưng cuối cùng cậu lại không đến ...”

Bản danh sách đó có hai trang sao?

Nếu như hôm đó không bị đánh trượt, cô sẽ không đến ngủ ở phòng bi-a, và cũng sẽ không biết Đối Đức Lễ đã tìm cô.

Vậy thì đến hôm sau, cô cũng sẽ không nhìn thấy Lâm Khắc ở văn phòng luật sư.

Có lẽ Đối Đức Lễ sớm muộn gì cũng tìm ra cô, và cô vẫn sẽ được thừa kế tài sản. Thế nhưng, cô sẽ không thể gặp được Lâm Khắc đúng thời điểm như vậy.

Nếu như không gặp Lâm Khắc, và đi diễn vở vũ kịch kia, có lẽ câu chuyện của cô đã trở thành một phiên bản khác.

Ngã rẽ của cửa sinh mệnh sẽ dẫn cô đi sang một con đường khác.

Cô nhìn qua vách cửa kính của tiệm cà phê, bóng dáng chiếc áo jacket xanh đang đi đi lại lại ngoài siêu thị phía bên kia đường.

Mỗi lần cô thi trượt, anh ta đều cùng cô trở về.

Cô quay lại hỏi cô gái có tên Tiểu Hạ kia:

“Hôm nay cậu cũng thi trượt à?”

Tiểu Hạ lúng túng trả lời:

“Không. Tổ đến mua cà phê rồi về. Hôm nay phải bắt đầu tổng duyệt rồi.”

Tiểu Hạ bối rối gượng cười, quay đầu đi ra phía quầy bán hàng.

Hỷ Hỷ cầm cốc cà phê bước ra ngoài, băng qua đường rồi đi xuyên qua công viên, lặng lẽ bước trên con phố lớn náo nhiệt.

Cô quăng cốc cà phê trống rỗng vào thùng rác, ghé vào tiệm sách mua cuốn Nhà thờ Đức Bà Paris của Victor Hugo.

Những cơn gió đêm của tháng 11 bắt đầu ủa về se sắt. Ở một góc nào đó phía sau, Lâm Khắc vẫn âm thầm dõi theo bóng hình thất bại của cô.

Rốt cuộc cô thích phiên bản nào của vận mệnh?

40. Chương 8

Để xua tan nỗi u uẩn trong lòng và xóa đi cảm giác trống rỗng, cô mua cuốn Sự bất tử của Milan Kundera trong tiệm sách.

Cuốn sách có một đoạn khiến cô say sưa mê mẩn.

Dường như thuật chiêm tinh dạy cho chúng ta rằng, cần phải tin tưởng vào vận mệnh - bạn không thể thoát khỏi vận mệnh của mình! Nhưng theo tôi, những điều thuật chiêm tinh (xin hãy lý giải chiêm tinh là sự ẩn dụ của sinh mệnh) nói là những thứ sâu sắc hơn; bạn không thể thoát khỏi chủ đề vận mệnh của chính mình.

Chủ đề của vận mệnh!

Nếu như hôm đó cô vẫn lựa chọn đi đến văn phòng của Đối Đức Lễ, thì chỉ cần sớm hơn một bước hoặc muộn hơn một bước, cô và Lâm Khắc sẽ mãi mãi chẳng thể gặp nhau. Nhưng cuối cùng, cô vẫn bước đi một bước mang tính quyết định trên vòng xoay của cuộc đời; hay nói cách khác, cô đã dừng lại và nhìn về phía anh ta đứng vào thời khắc ấy.

Và qua biết bao nhiêu năm, bóng dáng mà cô trông thấy ngày hôm ấy, giờ đây vẫn đang âm thầm bảo vệ cô.

Đây là biểu đồ chòm sao của cô!

Một ngày đầu tháng 12, số phận lại một lần nữa giễu ghẹo cô.

Hôm đó, cô lại tham gia thi tuyển ở nhà hát thành phố.

Và dĩ nhiên, cô lại trượt.

Hỷ Hỷ thu dọn đồ đạc rời khỏi khán phòng, bước dưới ánh nắng chênh chếch của ngày đông. Một người đàn ông với dáng người mảnh dẻ cũng bước ra từ nhà hát, bám theo phía sau cô. Anh ta khoảng 30 tuổi, mái tóc xoăn gợn tự nhiên như sóng biển xen lẫn vài sợi tóc bạc, một khuôn mặt thanh tú với đường nét rõ ràng, sống mũi đeo một chiếc kính không gọng, trên vai đeo một chiếc balo, trông giống một nghệ thuật gia.

Anh ta nở một nụ cười, rồi thẳng tuột hỏi Hỷ Hỷ:

“Trượt rồi hả em?”

Hỷ Hỷ gặp anh ta trong khán phòng lúc này, nhưng không biết anh ta biểu diễn ra sao, có lẽ anh ta đến sớm hơn cô và đã thi xong từ trước đó.

Cô nhún vai hỏi lại:

“Anh cũng vậy?”

Mặt anh ta lộ lên vẻ lúng túng:

“Trông anh giống diễn viên múa lắm hả?”

Hỷ Hỷ gật đầu ngay tắp lự. Thấy vậy, anh ta liền phì cười:

“Không phải! Thực ra anh là một nhà quay phim. Anh chuẩn bị làm một bộ phim tài liệu về diễn viên múa, vị biên kịch kia là bạn của anh, chị ấy bảo anh đến đây để quan sát việc tuyển chọn diễn viên.”

Cô đáp một tiếng, rồi tiếp tục bước đi.

Anh ta vội vàng đuổi theo cô, nói:

“Anh có thể xin em một chút thời gian không? Anh muốn thu thập tài liệu.”

Hỷ Hỷ trả lời:

“Anh nên đi tìm những diễn viên múa vừa mới trúng tuyển kia chứ.”

Anh ta chỉnh lại gọng kính trên sống mũi:

“Anh muốn quay một câu chuyện thất bại của một diễn viên múa...”

Cô liếc anh ta một cái, không biết là nên mừng vì may mắn hay là cảm thấy buồn cười.

Cô nói:

“Anh thật là thẳng thắn.”

Đối phương cười cười:

“Đây có thể coi là ưu điểm của anh.”

Hỷ Hỷ tiếp tục đi về phía trước:

“Hôm nay không phải chỉ có mình em thi trượt, anh hãy đi tìm người khác đi.”

“Nhưng tư thế múa của em trông lạ lắm.”

Cô nhìn anh ta chăm chăm:

“Lạ? Em có thể coi đó là một lời khen không nhỉ? Nhưng nếu anh bảo với một con ngỗng rằng nó có dáng đi rất kỳ lạ, vậy thì con ngỗng đó sẽ không nghĩ rằng anh đang khen nó đâu.”

“Nhưng em đâu phải là ngỗng. Anh thấy em giống một người phụ nữ trong tranh của các họa sĩ theo trường phái Gothic, với phần bụng dưới hơi hơi nhô lên ngược nhìn bầu trời, đầu úp xuống mặt đất, mắt nhìn xuống cát bụi...”

Anh chàng này đã khơi dậy sự hiếu kỳ của Hỷ Hỷ. Cô bất giác đưa tay sờ lên bụng của mình, thì ra cô đã có ngấn bụng rồi sao, chẳng trách lần nào tham gia thi tuyển cũng đều bị trượt cả!

Bỗng nhiên cô nảy sinh một thứ thiện cảm với anh chàng nói cô có cái ngấn bụng ngược nhìn bầu trời này. Khi anh ta hỏi rằng liệu có thể mời cô một ly cà phê hay không, cô đã vui vẻ nhận lời.

Hai người đi đến một quán cà phê music cách đó vài bước chân.

Hỷ Hỷ nhìn thấy ở một góc của quán có đặt một chiếc máy tự động. Chiếc máy đó trông hơi giống máy chọn bài hát, bên trong có một bóng đèn điện đang quay tròn. Cô lấy năm tệ từ trong túi ra nhét vào chiếc máy, một tấm thiệp nhỏ màu hồng bỗng nhô ra: “Đây là cá tính của bạn.”

Hỷ Hỷ đọc:

“Tính cách lạc quan của bạn lan truyền đến những người xung quanh, và bạn thường xuyên mang đến nụ cười cho người khác. Những điều tốt đẹp và hạnh phúc trong cuộc đời đều có sự góp mặt của bạn. Nhưng với một người yêu thích sự náo nhiệt như bạn, đôi khi lại thiếu đi những sự suy xét kỹ càng và tỉnh táo.”

Cô nhú mồm phân vân:

“Không đúng! Không đúng!”

Rồi quay sang rủ anh ta:

“Anh thử nhét tiền xem nó phán thế nào?”

Anh ta cười:

“Chẳng phải em nói không đúng rồi sao? Anh không tin vào những kiểu bói ngẫu nhiên như thế này.”

“Vậy thì anh tin vào điều gì?”

“Anh tin vào vị trí của chính mình.”

Ngồi trong quán, họ nói về đủ các chủ đề trên trời dưới biển, từ những việc ngẫu nhiên cho đến ý chí, từ ý chí nói đến vận mệnh, rồi lại từ vận mệnh nói đến thuật chiêm tinh và chủ đề của cuộc sống, cả hai có vẻ rất tâm đầu ý hợp.

Anh ta là Liệt Văn, một người Mỹ gốc Hoa sống ở Los Angeles, thường quay những bộ phim với số vốn nhỏ và hiện đang ở Đài Loan để thăm thú và gặp gỡ bạn bè.

Anh ta thuộc cung Thiên Bình.

Thiên Bình luôn yêu thích cái đẹp: người đẹp và những thứ đẹp.

Anh ta thực sự mê mẩn vì cô. Ngay cả bữa tối hôm đó hai người cũng ăn tại quán cà phê.

“Hình dạng của mười hai cung hoàng đạo vừa hay tương ứng với bề mặt của một chiếc đồng hồ...” Hỷ Hỷ lấy ngón tay vẽ hình một chiếc đồng hồ trên mặt bàn gỗ, vừa nói vừa chỉ, “chúng ta đều ở trên mặt đồng hồ này. Khoảnh khắc khi một người được sinh ra đời, giữa các tinh cầu sẽ hình thành nên một vị trí và hình dạng độc nhất, và hình dạng này chính là chủ đề vĩnh hằng của cả cuộc đời anh...”

Mặc dù Liệt Văn không có vẻ gì là tán đồng, nhưng vẫn lắng nghe cô một cách hào hứng.

Một lúc sau, anh ta đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, chỉ trong vài phút ngắn ngủi như vậy mà cô bỗng cảm thấy trống rỗng, mong ngóng anh ta mau quay lại.

Và tình yêu đã bắt đầu từ giây phút ấy.

Cô cứ ngóng về hướng anh ta sẽ trở lại. Vài phút sau, Liệt Văn đã trở lại, anh ta sải từng bước dài, mỉm cười với cô, cảm giác trống rỗng phút chốc tiêu tan.

Thế nhưng câu chuyện tình yêu này lại vô cùng đoan mệnh, kim giờ chỉ tiến thêm được bảy tiếng trên chiếc đồng hồ của cuộc đời cô.

Bảy tiếng sau, Liệt Văn phải bay về Los Angeles.

Hai người từ biệt nhau phía bên ngoài quán cà phê. Liệt Văn hứa rằng sẽ viết thư cho cô.

Đã bảy tiếng trôi qua, Lâm Khắc vẫn đứng đợi ở gần quán cà phê. Khi dõi theo chiếc xe taxi chở Liệt Văn dần dần khuất bóng phía sau dãy phố, cô mới trong thấy anh ta ở phía trước.

Cô mỉm cười vẫy tay về phía chiếc xe, cùng lúc đó có hai người cũng vẫy tay lại với cô.

Một người là Liệt Văn đang ngồi trên taxi, anh ta vẫy tay chào cô qua tấm kính sau xe.

Một người là Lâm Khắc, dường như cô cũng nhìn thấy anh ta đang e dè sợ sệt, vẫy tay với cô ở phía cuối đường.

Vì uống quá nhiều cà phê nên đêm hôm đó cô không tài nào ngủ được, mãi mê với những suy nghĩ về cuộc sống bên Mỹ.

Ba tháng sau đó, thư của Liệt Văn chưa từng gián đoạn.

Một ngày cuối tháng Hai, Hỷ Hỷ nhận được tấm vé máy bay một chiều đến Los Angeles do Liệt Văn gửi đến.

Lúc này, cô đang ở trong căn phòng ấm áp của khách sạn. Cô đến bên cửa sổ nhìn qua khe rèm, Lâm Khắc vẫn đang đứng dưới sân. Đôi tay anh ta đút trong túi quần, thì thầm trò chuyện với chú chó vàng qua dây hàng rào bao quanh giáo đường.

Cổ áo jacket xanh dựng thẳng đứng, anh ta run rẩy cô độc giữa những cơn gió lạnh lẽo của tháng Hai.

Cô gửi trả lại chiếc vé máy bay kia.

41. Chương 9

Ngày sinh nhật lần thứ 30, cô mua tặng mình một đôi tất đen dài có thêu ren hoa ở đầu.

Thiệp chúc mừng sinh nhật của anh cũng được gửi đến mail của cô trong ngày hôm đó.

Hỷ Hỷ!

Em lại lớn thêm một tuổi rồi!

Đối với anh, em mãi mãi là một cô bé!

Còn nhớ bánh bao mừng thọ năm đó không?

Sinh nhật năm sau, anh sẽ làm cho em ăn nhé?

Chúc mừng sinh nhật

Anh luôn thương em.

Buổi chiều, cô bắt xe đến nhà hàng ngày trước anh từng làm.

Nhà hàng đó đã không còn tồn tại, những cửa tiệm bên cạnh cô cũng chẳng thể nhận ra. Giờ đây, người ta đã xây ở đó một tòa trung tâm thương mại đồ sộ, cao ngút tầm mắt.

Cô đi vòng qua trung tâm thương mại, con ngõ nhỏ phía sau nhà hàng đã biến thành một quảng trường rộng rãi với những thảm cỏ xanh mượt.

Cô đã lưu lại nơi đây những ký ức mà thời gian chẳng thể xóa mờ.

Sau khi trốn khỏi cô nhi viện năm 16 tuổi, anh đến học việc với vị bếp trưởng của nhà hàng này. Khi đó, cô đang ở nhà mẹ nuôi.

Mỗi lần tan học, cô thường cuốc bộ đến đây thăm anh.

Anh sẽ lén lấy đồ ăn mang ra cho cô. Hai đứa ngồi trên bậc cầu thang cửa hậu của nhà hàng để trò chuyện.

Năm sinh nhật lần thứ 11, anh làm bánh bao mừng thọ cho cô ăn, từng chiếc bánh tròn lẳn, trắng hồng đẹp như những quả đào tiên.

Anh nói:

“Sư phụ dạy bọn anh đó. Có ngon không?”

Hỷ Hỷ gật gù đầu, ăn ngon lành.

“Sư phụ có đối xử tốt với anh không?” Cô hỏi.

Anh cười nói:

“Tất nhiên là tốt rồi! Sư phụ khen anh có năng khiếu làm đồ ăn, và còn dạy cho anh rất nhiều thứ.”

“Anh, anh cũng ăn đi!”

Anh cầm một chiếc bánh ăn thử. Cô nhìn thấy đôi tay anh giờ đã nứt nẻ sưng rộp vì thường phải ngâm trong nước.

“Anh, em chẳng muốn ở trong nhà của người kia nữa, em có thể chuyển đến sống cùng anh không?”

“Ký túc xá của nhà hàng toàn là con trai, em ở đây sao được?”

“Chúng mình có thể dọn ra ngoài mà! Bây giờ anh đã có việc làm, chẳng phải là có tiền rồi sao?”

“Lương của anh đâu có đủ cho cả hai đứa mình sống? Với lại, em cũng phải đi học nữa mà.”

Cô phụng phịu:

“Nhưng em không thể chịu được người kia thêm một ngày nào nữa!”

Để được ở cạnh anh, cô thường thêm mắm dặm muối, xuyên tạc về mẹ nuôi một cách rất tồi tệ.

“Đợi khi nào kiếm ra tiền, anh sẽ đến đón em đi nhé?” Anh mỉm cười xoa đầu cô.

Từng giọt nước mắt lăn dài trên má, cô nhỏ giọng hỏi: “Vậy phải đợi đến khi nào ạ...?”

42. Chương 10

Bước ngoặt của cuộc đời cũng xảy đến năm cô 30 tuổi.

Một ngày giữa tháng 9, cô đến nhà hát kịch để tham gia tuyển diễn viên. Bài múa đó kể về câu chuyện của những vũ nữ múa cột.

Cô độc diễn một đoạn trên sân khấu, cả người nhể nhại mồ hôi.

Khi đi xuống lấy khăn lau phía sau lưng vị đạo diễn và người trợ lý của ông ta. Cô nghe thấy vị đạo diễn kia nói nhỏ rằng:

“Cô này hơi già rồi nhỉ? Chúng ta cần một nhóm vũ nữ trẻ hơn.”

Tiếng sét phũ phàng giáng xuống, đúng vào lúc cô chẳng kịp đề phòng.

Hỷ Hỷ ra khỏi nhà hát, lặng lẽ bật ô bước đi trong màn mưa. Ô của người đi đường vài lần va phải, khiến từng giọt nước bắn lên mái tóc và khuôn mặt vô hồn của cô.

Đó là ngày cuối cùng Hỷ Hỷ tham gia thi tuyển diễn viên.

Từ đó về sau, cô không bao giờ quay lại nhà hát hoặc bất kỳ một phòng vũ đạo nào nữa.

Có một dạo, cô đi tập ở một câu lạc bộ gym, và nơi đó chỉ tiếp đón nữ giới.

Mỗi ngày cô đều tập liên ba tiếng, sau đó tự hấp mình trong phòng xông hơi, quyết tâm nói lời giã biệt với đám mỡ thừa.

Chiều hôm đó, cô trần trụi ngồi trong phòng xông hơi, phủ một chiếc khăn che đi vùng kín.

Khoảng vài phút sau, một cô gái khác mở cửa bước vào ngồi đối diện trước mặt cô. Cô gái đó có một khuôn ngực tròn, núm vú to thâm quầng và một cặp đùi tròn trịa, sau khi phủ một chiếc khăn trên chiếc ghế bản dài trong phòng xông hơi, cô ấy thản nhiên trần truồng ngồi xuống.

Cô gái kia nhìn Hỷ Hỷ chằm chằm hồi lâu, tới mức khiến cho cô bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên.

Đối phương đột nhiên mở lời:

“Cô là Lộ Hỷ Hỷ phải không?”

Cô không nhớ đã từng gặp người phụ nữ này ở đâu và khi nào nữa.

“Tôi là Thù Địch, thư ký của luật sư Đới Đức Lễ, cô còn nhớ chứ?”

Hỷ Hỷ đã nhớ ra khuôn mặt này. Hình như cô chỉ gặp Thù Địch có hai lần, và cả hai lần đó, cô ấy đều mặc quần áo.

Thù Địch chủ động nói:

“Tôi không làm ở chỗ Đới Đức Lễ nữa rồi.”

Hỷ Hỷ lộ vẻ ngạc nhiên.

Thù Địch lau mồ hôi trên bụng, thở dài một hơi rồi nói tiếp, giọng đầy chán nản:

“Tôi không thể chịu nổi việc phải làm một trong số những tình nhân dài hạn của ông ta!”

Hỷ Hỷ kinh ngạc. Mặc dù đã mấy năm nay không gặp Đới Đức Lễ, và chỉ liên lạc với ông ta qua điện thoại và email, thế nhưng trong trí nhớ của cô, ông ta trông nhỏ bé như vậy, trông chẳng khác gì một lão tiểu đồng, vậy thì sao có thể...

Thù Địch như đoán được trong lòng Hỷ Hỷ đang nghĩ gì, bèn chép miệng, phẩy phẩy tay:

“Trông nhỏ thó vậy thôi... nhưng lão ta sung mãn lắm đấy...”

Hỷ Hỷ cố không bật cười.

Thù Địch lại nói:

“Cô phải cẩn thận với lão ta! Tôi muốn nói với cô từ lâu lắm rồi! Lão ta đang lừa tiền cô đấy. Tiền lão ta thu còn nhiều hơn cả bên văn phòng thám tử kia nữa, chưa hết, tất cả những khoản khai chi, lão ta đều khổng to số tiền lên. Bề ngoài trông gã có vẻ thành khẩn, nhưng thực ra lại là một kẻ ma mãnh kinh khủng đấy! Cô chưa bao giờ thắc mắc về những hóa đơn đó sao? Toàn những khoản tiền lớn như vậy mà!”

Hỷ Hỷ chỉ quan tâm đến một việc.

“Lâm Khắc có biết không? Ý tôi là chuyện tôi thuê anh ta để theo dõi tôi...”

Thù Địch lau mồ hôi trên cổ, đáp:

“Anh ta không biết, bên văn phòng thám tử cũng không biết, bọn họ rất sợ hãi khi có được một khách hàng dài hạn như cô. Với cả, mặc dù xấu xa, nhưng chí ít Đới Đức Lễ cũng là một gã biết giữ mồm giữ miệng. Những kẻ thâm hiểm và ích kỷ thường rất kín miệng mà! Mấy năm gần đây, việc làm ăn của gã càng ngày càng thuận lợi, văn phòng cũng ngày càng to, nhưng ngay cả việc lão có bao nhiêu tài khoản ngân hàng, bao nhiêu căn nhà tôi cũng không biết. Tôi dám cá là ngay cả vợ lão cũng không biết!”

Hỷ Hỷ thở phào nhẹ nhõm, từ trước đến nay cô rất ít khi chú ý đến những chi tiết trên đồng hóa đơn mà Đới Đức Lễ gửi đến. Cô chỉ biết có một điều, đó là chỉ cần thanh toán hóa đơn đúng hạn, vậy thì mỗi ngày khi nhìn qua khe cửa, cô sẽ lại được thấy bóng áo jacket xanh thân thuộc kia.

Xem ra Lâm Khắc và anh trai của cô cũng trạc tuổi nhau, và dường như họ đều có chung một ánh mắt cô độc, đa sầu đa cảm.

Nếu thời gian có quay trở lại, có lẽ ngày hôm đó cô sẽ không thuê Lâm Khắc theo dõi, mà sẽ tự mình bước tới để cắt lời làm quen.

Tiếc là bao nhiêu năm đã trôi qua, giờ có muốn cũng chẳng thể quay trở lại...

Thù Địch nói:

“Rất cuộc là vì sao cô lại thuê người đi theo dõi chính mình vậy? Thuê vệ sĩ còn có ích hơn chứ!”

Hỷ Hỷ không muốn trả lời câu hỏi này.

“Trong này nóng chết đi được!” Cô cầm khăn đứng dậy, lòng thầm nghĩ “cô đã nhìn thấy cả người tôi thế này rồi, còn muốn soi luôn cả tim tôi nữa sao?”

Cô ra khỏi phòng xông hơi và đi tắm. Tắm xong, cô thu dọn đồ và lạng lẽ rời đi, từ đó về sau không bao giờ trở lại câu lạc bộ kia nữa.

43. Chương 11

Giữa tháng 10, Hỷ Hỷ tóm được một kẻ theo đuôi.

Gã đội chiếc mũ lưỡi trai kéo sụp che khuất nửa khuôn mặt, mặc quần bò, áo jacket ngắn, và gần như bị cô phát giác ra ngay từ ban đầu.

Hỷ Hỷ án binh bất động, đợi hai tuần sau mới ra tay.

Cô âm thầm đặt tên cho cái gã với dáng người nhỏ thó kia là “Lâm Khắc phiên bản lỗi”. “Lâm Khắc phiên bản lỗi” mỗi lần xuất hiện đều đeo tai nghe, kẹp một tờ báo dưới cánh tay để che mắt. Hỷ Hỷ thường trông thấy gã bên ngoài khách sạn hoặc gần quán bar. Thả lỏng đi dạo trên phố, cô cũng nhìn thấy gã. Có những đêm nhòm qua khe cửa sổ xuống dưới lòng đường, cô trông thấy chiếc mũ lưỡi trai màu trắng lấp ló dưới ánh đèn đường.

Thậm chí có lần, “Lâm Khắc phiên bản lỗi” còn bạo gan xuất hiện trên dây hành lang bên ngoài phòng cô. Hỷ Hỷ trông thấy gã đi đi lại lại phía sau mắt thần của cửa, dường như đang muốn tìm xem cô đang ở phòng nào.

Hỷ Hỷ tò mò muốn xem “Lâm Khắc phiên bản lỗi” trông như thế nào. Nhưng khuôn mặt gã luôn ẩn sau chiếc mũ khiến cô không thể nhìn rõ. Một lúc sau, khách trọ ở phòng kế bên trở về, khiến gã ta giật mình lùi mất.

Khi theo đuôi cô, “Lâm Khắc phiên bản lỗi” tỏ ra rất lóng ngóng vụng về, không bao giờ biết duy trì một khoảng cách an toàn.

“Lâm Khắc phiên bản chuẩn” rõ ràng cao tay hơn hẳn.

Thế nhưng Hỷ Hỷ không hiểu một điều, đó là tại sao Lâm Khắc vẫn chưa ra tay.

Cô đành tự mình xử lý.

Cô không cảm thấy sợ. Với sự ngu xuẩn của mình, có lẽ gã chưa từng biết rằng khi đang bám theo cô, vẫn còn một người khác đang âm thầm phía sau.

9 giờ 20 phút tối hôm đó, Hỷ Hỷ bước ra từ khách sạn, giả vờ không nhìn thấy gã.

Cô men theo con đường dành cho người đi bộ đi về hướng bắc, dự hán đến một con ngõ dài thanh vắng.

Khi rẽ sang một góc khuất, cô lẩn trong bóng tối đứng im bất động, chờ đợi “Lâm Khắc phiên bản lỗi” tự chui vào rọ.

Quả nhiên gã đã mắc bẫy. Khi đi đến góc rẽ, gã ta còn tưởng đã mất dấu Hỷ Hỷ, hoang mang ngó nghiêng bốn phía. Lúc này, Hỷ Hỷ đột nhiên chạy nhanh ra tóm chặt lấy tay gã, hét lên:

“Anh là ai!?”

“Lâm Khắc phiên bản lỗi” giật nảy người, toan giằng ra để chạy trốn. Hỷ Hỷ bèn kéo chặt không cho gã chạy mất, khi hai bên đang giằng co, cô giật được chiếc mũ lưỡi trai trên đầu gã.

Một mái tóc dài xõa bung xuống.

Có nằm mơ cô cũng không nghĩ rằng “Lâm Khắc phiên bản lỗi” lại là một cô gái.

“Gã” chỉ khoảng hai mươi tuổi, dáng người mảnh dẻ với khuôn mặt hơi nhợt nhạt và một đôi mắt to toát lên vẻ kinh hãi. Vừa xong khi chụp lấy cánh tay gã gò và mềm oặt, cô đã cảm thấy kỳ lạ.

“Tại sao cô lại đi theo tôi?” Hỷ Hỷ nhất quyết không buông tay. Cô chắc chắn rằng cô nhóc này sẽ phủ nhận.

Ai dè “Lâm Khắc phiên bản lỗi” nói thẳng:

“Vì em thích chị...”

Hỷ Hỷ sửng sò, đổ mắt buông tay ra.

Chẳng trách Lâm Khắc mãi vẫn không chịu ra tay. Hẳn lúc này anh ta đang trốn ở đâu đó phá lên cười sằng sặc ấy chứ!

“Lâm Khắc phiên bản lỗi” không chạy trốn, chỉnh lại tay áo đã bị xộc xệch, đội lại chiếc mũ rồi giấu gọn mái tóc dài vào trong đó, tiu nghỉu nói rằng:

“Hôm đó khi nhìn thấy chị ở bên ngoài quán bar, em đã đi theo chị suốt, chẳng có mục đích gì cả... Trước kia em chưa bao giờ làm những việc như thế này. Nếu chị không thích, em sẽ không theo nữa...”

Hỷ Hỷ nhặt tờ báo bị rơi dưới đất trả lại cho cô bé, rồi chỉ vào chiếc tai nghe đang lủng lẳng trên vai cô, hỏi:

“Em đang nghe cái gì thế?”

Cô bé đưa chiếc tai nghe đó cho Hỷ Hỷ.

Cô đeo tai nghe vào nghe ngóng.

Thì ra là một bản nhạc. Làm cô cứ tưởng rằng đó là một thứ máy liên lạc hay bộ đàm gì cao siêu lắm.

“Bài hát này hay đấy!” Hỷ Hỷ gật gù nói.

“Lâm Khắc phiên bản lỗi” xoa lên chiếc bụng phẳng phiu, nhìn cô cười ngượng ngùng.

Hỷ Hỷ hỏi:

“Vừa xong chị làm em đau bụng à?”

“Không... Không phải... Em đói thôi... Em chờ chị cả buổi tối mà...”

“Đi thôi! Chúng mình đi ăn cơm! Chị mời.” Hỷ Hỷ mỉm cười rủ cô bé.

Hai người ăn gà nướng, cà ri tôm, cà ri cá, cơm rang thịt dê, sa lát khoai, bánh bao và kem trong một nhà hàng Ấn Độ. Cô bé đói đến mức có thể nuốt chửng cả một con bò.

“Lâm Khắc phiên bản lỗi” cũng là một Song Ngư, vẫn đang đi học, và vừa bỏ học để đi theo cô.

Lại là một cô nàng Song Ngư chỉ cần nằm mơ để sống qua ngày!

Có một khoảnh khắc nào đó, Hỷ Hỷ có thể nhìn thấy chính mình qua cô bé này.

Cô hỏi:

“Khi đi theo chị, trong lòng em đang nghĩ những gì?”

“Lâm Khắc phiên bản lỗi” với lấy chiếc thìa bạc, múc kem đút vào đôi môi anh đào nhỏ xinh của mình rồi cười híp mắt:

“Rất hạnh phúc ạ! Mặc dù đại đa số thời gian em chỉ có thể nhìn thấy lưng chị.”

Vậy là Hỷ Hỷ đã hiểu ra, thì ra là cảm giác này.

Sau đó, họ từ biệt nhau phía bên ngoài quán ăn.

Hỷ Hỷ mỉm cười nói:

“Xin lỗi em, chị vẫn thích đàn ông hơn.”

Cô bé bấu bấu môi tỏ vẻ thất vọng.

Khi chuẩn bị bước đi, đột nhiên cô bé quay sang hỏi Hỷ Hỷ:

“Em có thể sờ lên tóc chị không? Đó là việc em muốn làm nhất khi đi theo chị!”

Hỷ Hỷ ngạc nhiên, bất giác đưa tay sờ lên mái tóc trắng màu hạt dẻ của mình. Cô ngáp ngừng cười, gật đầu đồng ý.

Cô bé đưa cánh tay nhỏ gầy sờ lên đầu Hỷ Hỷ, vui vẻ nói:

“Đúng là như em nghĩ...”

“Hả?”

“Rất dày, và mềm mượt nữa...”

Cô bé sờ xong, thu lại cánh tay một cách thỏa mãn.

“Tạm biệt nhé!” Hỷ Hỷ nói.

Cô rút đôi tay vào túi áo, đi men theo con đường bộ hành, xuyên qua một ngã tư.

Vài chiếc xe đêm lướt qua từ phía sau cô.

Đêm đã buông rèm.

Phải chăng, cô đã già đến mức chỉ có phụ nữ mới có thể đem lòng yêu cô?

Trong những năm qua, liệu có bao giờ Lâm Khắc cũng muốn đưa tay vuốt ve mái tóc của cô?

Mấy ngày trước, khi soi gương trong phòng tắm và vô tình phát hiện thấy vài sợi tóc trắng mọc trên đỉnh đầu, cô đã muộn phiền buồn bã rất lâu. Cô chợt nhớ đến bà quản lý phòng đọc sách lười biếng trong cô nhi viện ngày trước. Bà ấy thường cầm một chiếc gương nhỏ, ngồi mân mê chăm chú nhổ từng sợi tóc bạc trên đầu.

Hỷ Hỷ khẽ thở dài, đưa tay dúi những sợi tóc bạc kia lẫn vào trong tóc đen, tự huyễn hoặc rằng mình chưa từng nhìn thấy.

Nhưng từ đó về sau, cô không thể không đi nhuộm tóc nữa.

Hỷ Hỷ cũng chợt nhận ra rằng, từ trước đến nay cô chưa bao giờ được chạm vào tóc của Lâm Khắc. Nếu như có cơ hội, cô muốn sờ lên mảng chân tóc ngắn cũn như lông tơ của trẻ phía sau gáy anh. Có đôi khi nhìn qua khe cửa sổ, vừa đúng lúc Lâm Khắc đang quay lưng lại phía cô, cúi đầu mãi mê trò chuyện hay đùa giỡn với chú chó vàng của giáo đường, ánh mắt cô chạm vào nơi đó, trông chúng thật mềm mại và đáng yêu. Giá như có thể dùng tay vuốt lên, rồi cảm nhận từng mảng tóc cọ ngược râm ran qua từng kẽ ngón, hẳn cô sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

44. Chương 12

Giáng sinh năm nay, Hỷ Hỷ mua một đôi găng tay da cho anh. Cô đính kèm một tấm thiệp giáng sinh trên bưu kiện.

Anh thương yêu!

Trời bắt đầu lạnh hơn đây!

Anh phải mặc thêm nhiều áo và chú ý bảo trọng nhé.

Em rất nhớ anh. Bao giờ anh mới quay về đây?

Hỷ Hỷ mãi thương anh.

Cô viết trên bưu kiện:

Santa Claus Village - Phần Lan

Người nhận: Mr. Lộ Minh.

Sau đó, cô gửi bưu kiện đi.

Trước Noel một ngày, cô đi xem vở ca kịch Nước mắt ngôi sao cô đơn.

Buổi trưa hôm giáng sinh, cô rời khỏi khách sạn, mang theo một bó tulip đến nghĩa trang thăm mẹ nuôi.

Cô đặt bó hoa xuống, ngồi cạnh mộ đọc cuốn Phục sinh của Tolstoy, mãi cho tới khi ánh tà dương nhạt dần phía trời tây.

Buổi tối, cô ngồi trong quán bar uống hết ba ly vodka vị đào.

Lâm Khắc ngồi phía quầy bar, vẫn uống brandy và giải đố sudoku.

Chòm sao hôm nay viết rằng:

Không khí của ngày lễ thật náo nhiệt rộn ràng,

Đây là dịp đoàn tụ với người thân và bạn bè,

Còn bạn thì vẫn cảm thấy cô đơn.

Giáng sinh năm 11 tuổi, cô đến nhà hàng tìm anh và đứng chờ ở con ngõ phía sau. Anh lén cầm đùi gà và sườn nướng ra cho cô ăn.

Cô ngồi trên cầu thang nhai một cách vô vị và giục thêm một lần nữa:

“Bao giờ anh mới đón em thế? Anh biết không, cái người kia suốt ngày dọa là sẽ không cần em nữa! Bà ấy bảo là sẽ đem trả em về cô nhi viện! Em thà chết chứ không chịu về đâu!”

Cô vừa nói, nước mắt vừa lăn lăn rơi tự lúc nào.

Anh trầm ngâm không nói, đôi tay khoanh tròn trên đầu gối.

Anh rất thương cô, nhất định sẽ có một ngày, anh sẽ trở về đón cô, và hai đứa sẽ cùng rau cháo nuôi nhau.

Tuổi ngày càng nhiều, cô lại càng tin tưởng như vậy...

45. Chương 13

Gói bưu kiện cô gửi cho anh bị trả lại vào năm sau.

Quý tha ma bắt!

Tận một năm sau mới gửi trả lại! Họ đưa bưu kiện của cô đi du lịch thế giới rồi chắc?

Hỷ Hỷ nằm trên giường mở gói bưu kiện. Đôi găng tay da và tấm thiệp giáng sinh vẫn nguyên vẹn, nét chữ như chỉ mới từ hôm qua.

Cô viết thêm hai hàng chữ phía sau “Hỷ Hỷ mãi mãi thương anh”.

Một mùa giáng sinh nữa lại đến,

Anh à, em vẫn luôn nhớ anh.

Rồi lại đề rõ ràng trên bưu kiện:

Người nhận: Mr. Lộ Minh, 66 độ 33 phút vĩ tuyến bắc, Rovaniemi, Santa Claus Village - Phần Lan.

Cô nhét bưu kiện vào thùng thư, và không ghi địa chỉ gửi lại.

Nhưng, dù cho cô có viết địa chỉ gửi lại thì người ta cũng chẳng thể trả về. Bởi vì khách sạn Hà Tây mà cô ở đã bốc cháy vào đúng đêm giáng sinh.

12 giờ đêm hôm đó, cô ngồi trong quán bar uống hết ly này tới ly khác, tổng cộng nốc cạn bảy ly vodka vị đào. Còn Lâm Khắc hình như cũng uống hết bốn ly brandy. Những tháng ngày cô độc đã trôi qua quá lâu, cô nhận ra rượu chính là người bạn thân nhất của mình.

Cô rời khỏi quán bar, liêu xiêu bước trên con đường về. Giáo đường vẫn sáng đèn, khi đi ngang qua, cô nghe thấy tiếng hát vang lên trầm bổng.

Chú chó vàng đang ngồi trên bậc cầu thang bên ngoài giáo đường. Nó nhận ra cô rồi vẫy vẫy đuôi, nhưng vẫn tỏ ra trang nghiêm.

Cô trở về phòng, chệnh choáng nằm vật xuống giường, chẳng buồn thay quần áo.

Ba giờ đêm, cũng chính là lúc phòng bên cạnh bốc cháy, cô vẫn đang chìm trong giấc ngủ, hoàn toàn chẳng hay biết gì. Mãi tới khi khói nồng tràn vào phòng qua khe cửa, cô mới sặc sụa tỉnh dậy, hốt hoảng khi thấy khói mù tràn ngập khắp nơi.

Cô ho sặc sụa không ngừng, ngồi co ro khóc lóc phía đầu giường, đôi mắt cay xè không mở ra được.

Anh, Lâm Khắc, Chòm sao hôm nay, vodka vị đào, Đêm đầy sao...Vĩnh biệt nhé...!

Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng ai đó đập cửa xông vào, người đó lấy một chiếc khăn ướt che lên mặt rồi quần chân ôm lấy cô chạy ra ngoài hành lang, xuyên qua làn khói đặc mịt mù rồi men theo cầu thang bộ bật mạng chạy xuống. Nước mắt cô tuôn giàn giụa cay rát, đầu tựa lên ngực người đó, còn đôi tay bấu chặt lên cổ, chợt cảm thấy mảng chân tóc mềm mại đang chảy mồ hôi nhễ nhại phía sau gáy.

Cô mỉm cười kiệt sức, tay vẫn bám chặt không buông.

Vậy là cuối cùng, cô cũng được chạm vào anh. Mơ hồ trông thấy khuôn mặt lấm lem vệt khói đang chảy tràn sự căng thẳng lo lắng.

Rồi mọi thứ chìm dần trong bóng tối.

Khi tỉnh dậy, cô phát hiện ra mình đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện.

Bức Đêm đầy sao vẫn an toàn nguyên vẹn, được đặt cạnh lọ hoa hồng đỏ tươi trên chiếc tủ trắng phía đầu giường. Chiếc vali hồng sặc sỡ và chiếc túi to như túi bưu tá được đặt bên góc tường.

Hỷ Hỷ chậm chậm ngồi dậy, kéo ngăn kéo cạnh giường. Laptop cũng đang ở đây, may mà cô đã đặt mặt mã, nên không ai có thể mở xem những thứ bên trong.

Cô húng hắng ho, cảm thấy cổ họng đau đớn khô rát.

Y tá đi ngang qua nhìn thấy cô, liền mỉm cười nói:

“Lộ Hỷ Hỷ, cô tỉnh rồi à?”

Cô ấy rót một cốc nước, rồi đưa thêm mấy viên thuốc cho cô.

Hỷ Hỷ nuốt thuốc và uống cạn cốc nước.

“Cô đã ngủ li bì suốt hai ngày rồi đấy. Bác sĩ dặn tôi cứ để cho cô ngủ.” Y tá nói.

“Bố hoa này ai mang đến vậy?” Cô hỏi, giọng khàn đặc.

“Một người đàn ông.”

“Trông anh ta thế nào?”

“Dáng cao, mặc một bộ jacket xanh, trông cũng khá đẹp trai. Sáng hôm qua anh ta có đến lúc cô ngủ, sáng nay cũng đến một lúc. Tôi tưởng đó là anh trai hoặc là người yêu của cô cơ.”

Buổi chiều hôm đó, Hỷ Hỷ mang theo bó hoa hồng, bức Đêm đầy sao và hành lý rời khỏi bệnh viện.

Cô chuyển đến phòng 511 của khách sạn Cây Sồi.

Người gác cửa giúp cô mang hành lý vào phòng, cô tip cho anh ta và hỏi mượn một lọ hoa. Sau đó, cô cắm hoa hồng và đặt bên cạnh giường.

Cô tháo bức tranh cây sồi trên tường, treo bức Đêm đầy sao rồi lên giường nằm, chẳng mấy chốc đã mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Đến hôm sau, Lâm Khắc mới tìm thấy cô.

46. Chương 14

Hai giờ chiều khi ra khỏi khách sạn, cô nhìn thấy Lâm Khắc. Anh ta ngồi trên chiếc sofa trong tiền sảnh khách sạn, mở một tờ báo che khuất khuôn mặt, đôi chân dài gác lên rung nhíp nhàn hạ.

Hỷ Hỷ giả vờ không nhìn thấy, cố tình bước qua ngay cạnh anh ta. Cô muốn đi mua ít nguyên liệu để làm đồ trang sức.

Buổi tối, cô uống vodka vị đào ở quán bar gần đó. Trong quán bar có một chiếc máy chọn nhạc cũ kỹ, mỗi tối cô đều nhét tiền vào để chọn bài hát.

Thời gian gần đây, tổng cộng có bốn người đàn ông tán tỉnh cô, nhưng cô chẳng buồn bận tâm đến họ.

Cô chỉ ở vồn vẹn hai tháng trong khách sạn Cây Sồi.

Một sáng nọ, cô nhận được cuộc gọi từ ngân hàng. Đầu dây bên kia nói:

“Cô Lộ, cô có một tờ phiếu không chuyển qua được. Trong hôm nay cô có thể gửi tiền vào tài khoản của mình được không?”

Cô nói:

“Tài khoản của tôi có tiền mà.”

“Cô Lộ, tôi nghĩ cô có chút nhầm lẫn rồi. Hiện trong tài khoản của cô chỉ còn 5.217 tệ.”

Hỷ Hỷ chết lặng.

Cô đi ra ngân hàng, kết quả chứng minh rằng ngân hàng không sai, trong tài khoản của cô chỉ còn lại từng đó con số.

Cô nhớ lại những lời mà Thù Dích, người tình kiêm thư ký của Đới Đức Lễ đã nói với cô, rằng Đới Đức Lễ vẫn đang lừa tiền của cô.

Tên yêu tinh ác độc này!

Nhưng, đó là do cô tự cam tâm tình nguyện.

Bao nhiêu năm nay, cô đã trải qua rất nhiều tháng ngày không có điều gì phải hối tiếc.

Cô trả phòng vào ngày hôm sau, xách hành lý chuyển đến một khách sạn giá rẻ có tên là Tiểu Paris.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường chật chội và một chiếc tủ gỗ đơn sơ.

Cô treo bức Đêm đầy sao lên chiếc đỉnh móc phía sau cánh cửa, sau đó ngồi bên giường gọi điện thoại cho Đới Đức Lễ.

“Luật sư Đới, tôi là Lộ Hỷ Hỷ đây...”

“Cô Lộ, tìm tôi có việc gì sao?”

“Tôi hết tiền rồi...”

Đầu dây bên kia im lặng.

Hỷ Hỷ tiếp tục nói:

“Ý của tôi là, tôi không còn đủ tiền để thuê thám tử tư nữa rồi.” Ông ta hỏi một cách vô tình:

“Tức là cô muốn Lâm Khắc ngừng theo dõi cô phải không?”

Khó khăn lắm cô mới có thể trả lời:

“Đúng vậy...”

“Vậy ngày mai tôi sẽ thông báo cho bên văn phòng thám tử.” Giọng ông ta sặc một mùi công vụ.

“Cứ như vậy đi.” Cô nhỏ giọng.

Trước khi cúp máy, gã tiểu yêu tinh ác độc này vẫn còn cố giả tạo:

“Cô Lộ, sau này có nhu cầu gì, cứ gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

“Tôi chẳng còn nhu cầu gì khác nữa.” Cô cúp máy.

Buổi tối hôm đó, cô nốc cạn nửa chai vodka vị đào trong một quán rượu nhỏ huyên náo, mãi cho tới khi quán bắt đầu tắt đèn đóng cửa.

Lâm Khắc vẫn lặng lẽ ngồi bên quầy bar, uống brandy và giải sudoku.

Cô sợ rằng sau này sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại anh nữa.

Đã 4 giờ sáng, trên con đường dài không một bóng người, Hỷ Hỷ chệnh choáng trở về khách sạn. Cô biết Lâm Khắc đang bước theo phía sau, dắt theo hình bóng của cô một đêm cuối cùng.

Cô trở về phòng, vịn lên cạnh cửa sổ và nhòm qua khe rèm, dõi theo bóng hình anh lặng lẽ chìm dần trong bóng tối.

Hỷ Hỷ nhớ về buổi tối của rất nhiều năm trước, khi lần đầu tiên Lâm Khắc đi theo cô, cô cũng dõi theo anh bước về như vậy, cũng đã dùng ánh mắt của mình để chiếm lấy bóng dáng phía sau lưng anh.

Cô nhớ về vùng đất tuyết giăng ngập lối ở Kushiro, khi vừa khóc vừa với tay ra sau để kéo chiếc mũ bị gió thổi tạt mấy lần mà không được. Đến lần cuối cùng, cô cảm thấy như vừa chạm phải một bàn tay, bàn tay đó đã giúp cô kéo chiếc mũ lên.

Cô nhớ về đêm giáng sinh khi khách sạn Hà Tây bốc cháy, anh đã ôm lấy cô chạy xuống dưới tầng, cô bám chặt lấy gáy anh, lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt anh nhem nhuốc mồ hôi. Họ đã cùng nhau trải qua trăm núi ngàn sông và mệnh mông bển bờ... Có một dạo, Hỷ Hỷ tưởng rằng anh sẽ là người có thể kết thúc những đêm dài đằng đẵng và hoang lạnh của mình.

Trước nay cô vẫn chưa từng nhận ra một sự thực: Anh rốt cuộc cũng chỉ là người mà cô dùng tiền để thuê.

Đến một ngày khi tiền bạc cạn kiệt, cô sẽ đánh mất anh.

Tạm biệt nhé, Lâm Khắc, tạm biệt.

Cô bật cười ngờ ngạc nhiên rồi thả người xuống giường.

47. Chương 15

Sáu tiếng sau, Hỷ Hỷ tỉnh dậy. Cô bước xuống giường và lên soi qua khe cửa sổ, tìm đập thành thịch trong lồng ngực.

Những nơi mà ánh mắt có thể chạm đến, đều đã không còn bóng dáng thân thuộc.

Cô đứng vô hồn bên bậu cửa, không biết hôm nay và những ngày tháng về sau sẽ phải trải qua như thế nào.

Vậy là giờ đây, cô lại trở về với nguyên trạng.

Nỗi cô đơn vĩnh viễn đeo đẳng, đây là định mệnh chòm sao của cô, là chủ đề vĩnh hằng của cuộc đời!

Cả ngày hôm đó Hỷ Hỷ không ra ngoài, cô uống hết sạch mấy chai rượu mẫu ở trên bàn, trong đó có một chai vodka trắng, một chai brandy đắng khé cổ, một chai whisky khó uống và một chai rượu bạc hà với hương vị kỳ quặc.

Ngày hôm sau cô mơ màng tỉnh lại, hơi rượu vẫn nồng nặc trong phòng, khi lê bước đến bên cửa sổ mở toang và nhìn xuống phía dưới, bất thần phát hiện ra anh ta.

Cô giật mình rụt đầu lại đóng sập cửa, dụi mắt soi qua khe cửa một lần nữa.

Đúng là Lâm Khắc.

Anh ta vẫn mặc chiếc áo jacket, đang đi lại bên con đường đối diện và chưa phát hiện ra cô.

Cô nhìn anh ta một hồi lâu.

Anh ta đến để từ biệt cô sao?

Cô thay đồ, rời khỏi khách sạn và đi dạo một vòng trên phố.

Lâm Khắc vẫn như những tháng ngày trong quá khứ, chưa từng rời khỏi cô quá một trăm mét ở phía sau. Ngày thứ ba, ngày thứ năm, ngày thứ bảy... anh ta vẫn đến như chưa có chuyện gì xảy ra. Họ lại cùng nhau bước qua ánh hoàng hôn đang ngả thắm, xuyên qua con phố dài mông lung màu đêm. Cô nhấp vodka vị đào trong quán bar, còn anh ta vẫn uống brandy.

Cô bắt đầu đọc lại cuốn Đời nhẹ khôn kham, cuốn sách giờ đã hơi cũ sờn quần góc.

Khi đêm đến, bóng dáng của anh ta dần biến mất dưới ngọn đèn đường, và khi trời chạng vạng sáng, anh ta lại trở về ngay trước mắt cô, chưa từng trò chuyện, cũng chưa từng cáo biệt.

Ngày thứ tám, cô quyết định gọi cho Đới Đức Lễ:

“Luật sư Đới, tôi là Lộ Hỷ Hỷ đây... ông đã thông báo cho bên văn phòng thám tử là không cần bảo Lâm Khắc theo dõi tôi nữa chưa?”

“Tôi đã thông báo rồi. Nhưng mấy ngày hôm nay họ không tìm thấy Lâm Khắc đâu, anh ta không đi làm. Anh ta vẫn đang theo dõi cô sao?”

“Không.” Cô lập tức cúp máy, trong lòng cảm thấy vô cùng bình thản.

Hôm nay, số tiền cuối cùng của cô cũng đã dùng hết.

Tờ mờ sớm, cô rời khách sạn đi tìm Tiểu Lục để lấy số tiền gửi bán trang sức trước kia. Vậy nhưng khi đến nơi, cô mới phát hiện ra chỗ đó đã biến thành một cửa hàng túi da secondhand.

Cô hỏi cô nhân viên có khuôn mặt mộc trong tiệm. Cô gái trả lời rằng, nghe nói tiệm trang sức đó làm ăn không được tốt, đã sập tiệm từ ba tháng trước rồi.

Chẳng trách điện thoại của Tiểu Lục không gọi được. Bây giờ biết đi đâu để tìm cô ấy đây?

Hỷ Hỷ thần thờ bước ra khỏi cửa hàng. Khoản tiền còn con đó vốn là niềm hy vọng cuối cùng của cô, nhưng giờ cũng đã vụt tắt.

Không thể tiếp tục ở trong khách sạn, cô đành trở về thu dọn hành lý và rời đi.

Cô kéo vali đến nghĩa trang, ngồi bên phần mộ của mẹ nuôi, đọc cuốn Đời nhẹ khôn kham.

Khi ánh hoàng hôn dần tắt, và bầu trời chuyển sang màu tối sẫm, cô ra khỏi nghĩa trang, đi bộ một quãng dài, ăn hai chiếc bánh bao cháy và đến máy nước của công viên để uống nước. Sau đó, cô ngồi trên ghế băng lặng lẽ đọc sách dưới ánh đèn đường.

Đêm khuya lặng vắng, công viên sắp tới giờ đóng cửa, cô lại kéo vali ra ngoài, bước lang thang vô định trên con đường bộ hành.

Lúc này, cô trông thấy một cửa hàng Mc. Donald ở phía trước.

48. Chương 16

Hỷ Hỷ lấy vali chiếm lấy một chỗ trong góc, mua một cốc cà phê và tiếp tục đọc sách.

Cô liếc thấy Lâm Khắc đang ngồi quay lưng về phía cô ở một góc tít đằng xa, có lẽ là đang giải sudoku. Trước mặt anh ta có một dãy gương.

Ba giờ đêm ở Mc. Donald, một đám thanh niên không muốn về nhà đang ngồi rải rác, cười nói ầm ĩ trong quán. Có vài kẻ lang thang như cô thì đang nằm bò trên ghế ngủ ngon lành, thậm chí còn ngáy khò khò, dường như chẳng ai buồn để ý.

Cô mệt lả, ôm chặt chiếc túi vào trong lòng, gối đầu lên tay gục trên mặt bàn.

Thấm thoát, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện ra hình như mình đang đè lên thứ gì đó.

Cô ngẩng đầu lên. Đó là túi giấy bọc của Mc. Donald.

Cô nhớ là trước khi ngủ trên mặt bàn không hề có chiếc túi giấy nào cả.

Chiếc túi giấy dày cộm, cô tò mò mở ra xem, bên trong có một xấp tiền mặt. Cô đếm một hồi, tổng cộng có 10 ngàn tệ!

Cô nhìn về hướng Lâm Khắc, anh ta vẫn quay lưng về phía cô, cúi đầu uống cà phê.

Anh ta cho cô tiền! Tên gốc này! Đồ điên khùng!

Cô cầm theo số tiền của anh ta, rời khỏi tiệm Mc. Donald và dọn vào một khách sạn giá rẻ.

Nhưng cô chỉ ở lại đó có một đêm.

Vừa lúc sáng sớm, nhân lúc Lâm Khắc còn chưa quay lại cô đã gói ghém hành lý xuống trả phòng, chuyển đến một quán trọ nhỏ cũ nát cho thuê theo ngày gần khu đèn đỏ, rồi đăng ký bằng một tên giả.

Cô không muốn phiền lụy đến anh.

Cô cũng không muốn để anh trông thấy cảnh ngộ khốn cùng của mình.

Tạm biệt, Lâm Khắc, tạm biệt nhé...

Có lẽ đây là lần duy nhất trong đời cô làm được điều này. Quay lưng bước đi đúng vào thời điểm tốt nhất, lưu lại trong tim người kia một bóng hình mà thời gian không thể xóa nhòa.

Cô mở hành lý trong căn phòng chật hẹp, chỉ để lại hai cuốn Đời nhẹ khôn kham và Trăm năm cô đơn, còn lại nhét những cuốn sách khác vào trong vali rồi mang đi quyên góp cho hội tình nguyện viên.

Cô nhân viên nhận ra cô và bảo rằng, hội tình nguyện viên không nhận sách.

Cô muốn hỏi rằng tại sao quần áo và đồ gia dụng là đồ thiết yếu, còn sách thì lại không phải. Nhưng cuối cùng cô đã không hỏi.

Cô nhân viên kia nói rằng mình rất yêu sách, và ngỏ lời xin sách đồng sách cũ của cô.

Lúc bê sách từ vali, một mẫu giấy báo đã ố vàng bỗng rơi ra.

Cô cúi xuống nhặt mẫu giấy đó lên.

Quán Bar cao cấp đang cần tuyển gấp vũ nữ múa cột,

Body gợi cảm,

Không cần kinh nghiệm,

Quán sẽ cung cấp khóa dạy múa riêng,

Công việc tự do,

Thu nhập hấp dẫn.

Hỷ Hỷ cười buồn.

Một ngày của bao nhiêu năm trước, cô cũng lâm vào bước đường cùng, đành xé mẫu quảng cáo này để chuẩn bị tìm việc.

Giờ đây, cô lại cùng đường nữa rồi.

49. Chương 17

Hỷ Hỷ hóa thân biến thành một vũ nữ múa cột xinh đẹp rạng ngời.

Cô nhuộm đỏ mái tóc ngắn sát cổ, cổ nhét người vào bộ đồ múa sexy có gắn tua rua kim tuyến, lộ ra bộ ngực hững hờ và vòng eo trắng ngần thon mảnh. Cặp chân dài ẩn sau đôi tất lưới màu đen và đôi bốt cao cổ màu đỏ đun.

Hàng đêm, cô đứng trên chiếc bục chữ nhật phát sáng kéo dài đến tận quầy bar, bám lấy chiếc cột inox giá lạnh và nhảy múa dưới ánh đèn sàn mờ ảo, thể hiện những nét phong tình thành thực nhưng cũng rất đổi ngây thơ của mình.

Nghệ danh của cô trong quán bar là San Nhi, đó là cái tên mà hôm đến để xin việc, cô đã tự nghĩ ra.

Hôm đó, người quản lý yêu cầu cô nhảy độc diễn một đoạn để xem thử.

Và trong lần “tuyển chọn diễn viên” này, cuối cùng cô cũng đã “đổ”.

Người quản lý mà nhân viên trong quán đều gọi là “mẹ” kia liếc nhìn tuổi cô trên chứng minh thư rồi bảo rằng:

“Ba mươi hai tuổi thì hơi già đấy, nhưng đáng cô cũng đẹp, lại còn biết múa, mấy con ranh ở kia chẳng có đứa nào biết múa cả! Ngoài ra, ưu điểm của cô còn nằm ở đôi mắt to ướt át này nữa, đàn ông nhìn vào đó rồi sẽ mủi lòng! Còn đôi môi của cô thì lại rất nóng bỏng!”

Sau đó “mẹ” nói:

“Ở đây không có gái nhảy nào dùng tên thật cả, cô định lấy tên là gì?”

Thế là cô trở thành San Nhi.

Ở độ tuổi gần lục tuần, trên người bà mẹ đầy dà kia toát lên một vẻ lả lơi lỗi thời. Khuôn mặt trang điểm kia như muốn dừng hẳn lại ở thời kỳ xuân sắc nhất: quá dày và quá trắng, màu son tô đậm đến nghẹt thở, hai viền kẻ mắt đen xì thô kệch đâm thẳng sang hai bên tóc mai. Còn đôi mắt thì bốc lửa danh đá, đường như đã nếm trải đủ nỗi ngọt ngào lẫn đắng cay trên nhân thế, trái tim đã không còn gợn thêm một đợt sóng nào nữa.

Nhưng cũng chính vì lẽ ấy, mà bà ta tỏ ra rất thành thực trong các chiêu trò nơi sàn nhảy, còn dạy Hỷ Hỷ làm thế nào để dùng những bước nhảy kích thích dục vọng của đám đàn ông ngại ngùng, khéo gọi ham muốn thể xác của đám mày râu cuồng sex, dùng điệu nhảy để vỗ về những kẻ cô đơn, và cũng dùng đôi mắt to tròn yếu đuối kia để khơi dậy xúc cảm cho những gã chưa từng biết đến mùi yêu.

Hỷ Hỷ không những làm theo lời mẹ, mà còn làm rất xuất sắc, rất nhiều khách nhảy mê mẩn cô vũ nữ mới này.

Than ôi, cuộc đời thật mĩa mai biết mấy! Cô từng nếm đủ mùi vị ghê lạnh ở nơi sàn diễn, nhưng giờ thì lại nhận được vô số ánh mắt ngưỡng mộ trong quán bar.

Mẹ thích cô, và bà cũng giúp cô thoát khỏi những rắc rối do những kẻ cuồng si tới thần điên phách đảo gây ra.

Cô bắt đầu tích cóp tiền.

Khi chưa đến lượt, cô thường ngồi trong căn phòng hóa trang sắc mùi nước hoa rẻ tiền ở phía sau để đọc sách.

Sau từng đó năm, giờ đây cô lại đọc cuốn Trăm năm cô đơn.

Mẹ bảo, cô là vũ nữ múa cột đầu tiên biết đọc sách, hỏi cô trong nhà còn có những ai.

Cô kể với mẹ rằng chỉ có duy nhất một người anh trai, hiện đang lái máy bay vận tải ở Tây Phi.

Cô lại kể câu chuyện về con hươu cao cổ chảy nước dãi. Nó nằm dài trong khoang máy bay, chân gác vào cửa khoang, từ khi máy bay cất cánh cho đến khi hạ cánh, nước dãi của nó vẫn chưa chảy xuống hết cổ.

Mẹ bật cười thích thú, đồng thịt ba chỉ trên người rung lên từng hồi.

“Mỗi năm, anh và con sẽ hẹn gặp nhau ở một nơi nào đó.” Cô nói.

Thời gian liệu sẽ mãi thất lạc? Chẳng bao giờ có thể gọi về?

Cô vẫn mãi nhung nhớ Lâm Khắc.

Khi ngoảnh đầu nhìn lại những ngày tháng khuất xa, từng nỗi buồn cứ dấy lên trong cô, tuyệt vọng và nhức nhối.

50. Chương 18

Lâm Khắc cuối cùng cũng tìm thấy cô sau mười bốn ngày mất dấu.

Khi cô lên bục nhảy thì không phát hiện ra anh ta.

Cô ca sĩ mang hai dòng máu Trung Quốc - Philippines như thường lệ, đang hát những bài tình ca thê lương ảm đạm.

Hỷ Hỷ bám lấy chiếc cột inox lạnh toát, sáng loáng, đem nỗi buồn, sự tuyệt vọng và niềm nhung nhớ vô bờ hóa thành những bước nhảy ở nơi thẳm sâu tâm hồn. Vòm ngực của cô ngược lên không trung, đôi mắt nhìn xuống dưới đất. Dưới ánh đèn sàn mờ ảo lấp lánh, cặp chân dài phát ra thứ ánh sáng mê hoặc lòng người đang cô độc bước đi trên hoang mạc của ái tình.

Cô đẹp đến nao lòng, một vẻ đẹp được nhào nặn bởi năm tháng.

Cô múa từ cột này sang cột khác, cho tới khi phiêu ra trước quầy bar. Từ hai bên dãy quầy, hàng chục cặp mắt thêm khát đang nuốt lấy thân thể cô một cách tham lam. Cô mỉm cười ngây dại, quay đầu nhìn về phía sau, bỗng đột nhiên trông thấy anh ta. Cô thất thần vài giây, bám lấy chiếc cột rồi nở một nụ cười để che giấu đi.

Lâm Khắc tìm thấy cô rồi.

Làm thế nào mà anh ta tìm đến được cơ chứ?

Trời ạ! Lẽ nào cô đã quên rồi sao? Anh ta là thám tử.

Nhưng dường như... cô vẫn luôn chờ đợi sự xuất hiện của anh ta.

Cả chặng đường cô đã dụ dẫn anh ta tới đây, giống như một người ném cho chú mèo một cuộn len, biết rõ rằng rồi cuối cùng chú mèo kia sẽ không thể chịu được sự cám dỗ mà tìm đến.

Tiết mùa thay đổi, thời gian cuộn trôi, từ trước đến nay cô vẫn chưa từng dừng lại việc trói buộc người đàn ông này vào cuộc đời mình, khiến anh ta trở thành đối tượng để mình yêu thương.

Và giờ đây, cả hai người họ đều đã già.

Cô đến nhảy trước mặt anh ta, nắm chặt cột inox, giơ một chân lên trước mặt gã đàn ông đang ngồi đối diện anh ta. Gã đó giơ tay định sờ vào đôi bốt của cô, cô ngược đầu mỉm cười, nhẹ nhàng dẫm mũi giày lên vai gã, khiến xung quanh cười ồ lên. Sau đó, cô quay người lượn về phía Lâm Khắc.

Những ngày xưa cũ, cả hai xa cách nghìn trùng, nhưng giờ lại gần ngay trước mắt. Cô nhìn xuống anh ta, anh ta ngược nhìn cô, giữa hai người chỉ cách nhau một sải tay với.

Đêm nay, anh ta uống vodka vị đào.

Đôi mắt cô thăm dò ánh mắt của anh. Đôi mắt đa tình kia đã từng toát lên một nỗi cô quạnh trầm mặc trăm năm, giờ đây lại vì tìm thấy cô mà ánh thêm một chút lạc lõng, và hằn lên những tia đỏ vì ghen tuông.

Cô trông thấy mà cõi lòng nát tan, vô thức đưa người qua nhảy múa trước một mình anh.

Chẳng phải cô đã từng nói như vậy hay sao? Lòng ghen tỵ là ngục tù của ái tình.

Cô múa riêng đã quá lâu, những người khác bắt đầu ồn ào.

Cô quăng mình về một chiếc cột khác, múa những vũ điệu ngây ngất đau buồn, trái tim vẫn day dứt theo bóng hình của anh.

Giọng hát quen thuộc của nữ ca sĩ kia vẫn đang ngân lên dịu dặt:

Còn nhớ chăng, màn đêm dài khi đó,

Bầu trời căng tràn những vì sao.

Nhan sắc em nồng nàn chìm trong đáy mắt,

Khiến anh hồn xiêu phách lạc,

Muốn được làm quen với em,

Muốn được yêu em,

Muốn được che chở cho em,

Đổi lấy vài tiếng cười vui thánh thót,

Hay một làn nước mắt ấm nóng,

Cáo biệt cuộc sống phiêu diêu lay lắt.

Anh không phải là bóng tối,

Chỉ là một gã si tình đã khuất,

Và anh, sau cùng vẫn sẽ yêu em...

Hỷ Hỷ xoay người trở về, nắm lấy một chiếc cột trước mắt rồi lướt qua, cúi xuống đối mặt với anh, ánh nhìn cũng ngưng đọng trên đôi mắt anh.

Nếu như còn có ai đó dám ồn ào vì cô chỉ múa ột mình anh, cô sẽ ột mỗi lửa thiêu trụi nơi này.

Cô cầm ly vodka trước mặt anh, nhẹ nhàng đặt lên khóe môi rồi nhấp một hớp, ánh mắt sáng sủa lướt qua trên ly.

“Chào anh, chúng ta từng gặp nhau chưa nhỉ?” Giọng cô khẽ run run, hơi thở thì thầm thoảng qua trên gương mặt anh.

Không đợi Lâm Khắc trả lời, cô đặt ly rượu xuống, nắm lấy chiếc cột và nhẹ xoay một vòng. Những người xung quanh tranh nhau đưa ly rượu lên, muốn cô cũng uống một ngụm. Cô không uống, khóe môi khẽ nở một nụ cười.

Cô lại trở về trước mặt anh, tiếp tục hỏi:

“Có phải anh rất hay đến đây không? Chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?”

Bao nhiêu năm nay, đây là màn đối thoại đầu tiên giữa hai người. Màu u tối trong đôi mắt anh chớm tan đi đôi chút, giọng nói trầm ấm cất lên:

“Đây là lần đầu tiên... anh tìm nơi này lâu lắm rồi.”

Cô bật cười ngọt ngào, nắm lấy chiếc cột, tung người lượn một vòng như một cánh bướm, thì thầm:

“Vậy thì, liệu trước kia chúng ta đã từng gặp nhau ở nơi nào đó không? Tokyo? Hokkaido? Một đêm tuyết rơi? Hay là ở trên chuyến tàu?”

Đôi mắt cô sáng tựa sao sa, chiếu tỏa những quang sáng chói lọi trong tim anh, sưởi ấm những khóm hoa dại trong khu vườn tình tưởng chừng đã băng giá.

Và cô, cả đời này cũng chỉ yêu một người, sau này sẽ không còn ai khác.

Cô vươn cánh tay mảnh dẻ về phía anh ta, những ngón tay mềm mại lướt qua mảng chân tóc phía sau gáy, sau đó mỉm cười tiếp tục điệu múa trong tiếng nhạc chậm dần.

Những người khác cũng lầm rầm đòi cô đụng chạm. Cô chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, ngạo nghễ vươn cao chiếc cằm dày cộm phẫn, thanh thoát vươn người sang phía bên kia của quầy bar.

Anh không phải là bóng tối,

Chỉ là một gã si tình đã khuất,

Và anh, sau cùng vẫn sẽ yêu em...

Những ánh đèn trên quầy bar lần lượt tắt lịm sau lưng, tiễn cô nhẹ bước trở vào.

Cô cúi đầu tư lự, mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt.

Tình yêu là nỗi cô quạnh kéo dài trăm năm, cho tới khi ta gặp được một người nguyện ước kẻ cạnh mãi chẳng đổi rời. Thì khoảng khắc đó, tất cả những nỗi cô độc đắng chát kia đều sẽ có lối về.

51. Chương 19

Sau khi trở vào bên trong, mẹ rảo chân đuổi theo cô trên hành lang, tò mò hỏi han:

“Thằng cu kia là người yêu con phải không?”

Cô không trả lời.

“Hay là tình cũ?”

Cô vẫn im lặng, chạy tót vào phòng hóa trang khóa trái từ bên trong, cười nói qua khe cửa:

“Mẹ, con phải thay quần áo!”

Cô nghe thấy mẹ lầm bầm gì đó ở bên ngoài.

Cô ngồi trên ghế, cởi phất đôi bốt dài, lấy một tờ giấy ướt lau mồ hôi đang mướt mải trên mặt.

Lúc này, bên ngoài vọng lại tiếng gõ cửa.

Cô háng giọng:

“Mẹ, con không muốn nói đâu!”

Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên.

Cô uể oải đứng dậy ra mở cửa.

“Con đã bảo là không muốn nói...”

Cô mở cửa ra, đứng bên ngoài không phải mẹ, mà là một người đàn ông lạ mặt, khoảng tầm 40 tuổi với khuôn mặt vuông đen sạm từng trải, trên người mặc một chiếc áo gió màu trắng gạo, ánh mắt nghiêm nghị.

“Ông tìm ai?” Cô tiện tay với lấy chiếc áo khoác tạm lên người.

“Cô có phải là Lộ Hỷ Hỷ không?”

Cô giật mình, trả lời: “Phải, xin hỏi ông là ai?”

Người đàn ông đưa ra một tấm thẻ.

“Tôi là thanh tra Trần Văn Trị, thuộc tổ trọng án Bắc Khu.”

“Ông tìm tôi có việc gì?”

“Lộ Minh có phải là anh cô không?”

Tìm cô rung lên một nhịp, khe khẽ gật đầu.

“Chúng tôi đã tìm thấy hài cốt của anh ấy...”

Chỉ trong một khắc, cô hoàn toàn chết lặng, bàng hoàng run rẩy, nước mắt lưng tròng. Quang cảnh xung quanh như hoa lên điên đảo, đầu óc cô mụ mị trống rỗng.

“Ông nói sao? Tôi không hiểu.” Giọng cô tắc nghẹn nơi cổ họng, không tin vào thực tại.

Vị thanh tra lấy ra một cuốn sổ ghi chép, lật đến một trang:

“Hai mươi năm trước khi anh cô mất tích, cô đã báo cảnh sát?”

Cô gật gật đầu.

Ông ấy tiếp tục nói:

“Phía cảnh sát tìm rất lâu nhưng không có kết quả, chỉ biết rằng trước khi mất tích, anh cô có mối quan hệ qua lại thân thiết với một băng nhóm tội phạm thiếu niên. Thủ lĩnh của băng này 18 năm trước bị bắt vì giết hại hai người khác, ở trong tù, hắn liên tục phủ nhận việc đã ra tay giết người. Nhưng gần đây, hắn bắt đầu đi theo đạo và thành tâm hối cải. Không những thừa nhận đã giết hai người kia, mà còn khai ra 20 năm trước cũng đã từng giết một người khác. Người đó chính là Lộ Minh, anh trai cô. Ban đầu họ định bắt cóc con trai của một thương nhân giàu có để tống tiền, nhưng Lộ Minh không chịu và bỏ đi. Hắn sợ anh cô tố giác nên đã ra tay sát hại, rồi chôn ở một ngọn núi hoang. Gần đây chúng tôi đã khai quật được hài cốt.”

Toàn thân cô run lên lấy bầy.

“Không thể nào... đó... không phải anh tôi...”

“Chúng tôi đã tiến hành xét nghiệm gen di truyền, gen của anh cô hoàn toàn trùng khớp với mẫu gen lưu lại trên hài cốt.”

Cô lắc đầu một cách vô thức, đôi môi khô khốc run lên từng hồi:

“Không thể... Anh tôi không phải người xấu...”

Viên thanh tra móc ra một chiếc vòng bạc đã bị oxy hóa từ trong túi ngực, đoạn cuối của chiếc vòng còn gắn một mặt dây chuyền hình cung Bọ Cạp.

“Cô có nhận ra chiếc vòng này không, có phải nó là của anh cô? Chúng tôi tìm thấy nó lẫn trong hài cốt.”

Cô đưa đôi tay lạnh ngắt đón lấy cái vòng bạc đã xỉn màu, nhìn qua một lượt, rồi nói một cách chắc chắn:

“Tôi chưa bao giờ thấy nó.”

Viên cảnh sát nhìn cô đầy thương hại, nhẹ nhàng nói:

“Cô Lộ, khi nào tiện cô có thể đến đồn cảnh sát một chuyến không?”

“Anh trai tôi vẫn chưa chết! Các ông nhầm rồi!” Cô đóng sập cửa, thần thờ ngồi bệt xuống đất, tay nắm chặt chiếc vòng bạc rồi bật khóc nức nở, mặt dây chuyền hình cung Bọ Cạp đâm siết vào lòng bàn tay, nhói lên đau đớn.

Cô đã làm chiếc vòng này để tặng cho anh.

Trái tim cô đã ngao ngễ trải qua những cú sốc vô tình nhất trong cuộc sống, nhưng lại không thể chịu đựng được sự giằng vò của một chuyện tưởng chừng đã lui vào dĩ vãng.

Đây là phần chua xót nhất trong cuộc đời cô, nó pha lẫn giữa sự hối hận và mặc cảm u buồn.

Chính cô đã hại anh. Cô vĩnh viễn không bao giờ có thể tha thứ cho chính mình. Là do cô đã dùng nước mắt và những lời dối trá để ép anh, để rồi cuối cùng, từng bước từng bước đẩy anh đến với tuổi vàng.

Ngày thứ tư đau đớn ấy, anh đến thăm cô, và cô lại một lần nữa đem bộ mặt đóng đầy nước mắt để hối thúc anh:

“Anh mau đến đón em đi! Người kia sắp tổng em vào cô nhi viện rồi! Em nghe thấy bà ấy gọi điện cho viện trưởng, em thà chết chứ không chịu quay về đâu! Em khổ chết đi được! Bà ấy còn đánh cả em!”

Anh mỉm cười an ủi, lấy ngón tay lau nước mắt cho cô:

“Lần này anh đến để nói với em là, anh sắp có tiền để đón em đi rồi, sẽ rất nhanh thôi... Sau này chúng mình sẽ sống cùng nhau, không ai phải rời xa ai cả.”

“Thật à?”, cô mừng rỡ, đôi mắt to tròn ngấn nước ngược lên nhìn anh.

Khi anh đi xuống dưới tầng, cô bước ra ban công để nhìn theo anh.

Trước kia, anh đều một mình đi bộ trở về. Nhưng ngày hôm đó, cô nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ phía dưới chờ anh. Có ba gã đứng bên cạnh chiếc xe, bộ dạng trông rất du côn đang phì phèo thuốc lá, oang oang phun ra toàn những lời bẩn thỉu.

Sau ngày hôm đó, anh không bao giờ còn trở lại nữa.

Mười tám năm trước, cô đọc được một bài báo nói về một băng cướp thiếu niên giết người, cô nhận ra tên đầu xỏ bị bắt chính là một trong số những kẻ mà cô nhìn thấy ngày hôm đó. Có hình ảnh của hai nạn nhân được đăng lên, nhưng đó không phải là anh.

Nếu như anh không gặp chuyện gì bất trắc, nhất định anh sẽ không bỏ rơi cô. Thế nhưng, cô không tin vào vận mệnh, cô vẫn mãi nhớ về anh, và tin rằng một ngày nào đó anh sẽ trở về.

Hôm đó là lần cuối cùng cô được gặp anh. Cô gạt đám lá của giàn nho leo tím đang che trước mắt, vẫy tay về phía anh.

Anh mặc chiếc áo jacket xanh, quay đầu nhìn lên, mỉm cười vẫy tay bảo cô đi vào.

Cô nhớ về dây ban công từ biệt ngày hôm đó biết mấy. Đây là chuyện dĩ vãng đau đớn nhất trong cuộc đời của cô.

Nếu như thời gian có thể trở lại, cô sẽ kêu anh đừng lên xe.

52. Chương 20. (end)

Cô thay quần áo, đi lại đôi bốt cao cổ, đặt chiếc vòng bạc vào trong túi rồi bước ra từ phòng hóa trang.

Viên thanh tra kia đã rời khỏi.

Cô đi xuyên qua dãy hành lang dài tối tăm của quán bar, lạc lõng vô định giữa tiếng nhạc sàn ồn ã vọng lại từ sau bức tường.

Cậy nhờ cái chết,

Chúng ta sẽ vượt tới những tình cầu xa thẳm.

Cô đẩy cánh cửa nặng trĩu, bước ra ngoài và ngẩng đầu nhìn lên. Bầu trời đêm nay không một gợn mây, những vì tinh tú lấp lánh giăng tràn khắp nơi.

Anh đang ở trên đó, nhìn cô mỉm cười.

Đây là chủ đề vĩnh hằng của cuộc đời cô.

Hỷ Hỷ bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm trở lại.

Cô nhìn qua, hướng về bóng dáng khoác chiếc jacket xanh đang đứng ở bên kia đường.

Anh vẫn luôn đợi cô.

Hỷ Hỷ mỉm cười, thả bước trên con đường về rải nhựa.

Lâm Khắc bước tới, không phải ở khoảng cách 100 mét nữa, mà là đến bên cạnh cô.

Hai người bước đi trong yên lặng và hạnh phúc.

Cô thì thầm, giọng mềm như gió:

“Nếu ngày mai anh đến nơi này, thì sẽ không gặp được em đâu.”

Anh ngạc nhiên:

“Em định đi đâu sao?”

“Ngày mai em sẽ kết hôn!”

Nét mặt anh ngưng đọng, hỏi một cách khẽ khàng, chưa xốt:

“Em kết hôn cùng ai?”

“Em sẽ kết hôn với người sẽ cùng em kết hôn thôi!”, cô nhàn nhã tiến về phía trước.

Đi được một đoạn, cô bỗng ngoảnh lại nhìn về phía anh, đôi mắt to đen láy mơ màng:

“Anh có biết người đó ở đâu không?”

~~ Hết

~~* Cảm ơn các bạn <>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-thay-nhau-trong-noi-co-don>